

MANUSKRIPTER / MANUSCRIPTS

Den sidste af Slægten (Emanuel Gregers, DK, 1922)

Nordisk Films Kompagni

Ns 1847/a (pdf: p. 2–88)

Ns 1847/b (pdf: p. 89–173)

Ns 1847/b (pdf: p. 174–179)

Det Danske Filminstitut / Danish Film Institute

DFI
FILMINSTITUT
/ DANISH FILM INSTITUTE

DET DANSKE FILMINSTITUT / DANISH FILM INSTITUTE

DET DANSKE FILMINSTITUT
GOTHERSGADE 55
DK-1123 COPENHAGEN K

TEL +45 3374 3400
DFI@DFI.DK
DFI.DK

CVR-NR. 56-85-83-18
EAN-NR. 5798 00 794085

1053
Den Sidste af Slægten.

Skuespil: 6 Akter af
Edv. Nielsen-Steens og Valdemar Andersen.

Hovedpersoner:

Ole Eugen, Gårdmand og Sognefoged.
Inger, hans Kone.
Niels, deres Søn.
Hans Fowler, Straandfoged.
Lise, hans Datter.
Krantz, Kunstner.
Kand. William, Literat.
Halden, Skibsreder.
Helen, hans Datter.
Dr. phil. Stein.

Bipersoner:

Pastor Lorenzen, Inger Eugens Fader.
Hans Høstved.
Den unge Digter.
"Spillekanten" (Lorenzen Sanger)
Landsbypræsten.
Skolelæreren.
Sognerådformanden.

1ste Akt.

1.

Tekst: Det var i Høststens Tid - en Dag, det
led mod Skumring...

Afstandsbillede af Ole Eugens store Gård.

Et svingende Hølev nærmer sig Gården...

(Dad over Bill. tone:)

2.

Gårdspladsen

Impionende stor er Gårdspladsen... Midt i den
står Ole Eugen og følger det travle liv, der
pulsere omkring ham. - En Laderogn med
Hø ude at blive læst af... Gårdens Krea

hører en vide at blive vundet... og alt Fjætte
et mylder omkring ham.

3.

Tekst: Det var Ole Eugen - Sognefogden - der
sod i denne store, gamle Gård...

Darb. af Ole Eugen.

Han er en stolt Mand med et hårdt Ansigt og et
Par bydende Øjne... Han bakker stundt på sin
Pibe, ser sig om med et Blik, der røber hans Stolt-
hed og Glæde over at være Ejer af den gode Gård,
... og giver så Ordre til den ene og den anden.

4.

Gårdpladsen.

Høerne drives ind... og et nyt, svingende Hølar
skræmmer ind i Gården.

5.

Gårdens udtrakte Marker.

Det vidste Hølar kommer brumende... Det er
Sognefogdens Son, Niels, der kører det - og han er
alene på Tognen, har ikke det sædvanlige Løb
af spøjefulde Karle og fruisende Piger... Han
ligger dovent udtrakt - og lader Hestene fejde
Kjæen hjem.

6.

Tekst: Sognefogdens eneste Son - Niels - var en
Drømmer og en Grubler... Pligtarbejdet derhjemme
lå som en klatrende Byrde på hans Skuldre,
og Langsolen gnavede som en Orm i Roden af
hans Sjal.
og ib. af Niels på det tidlige
Der er et Udtryk af Lede og Modløshed over hans
bløde Træk... Han stikker drømmende frem for
sig og sukker Japint... Men pludselig "vågner"
han op af sine Drømme... Tognen varmer
sig Gården - og han griber Tømmer.

7.

Foran Gården.

Hølarset ruller ind...

8.

Gårdpladsen.

Hølarset kom ind, og Niels holder Hestene an

fraan Ladebygningen. Sognefogden (Nær.) iagt-
tager gsmækkomt sin Søn. Hans Ansigt bliver
bæret & tillukket... man forstår, at han ikke ryg-
lig er tilfreds med den Døng...

9.

Ved Døren til Køkkenet.

Sognefogdens Kone - Mær Tuger - kommer frem:
Døren... Hun forer de røde Hænder i Forklædet,
så man forstår, at hun lige er gået fra et
hårdt Arbejde... Hun er en lille, spinkel
Kvæde med drømmende Øjne, - slet ikke nogen
Bondekone-type, - & man forstår, at Niels har
taget meget i Arv efter hende... Hun smil-
ler glad, da hun ser, at Søren er kommen,
& kalder på ham.

10.

Nær. af Niels ved Vognen.

Han er ved at spænde Hestene fra, da han
hører Moderen kalde... Han vender sig, nik-
ker med et lytt Smil hen til hende, lader
en af Karlene overtage Arbejdet og går.

11.

Del af Gårdspladsen.

Niels passerer Faderen, der med en mørk Mine
ser efter ham, & sm for at lægge Bånd på sin
Utilfredshed med ham, giver sig til at
sætte ugler af Folkene i Tilt.

12.

Ved Døren.

Niels kommer hen til Moderen, der forholigt
siger:

Tekst: Her har været Bød fra Præsten, at
han gerne vil lære uget for med Dig i Dag
... Han er gøstet i Aften!

Niels bliver glad... de Timer hos Præsten
er Lysspøkkene i hans Tiltærelse... & han
vil skynde sig ind... Men Moderen hol-
der ham tilbage & siger angstelig:

Tekst: Ja... men, Niels... Får blive jo vred,
om du forlader dit Arbejde...

Niels trækker på skuldrene... han kan da måske
ikke lade Præsten vente... og han klapper
beholgende Moderens Hånd, — og Deres Jaldes
te efter dem. — Afblænding.

13.

Tekst: Sognets Præst, der i adskillige Aar
harde gjort den lærelystne Niels Eugen del-
agtig i sine rige Kundskaber...

Præstens Studiekammer. Nærb. af Præsten.

Han sidder ved Bordet, — optaget af at reise
en del Tider ind... Han er en aldiende Mand,
i hvis magt, skæpe Ansigt et Par kloge og
milde Øjne lyser op... Han har længe
komme, — har en lyttende Hovedet... og smiler
glad.

14.

Studiekammeret.

Det er Niels, der kommer med sine Bøger un-
der Armen... Han hilser sin Lærre på en Måde,
der viser, hvor megen Pris han sætter på
ham... og Præsten tager imod ham som en
Fader... De to sætter sig paa Arbejdsbor-
det, og Undervisningen begynder... Niels er
som en anden her i Præstens Stue... Modlos-
heden, — Læden... er skøget af ham, og han er
kun en videbegærlig, begejstret Ungling...
Afblænding.

15.

Sognefogdens Gæstplads.

Højt er kommen i Stuen... og Gæstpladsen lig-
ge pillede og papire... Folkene har fået
sandsket sig og går nu ind for at få deres
Nadver.

16.

Stuen hos Ole Eugen

Sognefogden har allerede sat sig for Borde-
den... Folkene kommer stille ind og sætter
sig på deres sædvanlige Pladser ved Bor-
det... Mørk Dage og en af Pigerne kommer
ind med Mæden, og ^{må} begynder at spise. |

(14)

Jed Bordendeu.

Sognefogden tager et Par Kuindfælde... sæ
sig om efter Lønnen og spørger så med en bank
Pine sin Kone:

Tekst: Hvor er Niels?

Moer tager forklarer ham det forvende og aug-
stelig... Ole Eugens Ansigt bliver mørkt...
han vil give et godt Star, men bide det i
sig - og spise videre... Men ved en hane...
Lærdue smiler på hans Pande, og Blikket
er hårdt.

18.

Del af Bordet.

Folkene skæver hen til deres Husbond, medens
de "skuffer" i sig... de ved af Erfaringen, at
der er Uvej i Aumarch...

19.

Jed Bordendeu.

Bredde arbejder sig mere og mere op i Ole Eu-
gen - og pludselig kaster han Skeen fra sig
og rejser sig... Moer tager kolder blidt på
ham, - men han svarer ad hende og går.

20.

Stuen.

Sognefogden forvinder ud ad Døren, som
han kaldes hårdt i efter sig... De andre
spiser videre, - tavse og jaløse.

21.

Præsten Studerekammer. Dørb. af Præsten og Niels.
Præsten ekaminerer Niels- og Starene Jalden
korte, knappe og foruøftige... Med et overbe-
de Blik og et Par venlige Ord lægger Præsten
sin Hånd på Niels' Skulder.

22.

Fortæller hos Præsten.

En Pige vil jøre Sognefogden hen til Døren
til Studerekammeret, - men han betyder hende,
at han godt selv kan finde Vej - og han
ku så hårdt på Døren og lukker den op.

MB

Studekammeret.

Præsten og Niels ser op, da Sognefogden træder ind... de rejser sig langsomt, - læser i Ole Eugens hænde Aarigt, at der vil ske noget... Præsten nikker bevilgende til Niels, - og vender sig så atter mod sin Gæst, der langsomt er gået frem i Stuen... Sognefogden Aarigt er mærkt, - han hilser med et dump + Nirk på Præsten og siger hædt:

Tekst: Jeg kommer for at hente Niels... Og ja et øje, at det nu får være slut med det Dagteperi... Jeg har længe tænkt imod det, - og nu vil jeg, at den Komædie bliver forbi! Præsten nikker venligt - inoidekommende, - bebyder Niels, der vil tage til Genmale med Faderen, at han hellere nu ordre den Sag... og begynder så at inoidegå Sognefogden, hvem han beder tage Plads...

Væb. af Præsten og Sognefogden.

Den sidste rykker på Kreditt- og siger:

Tekst: Her er ikke noget at forhandle nu... Min sin skal være Bønde som jeg... tage Gården efter mig, som jeg tog den efter min Fader, og han efter sin... Niels har både Ervunde og Kraftene der til!

Præsten læser sig ikke påvirket af den uvidende Brede og Ofterhed, - men siger mildt:

Tekst: Kraften er kun af det gode, Ole Eugens, når de leder ind på de rigtige Bønder!

Sognefogden har kun et: hv-dav og et hærligt Smil til Svær - og bliver ved sit...

Væb. af Niels

Han lytter spændt til Samtalen, - inoide om, hvem af de to, der bliver den stærkeste.

Del af Studekammeret.

Præsten går helt hen til Sognefogden og si-

ger midkøgende:

Tekst: Lørdag er nu heller ikke de at foragte
min gode Ole Eugen... Og når Dees Soni et-
gang skal tage Livet op efter Dem, var
det vel ingen Skade de, om han gdeligere
kunde give Slagten Magt og Anseelse!
Sognefogden er gmskrant på Præsten... Det var
dy værte uget i det, han sagde... Men nej,
han vil ikke give Røb - og rygte med et step-
fisk Smil på Skuldrene... Så fortsatte
Præsten:

Tekst: Lad mig råde, Ole Eugen... Miel er nu så
vidt fremme, at jeg vil give ham og de stri-
dentekramer... Lad mig gøre det, - og jeg skal
give Dem ham tilbage!... Det er en Handel, de
vil stå Dem ved.

Ole Eugen ved ikke, hvad han skal sige... han
rejer sig i mod...

27.

Nærb. af Niels.

Han oprefter spændt, hvad Resultatet vil
blive... Bliver det en Dødsdom for ham - el-
ler...

28.

Nærb. af Præsten og Sognefogden.

Ole Eugens Blik søger fra Præsten hen til
Soinen... Det aner han, at forblive han
skal, ønsker han helt Niels... Og derfor nik-
ker han samtykkende.

29.

Studererkammeret.

Miel skynder sig hen til Fadern og trykker
glad og berøget hans Hånd... Men Ole Eugen
går sig hurtigt fri... han frakter næsten sig selv,
fordi han har kapitulert, - siger hurtigt
Farvel til Præsten og går hen mod Døren.

30.

Ied Døren.

Han skal de at åbne Døren, - men sender sig
så mod Præsten og siger:

Tekst: Men det er en Aftale altså, at værnet
det Eksamensovrøvel er overstået, er det Gai-
den - og kun Gaiden Viels skal til sine
Kræfter!

31.

Studerekammeret.

Præsten nikker: Ja, selvfølgelig!... Og så går
Lognefogden... Viels trykker glædestrålende
sin Lærers og Fortalers Hænder... Nu får han
da i alt Fald sin første Længsel tilfille...

32.

Uden for Præstegælden.

Ole Kruger kommer ind... Han er inderlig tilb-
fjeds med sig selv og sin Stæthed... Han griner
der et Øjeblik. Og går så bort i en Retning,
der fører ud af Landvægen. - Afblænding.

33.

Tekst: Som altid - når der var gået ham
uzet i hoved eller noget trykkede ham -
søgte han ned til sin gode Ven, Strand-
fogden...

Mellem Klitterne - ned mod Stranden.

Ole Kruger kommer ind: Billedets Følgemid-
skridter hen mod Strandfogdens Hus, der
ligger uzet tilbage.

34.

Ved et Bord, der står foran et vindue uden for Huset.

Den smukke og friske, pilsnunge hvide stov med et
skalmusk Smil og tilbeder en Toddy til Fade-
ren... Så meget Sukker skal han have, - så meget
Kand og så lidt Rom... Strandfogden er en barok
og vidt, - men godhjertet Fiskekøbe... Så hører
Ole Kruger komme - og ser til Liden.

35.

Store Billede foran Huset.

Lognefogden kommer, - bliver ventligt på de to
og tager Plads... Strandfogden kan straks
mærke, at der er uzet, der pinner hans gamle
Ven og spørger ham ind... Og Ole Kruger svarer:

Tekst: Det er alt det Krøvel med Deugen...

Jeg kan ingen Regne komme med ham... og
ja et prøve på at vride ham tilbage en-
gangs har jeg været tvunget nok til at lade
Rådene ja lov til at jøre ham og til den
ne her Reamen...

hise u stærkt interesseret i alt, hvad der an-
gik Barndomsvennen, og lytter opmærksomt
til... Hun u derfor lidt ked af det, da Fa-
deren sender hende ind efter et Glas til og
noget mere Soud... Men hun går.

36.

Næste af de to Mænd.

Ole Eugen giver sin Uviljedsbed for det, -
og det u ham en Triumf, at Strandfogden
giver ham Medhold.

37.

Frau et brude.

Det åbnes forlyst, og hise skal snart Ausrigt
komme hende til syne. Toddyglasset har
hvis sat fra sig i brudeet, - men Raderen
med det samme Medhold har hise i Hæu-
den, - og hise giver sig nu til at sende nogle
Drups ned i Hovedet på Faderen.

38a

Store Billede af brudeet og Bordet

Strandfogden tager sig for sig til Hæret - hise kommer med
og godager så uddelig, at det u Raderen, der Glav og Soud...
u på spil... Hise får en lille Rømming, Ole Eugen si-
tele - og så bliver Sognefogdens Toddy til-
ger til hende:
beredt. - Ole Eugen siger og til hise, der
lauer sig ind af brudeet.

Takst: Du skulde li' godt se at få talt
Nils til Fruent, lille hise... For Du vilde
vel heller ikke være glad for, at han blev
så fin på det, at han også så Dig over
Hovedet... vel?

Næste af hise.

Hise bliver forlegen... og sender Ausrigt
bliver alvorligt... Så kysser hise med et be-

drøvet Smil på Hovedet. - Sognefogden smager
Toddyen til og fortæller så, - kærtendt til hise:
Tekst: Hvis jeg var Dig, tror jeg li' godt, jeg vilde
smutte op og hilse på ham... Han spurgte til Dig
i Middags!

Hise rødmer, og Glæden lyser hende ud af Øjnene...
Og da Faderen med et kærligt Smil betyder hende,
at hun så gæser, at hun skal stikke deroppe, -
sikke hun Farvel og løber ind i Huset efter
sin Hat... Og de to Mand nipper til den Tod-
dyer og fordyber sig i fortrolig Samtale - Afblan-
dning.

37.

Frau Præstegården.

Da Billedet blænder op, står Niels i Døren og
tager Afsked med Møsten, - der så går ind til
sig selv. - Niels kommer frem i Billedet, -
Stående og smiler glad. Han ser hise komme.

38.

Tejen.

Hise kommer hurtigt gående, - med sin Hat
hængende i Båndet over Armen... Hun vink-
er ^{muntent} ~~højt~~ til Bændamønstrene.

39.

Afstands-billedet fra Præstegården.

Det lange møder, - hilser glade på hinanden -
og går muntent samtalede videre.

40.

Hed Tøften.

Landsbyens Ungdom har lejret sig omkring
"Spillekaften", en stundende Musik og Sang
... en Gøglers og Guds Våde, der diventerer dem
med Holkeniter, som han ledager med Steuge-
spil på sin Violin... Længt op til et Tid
står ~~Kristen~~ ^{Kristen} ~~Reantz~~ ^{Kristen}, en ung ^{Kvinde} ~~Kvind~~,
der har sit Sommerhus ude ved Fiskelejet...
Hun er en Om Jule og en Kyriker... Niels
og ^{Hise} ~~Hise~~ kommer gående, - bliver stående lidt
for de andes og lytter til Sangen.

Præsentationsbillede af Krantz ved Træet.

Han går Op på ~~Kantz~~ Niels og hise... og hans
 Ansigt klæber sig, da han ser den unge Pige.
 Han skal have Udtryk af, at han er stærkt
 indtaget i hende... Han går hen mod
 hende.

I Udkaften af Rødsen.

Maleren kommer hen til Niels og hise... hilsen
 fælt på den unge Pige, uden at tage mind-
 ste Hensyn til Niels - der betragter ham
 med Uvilje... Krantz lægger fælt og bændig
 Beslag på hise, - der sender hende et ulyk-
 keligt Blik... og Niels er ikke sin Del at gri-
 be ind... Han tager roligt hises Hånd...
 og drager den unge Pige bort med sig.
 Krantz ser med et ondt Smil efter dem.

Andet Sted ved Tøften.

Niels og hise kommer... sætter sig ned i Græsset
 uden at slippe hinandens Hånd - og lytter
 til Sangene.

Varb. af "Spillekanten",
 der synger og spiller.

Tekst: Det var en hise, der fandt Sangbruid
 i Niels' Hjerte... en hise om Ridderen, der drog ud på
 Eventyr og udfriede den underdejlige Prindsesse...
 Varb. af Niels og hise.

Han lytter med store, drømmende Øjne til
 hise... Han slipper hises Hånd - og rykker lidt
 bort fra hende for bedre at kunne se Sange-
 ren.

Varb. af "Spillekanten",
 der fortæller sin Sang.

~~Aventyrprinsesse... Hun er vid og god,
men hun hører ikke til i Aventyret~~

~~59.~~

bed Toften.

~~Afstandsbilledet, - der giver stemningen
sangen og har gennem alle Tilkøbe~~

~~47.~~

Nærb. af Niels.

Han ser drømmende frem for sig... lever
fuldstændig med i sangen... Så ser han hen
mod hende, - men hans Blik er uindeligt
stift og frastående... Han drømmer med
åbne Øjne...

~~48.~~

Pladsen, hvor hende sidder.

Hun ser bemodigt hen mod Niels... Så tager
hun langsomt borte, - forvinder helt. Og lidt
efter tager en anden kvindeskikkelse midt
på hendes Plads... Aventyrprinsessen!
Billedet af hende er uindeligt virkeligt.
Hendes Ansigt er ikke skævt og tydeligt.

~~49.~~

Nærb. af Niels.

Han ser hen mod "Prinsessen", - men
der er ingen Overaskelse i hans Blik...
Han venter hende jo, - og vil se hende altså
komme!

~~50.~~

Nærb. af "Prinsessen"

Hendes Ansigt afspejler Angst og Fortvivlelse
... Hun strækker bønbedende Hænderne frem,
som var hun i Nød og bad om Hjælp.

~~51.~~

Nærb. af Niels.

Han nikker: - ja, hun kommer han!... Og han
rejser sig, - ikke den virkelige Niels, men
hans andet Jeg: Drømmen!... En tåget,
uvirkelig Skikkelse, - klædt i Ridderdragt -
glider ud af Bondens Niels - og går
hen til "Prinsessen".

(NB: Ark 12
er udgivet 19.)

(13)

252.

Fed "Prinsesseus" Plads.

Tager kikkelsen - "Ridder Niels" - bøjer sig ned over "Prinsesseu", løfter hende op i sine arme og bærer hende bort.

253.

Fed Skovbrynet.

Her står en Hest sadlet - en virkelig "Spiegelhest" ... "Ridder Niels" kommer med "Prinsesseu" - begge lige virkelige - sætter hende op i Sædlen, svinger sig selv op bag hende og rider ind mellem Træerne.

254.

Omkring Skovpartiet i Måneku.

Rytmene kommer rideende, - og da de er et Stykke inde i Billedet svinder de bort, - bliver helt virkelige ... Selve Skovpartiet tæner over i:

255.

Nærb. af "Spillekaften",
der slukker Liseu af.

256.

Nærb. af Niels og Lise.

Det er Lise som han råbner ... han slapper sig med Hænder over Panden - og siger i Jovisret til Lise:

Tekst: Jeg tror, jeg drømte ...
Lise nikker, - men siger intet ...

257.

Fed Taften.

"Spillekaften" stemmer Fiolen og begynder så på en ny Lise ... Afblænding.

Tekst: Et Par Timer senere fulgte Niels Baudous
veninden hjem....

Mellem Klitterne.

Niels & Lise kommer gående. - Han er tavst & adspædt,
- & him ser på ham - bedrøvet & uden at kunne for-
stå, hvad der går af ham... Him lægger blidt
sin Hånd på hans Arm & siger:

Tekst: Du er så stille, Niels... Det er, som gik du
og drømte med åbne Øjne...

Niels ser på hende - ~~Kommer pludselig~~ ^{bliver næsten overrasket ved at se,} ~~taenket om,~~ at
han jo ikke er alene - & stæser halvt undskyldende &
halvt trodsigt:

Tekst: Ja... jeg drømmer måske... må jo drømme
mig til livet, for jeg får jo ikke lov at leve det!
Him ser med store Øjne på ham... fastår, at der er
nøget i ham, som him ikke kender... Men da han
ser Sorgen & Angsten i hendes Blik, - slår han om
... smiler til hende: Him skal ikke byde sig om, hvad
han siger! - & tager hendes Arm. & de går videre.

Hilvej mellem Klitterne. I Baggr. Havet.

De kommer ind fra Billedets Følge... standser, &
Niels pejer ud mod Havet.

Stranden & Havet, - set fra Klitterne.

Fiskelejets Folk står derude & stirrer ud mod
et Prag-fuldt Brag, der står ^{og jingler på} ~~fast~~ på den & de røde
Revlé. - Redningsbåden er på Vej ud til Braget.

Klitvejene.

Niels & Lise stimer ud mod Stranden... Han kyst-
ter Stranden & siger:

Tekst: At vi dog ikke kom lidt før, - så jeg kunne
være kommen med i Båden!... Men aldrig får jeg
prøvet mine Kræfter... aldrig kommer jeg med i
Eventyret... For mig er livet kun en evig, grå
Hverdag!

Han smiler bittert... Så skyndes han sig sammen
med Lise ned til Stranden.

~~og sejer altantet frem efter.~~

~~725~~

~~Stranden og Havet set fra Klitterne~~

~~bed Stranden og Folkene fra Fiskelejet samlede
og skære ud mod en Brig, der står som Frag
side på Jernste Revle Redningsbåden er
undervejs derind.~~

~~726~~

~~Mellem Klitterne om 7/58~~

~~hise og Niels står med gyllet Havet... Så spærger
de ud fra Boguen - og løber ned til Stranden.~~

~~727~~

Havet.

Redningsbåden nærmer sig Fraget.

728

bed Strandkanten.

Niels og hise kommer ned til Fiskelejet. Folk.
- Skantz er også til Stede... De to udspørger
iøvrigt Strandfogden, ved hvis Side Ole En-
geir ^{skan} og han forklarer:

Tekst: Den drev ind på Revlen for en
halv Time siden... Men den var Frag forta-
den... Atkanten i Fagars hævede vel gjort
det af med den!

Niels læner Strandfogdens Kikkert og ser ud
mod Fraget.

729

Kikkertbillede af Fraget.

Briggenes Mandskab har søret sig fast til
Rai og Rat... De roer sig ikke, - er uværte
døde... i alt Fald beridtblis... Rednings-
båden har lagt til, og en Del af dens
Mandskab er her med Bord og Bjærgen de
Skibbrudne.

730

bed Stranden.

Niels rækker Kikerten til hise... Alle derind
de følger spændt | Redningsarbejdet.

731

bed Fraget.

Udgår.
1A

De Skibbrudee er bragt ned i Redningsbådeu-
de så rask indefter...

8266.

ved Stranden.

Det lader sig, at det hele vil gå glat, og
man begynder at ånde lettere op.

8267.

Flaet.

Redningsbådeu kommer ind i Brændingen-
og pludselig løfter den op af en veldig Bølge.

8268.

ved Stranden.

Korridorene og Bænke skriger i Rædse... og
Mændenes Ansigter bliver dybt alvorlige...
Lise klynge sig uvilkårlig til Niels.

8269.

I Brændingen.

Bådeu er køntret - og gået til Brænd- og
både Søfolkene og Redningsmandskabet er i
Flaets Sold.

Slut på 1ste Akt.

2^{den} Akt.

83.70.

Ved Stranden.

Der kommer hvi: Tilskuerne til Katastrofen... Der gives Ordre... Mandene tager hinanden: Hånden og rader ind i sandet... de ældre og Kvinderne slutter Kæden og danner dens inderte "hed"... Niels er blandt dem, der er først...

84.71

Stranden med Havet.

Kædens yderste "hed" får fat i de Skibbrudne og de af Redningsmandskabet, der ikke selv kan klare sig i vand... Og på den Måde redder alle ind.

85.72

På Strandbredden.

Disse søder lettet op, da hun ser, at Faren er drevet over... Strandfogden har forholdt sig ganske passiv. De benidte Løfolk bærer op Løgere op på Stranden, - og Fiskerlejets Folk slutter Kæden om dem.

86.73

Gruppe omkring en af Løfolkene.

Strandfogden kyller noget Cognac i ham - og lidt efter slår han Øjnene op... og ser sig forvirret om... Så udspringer han ivrigt Strandfogden, der forklarer: Sømanden sparer Øjnene op og siger (i Vær.):

Takst: 7 Løfolk er reddet, siger De... Det passer, - for Kaptajnen blev slået over Bord... Men Rhedens unge Datter, der gjorde Rejsen med, er hun da ikke reddet?

Strandfogden ryster på Hovedet... Sømandens Ord får Tilskuerne til gysende at se ind mod Traget.

87.74

Afstands-billede af Traget.

Det "ligger" inde på Revlen... Og bliver det slået ud af Bølgeslaget, er det skabne bereglet.

88.75

Gruppen på Stranden.

Man ser med alvorlige Miner på hinanden, - og

Strandfogden siger hovedlystende:

Tekst: Det holder ikke, de vi får tilkaldt

Hjælp fra den udmærkede Redningsstation!
Alle er rådvilde, - men så træder Niels bealtrøst
frem og siger:

Tekst: Jeg svømmer derud!

Man skæmmer forbløffet og vantro på ham...

Hans Fader går hen til ham og forholder
ham det sandvittige i hans Plan.

89.76.

Uærl. af Fader og Søn.

Sognefogden forbyder ham ligesom at være
Forsøger, - men Niels bliver ved sit og siger:

Tekst: Man har aldrig kunnet beskylde
en Slagt for Fejghed... Det skal man
heller ikke kunne me!

Og han smider hurtigt det tungeste af sit
Tøj... Faderen sænker Blikket og gægger at
tale ham til Foruifet.

90.77

Storie Billede på Stranden.

Så går Niels hurtigt hen til en af Rednings-
raketterne, der hele Tiden har stået parat
til Brug, - vikler den tynde Lina om sit
Liv, - kaster et Redningsbælte, der er skyllet
i Land fra den kantede Båd, om sig - og ta-
ler ud... Lina er en Afmægt nær... men hun
siger ikke et ord om den Dumstrøtiske Tønde.
Hun ved, det er forgæves.

91.78

I Brændingen.

Niels vader ud... bliver slået om af en Bot-
ge, men kommer atter på ret Køl og giver
sig så til at svømme ideofter...

92.79.

På Stranden.

I åndelig Spænding følger man den rovelige Færd.

93.80.

Havet

Niels nærmer sig Braget... får fat i en ned-

hængende Toende og mækk om Bord.

94.81.

På Briggens Dak.

Loerne har næsten bortskyllet alt, hvad der fandtes på Dakket... Niels klæber om Bord, bræder sineen fast til den Mast, der er tilbage, og begynder så sine Efterforskninger... På Dakket er intet andet letende. Hæsen end han selv... Han råber, men får intet svar, og farvinder ^{ikke} ned ad en Lige.

95.82.

Kabytsgang.

Fundet står højt i Gangen... Niels entreer ned, Lige end ad den varmeste Dør, som fandtes har presset op... Der er ingen!... Så hen til den anden Dør...

96.83.

Lille Kabyt.

På Køjen, som fandtes omkrent ude op til, ligger en ung Pige, beridsløs... Det er Rederens Datter, Helen Halden. - Niels står et Øjeblik i Døren - men skynder sig så hen til Køjen.

97.84.

Til Køjen.

Niels bøjer sig ned over den unge Pige... og så giver det et Choc i ham!... Det er jo ham, "Eventyrprinsesse", der ligger her - hende, der var Heltinden i hans fagede Drømme... Så er altså Eventyret kommen ind i ham selv!... Han smøttar til sin Læftelse, at den unge Pige Hjerte slår endnu... og han løfter hende så op i sine Arme.

98.85.

Kabytten.

Og ^{han} bærer hende ud - og op ad den smalle Trappe.

99.86.

På Traget.

Niels kommer op med Helen, - lægger hende savant på Dakket - og begynder så at hale den Lynde sine til sig.

107.87.

bed Stranden.

Man følger spændt Redningsforøget... Strand-
fogden dirigerer "Redningstolen" & den røde
roser Trose ud til Niels.

107.88.

På Praget. ved Kysten.

Niels trækker Trose & "Stol" til sig - & ser
så, at Helen kommer til Beredthed... Han
beroliger hende med nogle Ord - & får hende
så anbragt i Redningstolen...

107.89.

Havet med Praget.

Redningstolen med den unge pige trækker
mod Land... Et Par Gange slår Bølgerne
sammen om hender Flored, - & hvin skrigen i
Rædsel.

107.90.

Stranden.

Helen hvin kommer ud i god Behold - og løf-
ter ud af "Stolen"... Hver svøber et Tæppe
om hende... Redningstolen trækker atter
ud til Praget.

107.91.

På Praget.

Det er omkrent sæltet helt om på den ene Side udi -
& Niels har været ved at holde sig fast... Ende-
lig får han trækker Redningstolen til sig,
placere sig i den, - & Farten indefter begynde...

107.92.

Havet.

Redningstolen glider bort fra Praget &
videre langs Trosen.

107.93.

På Stranden.

Man skriner gysende ud mod Praget... & så
sker det forfædelige...

107.94.

Havet med Praget.

Masken, de hvilken Trossen er fastgjort, knækker over,
— og et Øjeblik efter kender Briggen helt.
Niels Jævninder: Bølgerne.

95.

På Straanden.

Alle synker på Kæde og skjuler hidskende Ansigtet
bag sine Hænder. — Hænderne giver sig febrilske til
at trække Redningsstolen i Land, — og et Øjeblik
efter er Niels i Sikkerhed. — Han er meget ud-
mattet — men har ingen Overlast lidt. Han
inddrager sig genert den Hyldest, der bliver ham
til Del, trækker i sin Jakke og går hen til Heleu.

96.

Gruppen omkring Niels og Heleu.

Den unge Pige rejser sig og rækker taknemligt sin
Redningsmand begge sine Hænder. — Han bliver
forviret som en Skoledreng, da han møder hende
der varme Blik- og slipper hender Hænder. — Men
da hun ser, at hun vakler, — lægger hun ~~hænderne~~
sin Arm om hendes hof, at hun ikke skal
falde... Sognefogden, der med Uvilje behagter
den fremmede unge Kvinde, for hvem Sønnen
har sat sit Liv i Kæde, går hen til de to og
siger bærkt:

Tekst: Skynd Dig nu hjem, Niels... Du er jo
såd som en drukket Mær... og jeg skal nok
søge for, at den unge Dame bliver bragt
hen på Kroen.

97.

Verb. af de 3.

Faderen slutter sin Replik- og tager Heleus Arm,
ja og Niels kan gå. — Men han drager den
unge Pige tilbage ind til sig og siger bestemt:

Tekst: På Kroen...? Nej, ~~Prokuren~~ skal ikke
~~undtære~~ ^{varme} den uskyldigste Pleje... hun skal
hjem til os!

Sognefogden stæner på sin Søn: — Du Drengen
gal!... Men Niels møder roligt hans Blik-
og løfter så Heleu op i sine stærke Arme,
som var hun et Barn.

98.

Afstandsbillede ved Skandea.

3 han bærer hende bort; Datteren... De andre
stimer efter ham; og hise trykker sig ind til
sin Fader... Græden sidder hende; Halven...

Afblaudning.

99.

Tekst: Det var i Høstens Tid, det skete, at Goven
lynt kom ind i Niels' Liv...

Stemmingsbillede af vidstrakte Marker,

hvor Høstet er i fuld Gang... Billedet
toner over i:

100.

Stemmingsbillede af Landskab

med bøgne Kornmarker.

Tekst: Men Goven var kort som en Pind,
- og det blev ^{sløs} sommer...

Billedet holder endnu et Par Meter, - så toner
ind over det:

101.

Efterårslandskab

med ribbede Træer og en skytning Himmel.

Tekst: 3 det blev Efterår; Naturen - som
det Juleangst var blevet det; Niels' Lind...

Billedet holder et Par Meter - og blander så op.

102

Tekst: Niels fik sin Ekramen, men allerede
Pagen efter gled han tilbage i Trædemøl-
len...

at hender Gjenfaldet hē - og lægger sig varmt
sin Arm om hender. Hælder, for at hun skal
siddes mere bekvemt...

118.

Plantagen.

Og Ragnen med de to køer stundigt gennem
Plantagen. Afblænding.

119.

Tekst: Men Overbyrverdenen bikkede sig snart
igen for Niels. Hans Drømmes Prinsesse forsvan
der - og allerede Dagen efter, at han har bestået
et sin Eksamen, glider han tilbage i Træde-
møllen...

Udgår.

Marken.

Det er en Dag i Oktober... Man har travlt med Ek-
seriærpløjningen. Niels følger det bedste Spand
Heste på Skiftet nærmest Gården... Noget tilbage
går en gammel Karl ved sin Pløj.

120. 103.

Del af Marken.

Niels kommer ind i Billedet... Han ser trist og for-
piint ud... holder Hestene an - og falder i Tanker.
Han kaster et Blik tilbage, - ser Kragerne flak-
ke i Fjeren bagved træerne - og Sviler: Så travlt de
har, Fuglene...

121. 104.

Fraan Stuehoveden i Ole Eugens Gård.

Loguefogden og Mæsten kommer ud... Ole Eugen
ser glad og oprikt ud, og da Mæsten siger:

Tekst: Så glad De er i Dag, Ole Eugen... Det for-
di, jeg har holdt mit Løfte og givet Dem
Deres Løn tilbage!

- ikke den anden: - ja, netop derfor!... Så tager
Mæsten Afsked...

122. 105

Gårdsplassen.

Mæsten går ud af Gården - Loguefogden forvæn-
der, bakkende på sin Dibe, ind i Stalden, og fulgt af sin Hund.

123. 106.

Stalden.

Ole Eugen kommer ind i Stalden, - betragter med en stolt Mine de flotte Dyr, der står herude, - de Hester, der ikke gør Markarbejde... Og han klapper sit Indlingsdyr på Munden og siger:

Takst: Ja, godt er det, at vi har fået Kusken tilbage!... At han kan tage Arven og efteros, der vi snart er indfjente!
Og Hesten får sig igen et venskabeligt Klaps.

107.

På Marken ved Ploven.

Helt ståt endnu beksimter i Tanker

Tekst: Hans Tanker gik - som de ofte gjorde - tilbage til de få Dage, da Helen - - - hans Dødsgr-prinsesse - - - var Gæst i hans Fædregaard... Et lyst Smil spillede om hans Læber, - og han tager hurtigt et Brev frem fra sin Døde-lomme, - et Brev, der gør Indtryk af at være hyppigt læst... Han stirrer på Udskriften... Fædres Skrift.

108.

ved Stalden.

Sognefogden kommer - fulgt af Hænder - frem i den Stald, der ligger ind mod Marken... Han skygger med Hænder for Øjnene og stirrer op mod Dakken, hvor Sørensen holdes stille.

109.

ved Ploven.

Helt tager helt højtidelig det så ofte læste Brev ud af Konvolutterne og læser det igen. Helen udtrykker sin Tak for hans store Påd, - sin Tak for Gæstfriheden i hans Hjem - og råder ham til at gøre sig fri og komme over til Hovedstaden og Studene... Helt pletter tankefuld Brevet i Lommen igen.

110.

ved Staldøren.

Faderens Ansigt bliver hårdt... Det er altså på den Måde, at han har fået Sørensen tilbage!... Raseriet stiger op i ham, - han banker Pibe-hovedet ud, - koster Hænderne tilbage i Stal-

den, - smykket Pøien hårdt i, & går go mod
Niels.

111.

Med Ploven.

Niels kaster et Blik pæfter, - ser:

112.

Et Fuglekak,

der drager forbi.

113.

Med Ploven.

Niels følger Fuglene med Øjnene:

Tekst: Og så i han var der Udbrudt... Men
den fik han vel aldrig tilfreds tillet, for
han var jo bundet til Gæden, - brødet som
~~var~~ en diavolave...

Han sætter, - & der kommer et Japinet Daag
om hans hals.

(borte!)

(25)

~~Viels rækker af sine Promener ved at Hunden kom
med og slæber ham på Hænderne - Et smil ly-
ser op i hans Ansigt, og han giver sig til at ka-
le for sin tro Fælle.~~ } 114

~~114~~. 114.

Del af Marken.

Lognefogden arbejder sig frem over den uopløjede
Jord. Jorden slæber sig fast til Trækøene, - glider
op over Lødet og ind i Skovperne. Han stand-
ser, sparker angst fra sig og råber brødt:

Tekst: Viels!

~~115~~. 115.

Led Ploven rækker brødt af sine Promener, vender sig
Niels ~~træjer sig brødt og for sin bøjede Stilling~~
- og hans Ansigtstræk bliver hårde og trodige, da
han ser Faderen.

~~116~~. 116.

Stor Del af Marken.

Lognefogden traver helt hen til Niels, - begyn-
der at skælde ud - og siger samtidig at slå Jorden
og Trækøene, så de alle fæde Klumper rygger hen
over de unge, kraftige Heste, der færes sammen
- og vil frem.

~~117~~. 117.

Nær af Niels.

Han holder med Magt Dyrene tilbage og tager
et kraftigt Tag i Tømmeren - og siger så i en be-
stemt Tone til Faderen:

Tekst: Lad dem at skramme Hestene!

~~118~~. 118.

Led Ploven.

Lognefogden traver ikke, - men bliver ved at
skælde ud - og et Par ^{nye} Klumper fra Trækø-
ene følger Jesters ^{Niels} har været ved at
brøde Hestene tilbage... Faderen brøler:

Tekst: Lad dem så gå, Dyrene... Deri Divent,
... du løser ^{med} ~~sig~~ Arbejdet, skait du ^{to} har
Kraftene!

Og et Par Jordklumper er Fælden på hans
Vrede Ord.

Orde. af Niels.

Med en Kraftanspændelse får ^{han} ~~de~~ Hestene i Ro, - vender sig så mod Faderen og siger tly, men med fremkleude Gjene:

Tekst: Krefter han jeg, ja... Men Krefter er kun af det gode, når de leder ind på de rigtige Baner!... ~~Det er Dæmning og~~ ~~parat!~~

140. 120.

Led Ploven

Loguefagden hånler... river Plovsjæken fra Loune og skrager:

Tekst: Så skal jeg lede dem ind på de rigtige Baner... og lad mig så se, at de kan bruge dem.

og kan lade Ploven blive ved over den usener, der springer frem i et voldsvant Kast og river den frem med sig... Niels trykker med begge Hænder: Trimen... den holder, men Hestene stejler for det veldige Ryk...

141. 121.

Orde. af Fader og Son.

Niels, på ^{svælg} hån ~~de~~ Andre Aarsne vilener, vender sig mod Faderen og siger harmedirende:

Tekst: Jeg får Hestene gå, når det passer mig!... Jeg vil sige Plave, der står under Ploven!

Faderen, der er hvid af Raseri, løfter Ploven og lader den ^{små Sten} med Kraft blive ved over Hestene.

142. 122.

Store del af Marken

Hestene er helt vilde... den nærmer rejse sig ud den lodret i luftten, - springer så frem ad i et langt Kast og river den frem med sig. Og vi kan Niels ikke holde de vilde Dyr tilbage, men river med... |

143. 123.

Led Karlens Plor.

Karlen vender sig og skrager uafvendende fremefter.

144.124

Store del af Marken.

De løbste Heste skyder i vidt Løb af Sted med Ploven efter sig... Niels slipper Ploven
nere... Torimien hør han om Livet... men kan
ikke få Styr på Hestene...

145.125.

Del af Marken.

Sognefogden står om rodfædet... Peden er
gået af ham, - har sejet Plads for Augsten.

146.126.

Andet Sted på Marken.

Hestene skyder af Sted - og Ploven danser og
springer efter dem... Pludselig snubler Niels,
faldet plad forover og drager med af de fem-
stammede Heste.

147.127.

Del af Marken.

Den jartessede Ro, du har tænt over Faderen, for
lade ham... Han løber fremefter - og råber
i Angst og Fortvivlelse:

Tekst: Kræng Torimien af dig... For Guds
Skyld, - kræng Torimien af dig!

3 han stormer videre.

148.128.

Marken.

Hestene triller af Sted med Niels og Ploven slæ-
bende efter sig... Plovens Røg rammer den
Ulykkelige i Nakken... Torimien brister, - og Niels
slynges til Side, - bliver liggende bleg og beridst-
et, - medens Hestene triller videre.

149.129.

Del af Marken Plov.

Der kommer endelig Berøgtelse i hans sløre Træk-
og han skynder sig hen mod Ulykkestedet.

150.130.

Del af Ulykkestedet

Sognefogden kommer løbende - og kaster sig fortvilet
på Kna ved Siden af Søren... Så hør han Kar-
len komme løbende, - hører Hovedet og råber:

~~Tekst:~~ Tekst: Hestene!

Tekst: Hestene!

131.

Del af Marken.

Karlén kommer, - standser og nikker forstående - For-
svinder så ind ad Billedets ene Side.

132.

Ed Ulykkestedet.

Lå bøjer sig igen ned over Sørensen... betragter
ham med frugtbige Øjne, - løfter ham så op i sine
Arme og bærer ham bort - som var han et lille
Barn.

133.

Marken.

Faderen bærer Sørensen hjem... længere tilbage i
Billedet ser man Karlén satte efter de vilde Heste.

134

Idyllbillede på Gårdspladsen.

Høj Dager sidder foran Bryggerdøren og står
Korn, - som hun har i sit Fæklæde, - ind til Hønsene.
- og hun nikker til dem... og småsnakker med
dem. - Pludselig ser hun op.

135.

Hele Gårdspladsen.

De to løbste Heste kommer galopende ind i Går-
den - og hen mod Stalden. - De er svedige - og skum-
brøde om Munden. - Karlén kommer lidt efter.

136.

Nær af Mote Dager.

Hun stikker i Augene... fortæller, at der må være
sket noget... og hun rejser sig raskende

137.

Ed Dukkensken til Gårdspladsen.

Lognefogden kommer med Sørensen i sine Arme

138.

Gårdspladsen.

Moderen udstøder et Skrig og styrter hen til
Munden... Medens de går ind, fortæller hun
i få Ord, hvad der er sket.

139.

Niels' Pølse.

Niels bærer ind og lægger på Sengen. - Moderen
skryder sig at få Tojlet af ham.

140.

2 Gæder, fra Stalden.

Den gamle Karl står og tørrer Skummet af
Hestens Muler... og imellem vranger han ad
dem og stalker dem ind for deres "Flyvekuiler"

141.

Niels' tale ved Sengen.

Moderen dækker Niels' be... Han kaster sig vno-
ligt om... sparer pludselig Gjæne og 3 Størres
feberhed:

Tekst: Jo... Krafter har jeg... Men Krafter er
kun af det gode, når de leder ind på de rig-
tige Baner.

og han ler... en bitter og skærende latter - og joller
så beridsløs hen... Men sinners Ord virker på
Faderen om et Piskeflag... og han står et Øjeblik
med bøjjet Hoved... Så siger han med borteudt
Ansigt uget te sin Kone - og går ~~ind~~ stille ind...
- Moderen kører sig smæddende ned over sin
Dreng.

142.

Gædepladsen: ved Døren.

Sognefogden kommer frem, - råber hen te
Karlén.

Tekst: Spænd for den lille Vogn... hurtigt...
jeg skal efter Doktoren!

143.

Nærb. af Karlén og et Hestehoved.

Karlén vender sig fra Hesten - nikker.

144.

Frau Døren.

Sognefogden sætter sig hurtigt på den lille
Bænk, der står ved siden af Døren... Han
er en gammel, fortrivlet Mand nu... Hendes
kommer og slipper hans Hånd, - men han san-
ser det neppe. --- Afblænding.

Slut på 2^{den} Akt.

3de Fkt.

145.

Malerisk, kuperet Terrain.

Opblanding... Ole Eugen kommer kørende med
Daktoren. - Han lader Hestene strække ud, alt
hvad de formår... Det er Aften.

146.

På Bænken.

Ole Eugen sidder og filosoferer... Det kårde og kolde
er ligesom rippet ud af hans Træk... Han sidder
og småsnakker med sig selv, medens Tagnen skram-
ler hen ad den ujevne Vej. Han mindes:

Tekst: Jeg har været Preugen en skidt Far, har
jeg... en rigtig skidt Far... Og ugen god Mand.
Har jeg vist heller ikke været Dager... Det var jo
nok galt, at jeg den Gang tog hende for ham,
den anden...

Han stirer grundende frem for sig... og ind over
Billedet fører.

147.

Mark, uden for et Havedige.

Ole Eugen - i disse Tilbagebliksbilleder en stolt og
stolt Karl på de Tredve - går over Marken hen
mod Digtet... Han standser lyttende - og kigger
så ind gennem Birkeskoven.

148.

Haven. Idyl ved en interimsistisk Gynges.

Dager (her en sød og frisk ung Dige) - sidder på
Gyngebraættet - og lytter drømmende til de Digte,
en kær og lyrisk Jugling står og læser op for hende.

149.

Tekst: Ole Eugen kendte ham godt... Det var
ham, den unge Diger, der var på Berg's i Mark-
gården, og som altid hang over Dagen... over hans
Dager...

Ped Digtet.

Ole Eugen vendte sig med en fortrædelig Mine
... fatter en Beslutning og går.

XIV 150.

Frau Bislaget.

XIV 150

Side-Nr.

(31)

De efter, om
N^o er i Breven-
stemmelser med
N^o i de to første
Fkter
17

Her sidder Duges Fraldie, - en lille, indskrumpen
Landeskyrpræst, og hans korpulente og herbergge
Kone... Ole Eugen kommer og bliver fridelt
modtaget. Nærtij er Præstekonen i huse serrat.
156.

Idylbilledet ved Gynguen.

Under Balamingen rykker Digteren sin domme
de Tilhoiriske nærmere - og lægger blikket i en
Arim om hendes Skulder... og dog lader det
ske.
157.

Frau Bislaget.

Ole Eugen taler alvorligt og indbragende til
Fraldie, - der lader sig et væde meget beærede
over det Forslag, han kommer med. - Præste-
kone kalder:

Tekst: Duger!

158.

Ved Gynguen.

Duges Tilbeder skal netop til et drage hende
ind til sig, da hun hører Moderen kalde.

Forviret springer hun ned fra Gynguen og i-
ler bort... Digteren ser med en ægtselig Miue
efter hende.
159.

Frau Bislaget.

Duge kommer løbende, hilsten ventligt, men no-
get forskæmt på Ole Eugen... Så fortæller
Moderen, at Sognefogdens Son har spiset til
hende, at hun må være meget glad for den
største. Ole o. v. v. Men Duge ser ikke særlig glad
ud.
160.

~~160~~ 154^a

Varb. af Duger.

Hun ser med Ole Eugen, og siger så Hovedet
i Retning af Haven - og sukker.
161. 154^b

Frau Bislaget.

Moderen fortæller sine Overtalelser, og i blid
Lydhed med Fraldie, giver Duge Ole en

gennem Hånd... Billedet tæner over i:
155.

Terrain. På Bækken - rum 146

Sognefogden nikker tungt - og smiler med et bedrøvet Smil:

Tekst: Ja, min Kone blev hængt da... men han, den anden, havde hængt sig selv i sit Hjerte, og derfor blev Niels vel den, han blev...

Der kommer et mildt, - et fredfyldt Udtryk i ^{den gamle blands} hans Ansigt...

156.

Orb. af Doktoren.

Han rædder og halvblinder... misser med Opne... og ser sig forvirret om... Var det han, der blev hængt til? Følger vi hængt i en Dø i øjen...

157.

På Bækken.

Sognefogden folder Hænderne over Tårnene og bærer indelagt og glemmer:

Tekst: Hører Du... Du Gødhedens Gud... han må ikke dø... ikke dø, und da jeg endelig forstår ham!

158.

I Tårnen.

Doktoren fæner op, - lægger sin Hånd på Sognefogdens Arm og spørger, om han sagde noget...

Alle øjener had sendt sig mod den Tale og stæner roligt, idet han gør en Betægenhed ind til Siden:

Tekst: Han sluttede snart så at få taget fat på Pløjningen, Niels Simonson... sagde jeg!

Doktoren nikker tilfreds - og folder sig til Ro igen.

159.

Terrain.

Sognefogden slinger videre hen ad Tårnen... Afblænding.

160.

Afstands-billede af Ole Eugens Gård:

Fotografen rykker nærmere, - så man til slut

ser, at Mose Duger står foran Porten og spejder
uden ad Tjen, om Manden ikke snart skulle kom-
me med Løgen. ... Han går så ind igen.
161.

Niels' bære

Han går ind og sætter sig ved den byge seng.
162.

Narb. ved Sengen.

Han ser på Søren, der kaster sig irroligt om, - og
så modner en Beslutning i hende. - Hendes An-
sigt får et Udtryk af Viljefasthed, og hun hvir-
sker:

Tekst: Fra nu af skal din Magt være brudt,
Ole Eugen! ... Niels skal ikke gå til Grunde, fordi
du vil være den Stærkste!

Mose Duger er ikke længere den blide, eftergivende
Hustru - men en stærk og ukuelig Moder, der vil kæm-
pe for sit Barne Rætte og Ret.
163.

Gæstpladsen.

Togten med Ole Eugen og Doktoren ruller ind
og standser foran Døren til Stuehuset. ... Mandene
står af, og straks efter kommer Mose Duger frem.
Døren og får Doktoren til at skynde sig ind til
den byge sammen med hende.
164.

Narb. af Ole Eugen.

Han ser efter de to ... Søren jirler på hans Pande,
og hans Blik røver hans Ansigt og Mrs. ... Han
går langsomt ind.
165.

Gangen. Fruen Døren til Niels' bære.

Handen står og kradsen på Døren til Bygeræulset
og piber ynkeligt. - Ole Eugen kommer, - får
Handen bort fra Døren, siger at berolige den
og klapper den mekanisk. ... Bortføring.
166.

Tekst: De minutter, han måtte vente, var
lange som Aar...

Hale Gangen.

Ole Eugen hæver lybbende Hovedet - og skæts
efter kommer Doktoren ind - fulgt af Moder
Dager, der bliver stående foran Døren. - Dok-
toren læser Angsten i Sognefogdens Øjne og siger
beroligende:

Tekst: Jeg skal have smidt et Par Recepter
ned... Men for Resten er Kragten mere øg på
Ljællen end på Legemet, har jeg...

Ole Eugen nikker stille... Men i det samme går
han Rone frem og siger:

Tekst: Så kan Doktoren være forviret om, at
vi snart skal få ham rask... For det, der piner
ham nu og spiger i hans Hjerte, skal aldrig
komme her at trykke ham mere!

167.

Orde af Sognefogden og hans Rone.

Hun ser fast og beslutsomt på Ole Eugen, - der
er helt ^{forbløffet} over den Berømtthed, ~~med~~
hvilken hun gstræder med. For første Gang i dens
lange Egteskab har hun vist, at hun gør
hans en Vilje... Sognefogden siger intet, - kan
næsten ikke lade være at smile ved Tanken om,
at Dager nu gør har trøffet den Afgørelse,
han selv har trøffet...

168.

Gangen.

Så går han ind til Søren - og hans Rone føl-
ger efter ham... Doktoren kløder sig i Nakken...
aner, at der på en vis Måde er sket en Revolution
i Huset, men er ikke klar over dens Betydning.
- Går så hovedrystende ind i Sognefogdens
Kontor.

169.

Niels' Tale til Ole Eugen.

Ole Eugen og Moder Dager kommer hen til Ste-
gen... Sognefogden ser med tungt, bedrøvede
Øjne på sin feberhede Søn, bøjer sig så ned
over ham og siger blidt:

Tekst: Hør mig, min Dreng, og tilgiv mig...

Alt skal blive så godt for dig, om du bare vil

blive rask & tilgive mig... Alt skal blive, som
du vil det!

Det er, ligesom, der kommer ogsaa Ro over den Lyge
ved Faderens Ord... Hans forvildede Blik bliver
klart... og hans Hånd løfter sig ind i Faderens.
... Så falder hans Øjne til, - han rører...
Ole Eugen & Moste Luges smiler lyst & for-
trøstningsfuldt til hinanden... De føler, at
de ikke ~~kan~~ alene har fået deres Dødsøjene,
men at de ogsaa omviede har fundet hin-
anden... Afblændning.

170.

Tekst: Og Niels fik sin Helbredelse igen, & den
dag kom, da han skulde rejse...

På et Høidedag, der kronet af en Gruppe Traer.

Niels står uopklædt - og sin for sidste Gang ud over
de indtrakte Marker, hvor han har været
gaa Trællearbejde.

171.

Udkanten af en Plantage. Længere tilbage: Høidedagen.
Dise kommer ind i Billedet, forgrind, - ud af Plan-
tagen altså... Han får Øje på Niels oppe
ved Trægruppen, - prøver Hånden mod sit bankende
Hjerte & går så op mod ham.

172.

På Højen.

Niels står stadig & skuer ud over den faderne
Jord... Hædet til den lægger sig ind, da han
skal bort, - & han er helt venodig ved Tanken
om, at denne Naturlig ikke længere skal være
Baggrund for hans Liv... Så kommer disse,
han bliver glad & venligt på hende, peger ud
over Markerne og fortæller hende om de Tan-
ker, der besjæler ham.

173.

Frau Ole Eugens Gæst ved Tognen.

Alt er parat til Aftens... Niels' Kuffeter er
sat på Tognen... Ole Eugen har taget sin Plads
på Kuffetradet, - & hans Kone står ved siden af
Hestene... Lognefynden slår Kvæld med Pisten.

hvi må Niels skynde sig... de må virkelig se et
kammer afsted.

174.

På Højen. Nær af Niels og Lise.

De vander sig lyttende i Retning af Gården... Niels
at have Lise med hen til Køkken; men hun rykker
på Hovedet: - Hvi må hjem!... Niels tøved lidt, -
leder efter Ord og får så endelig sagt, idet han
rækker hende sin Hånd:

Tak: Ja, så må vi vel skilles, Lise... Men Tak
skal Du have for alle gode, lyse Minde- og
mine bedste Gæster for Fremtiden!

Lise ser ikke op på ham, for at han ikke skal se-
dage, at hun græder... Så tager hun sin Hånd
til sig - og nikker stille Farevel.

175.

Storie Billede på Højen.

Hun går langsomt bort fra ham... Han ser
et Gjenblik efter hende, - fastår godt Grund-
den til hendes Skuffelse og Sorg, men synes ik-
ke, at han har kunnet handle anderledes.

Han kan da ^{ikke} binde sig til ^{en} øjen, der korer
hans tungt Fortid til, - nu da han er ved at
kaste alle Broer af... Så vender han sig
og går skunkigt hjem mod Gården.

176.

På Højen. ved et Træ.

Lise kommer, - vender sig og stirrer tilbage ef-
ter ham... Tårerne vander hendes Kinder,
og hun støtter sig tungt op mod Træet - og
hulker.... Afblænding.

(Kerte!)

(37)

177

Tekst: Nogle Månedes senere... Niels har med glø-
dende Interesse & Energi kastet sig over Studierne...
Niels' Studier varede.

Opblaudning... Fra det hyggelige Kvartals
Kvindes eller Udrikt over Bogen Tage & Tårne...
Niels sidder ved Bordet foran Kvindes, - isvrigt
optaget af sine Studier.

207. 178.

Værelse ved Døren.

Den åbnes, - & Niels' Lykke & jorale Partuide
kommer til Bogen... Niels har en Klædesbrøde:
Kvinden og Niels' Kjoleklædning over Døren...
Niels vil ikke genryktigt hen til sin Logende-
& skænke en Grimasse, da Niels ikke får Staa...
Så går Niels ind i Stuen.

208. 179.

Ved Kvindes.

Niels er isvrigt optaget af Studiet, at han hører
Aksa hør eller sei... Kvinden kommer hen
til ham, - betragter ham hovedrytende
& siger så:

Tekst: Studenten glemmer vel ikke, at
han skal i Selskab i Aften!... Så pin
jeg nu har fået gjort hans Kjole!
Niels ser op, - vil ikke frastående - & siger så:
Bogen, at han bare mangler at komme

(ark 38 idg. 11)
(39)

igennem så y så mange sider... Han læser videre,
men med en forarget Mine smækker Porten den
Bogen i Lige for Næsen af ham y siger:

Tak! Nu kan det være nok med den Skæn-
dennig!... Han stöder sig på Hjørnen ud af
Hovedet... Og et ungt Memme skal vel også
have Tid til at tænke på en Smule Fornøjel-
se!

Niels er overrasket, - kan ikke lade sig at
gå over den brave Kone Over, - rejser sig y
tager leende Kjolerattet fra hende... Han
nikker anerkendende

~~180~~ 180.

Seriet

Og den brave Kone "sejler ud"... Niels ser
smilende efter hende - y tager i et Kort,
der ligger på Bordet, y løber det igennem.
Det er fra Helen, der skriver, at han er et me-
keligt Memme... Nu har han været i Byen
flere Gange y først nu lader han hende det
vide... Han ventte at se hane Aftenen efter,
for vi skal hende netop have ungt Selskab...

Niels lægger Kortet fra sig... y smiler for-
ventningsfuldt... Nu skal han altså se hen-
de i hender eget Hjem... være sammen med
hende en hel Aften. En Lykke, som han
for kort Tid siden ikke havde tænkt
drømme om... y han begynder min-
tert fløjtede at klade sig om... Bille-
det strækker noget y midt over det tæner:
~~181~~ 181.

Salon hos Rederen - med Udflugt til Spiseværelset.
I Salonen står enkelte Gæster i Samtale... Drik-
ketaver y andre Forfriskninger skillet frem... I

Spisestuen bagved dansen Ungdommene.
182.

Et Hjorte i Spisestuen.

Helen's Fader - Skibrederen - en ventlig og jovial
aldre Herre, maa sig med selv at "drigene"
den fornemme Skabsgrammofon, der leverer
Balustrikken. Samtidig konverserer han
Niels, der tung og trist staar og iagttager de
Dansende... Pladen er gennemspillet, og Rederen
staander Grammofonen.
183.

Spisestuen.

Dansen holder op - og Helen, der er smuk og
stralende at se til, lader sin Kavaleri føle
sig hen til Hjortet, hvor Niels og Faderen staar.
184.

I Hjortet.

Helen "afstediger" sin Kavaleri og giver sig til
at kurtisere Niels, der er henrykt ved at
have sin "Musesse" så nær... Hun vil have
det han vil at danse, - men ikke Tale om, han
vil... Han er ingen mitimeret Danserest van de
andre - og skal ikke have uget af et gort sig
latterlig. ... Rederen er ved at sætte en
ny Plade i Grammofonen.
185.

I Dråbningen til Salonen.

Her staar en ældre Dame og keder sig... Dr. Stein,
en ret ung, men meget blaset Herre, - kommer
fra Salonen - og bliver "antastet" af Damen,
der spørgende peger hen mod det Sted, hvor
Niels og Helen staar.
186.

I Hjortet.

Helen taler livligt og smiler op til Niels, der
og hendes Blik er ved at gå det til at
smile for hende.
187.

I Dråbningen.

Dr. Stein forklarer sin Dame med et spottende

Smil:

Tekst: Frøken Heleen besterhansforel. kelder...
En ubetydelig storrelse, som mener at have
krav på hendes belvilje & Taknemmelig-
hed, fordi hun engang har sømmet et Par
Metre ud i Høvet efter hendes!

Damen rækker interesseret, - men får ikke mere
at vide, fordi Dr. Steen forlader hende & sty-
rer ~~ud~~ over mod Heleen.

188.

I Hjørnet.

Rederen har sat Grammafonen i Gang igen, -
og nu kommer Dr. Steen og inklinerer for
Heleen... Med et Par beklagende Ord til Niels
om, at det jo går en kedeligt, at hun ikke
danser, - lægger Heleen sig i Dr. Steens Arme
- & taler ud. - Rederen går hen til Niels,
gjør en Betægenhed efter Datteren & hendes
Kavalier & siger fortroligt:

Tekst: De klæder hinanden, de to... er som
skabt for hinanden, - ikke?

Niels svarer intet, - kaster lige som et mandtræk
de Blik ned ~~over~~ sig selv - & ser Forskellen
mellem sig ~~og~~ & den anden, - Redersman-
den!... Så bekræfter hun de Dausende.

189.

Nærb. af Dr. Steen & Heleen, - dansende.

Hun smiler op til ham - som hun før smilede
op til Niels, - men Smilet forvinder ikke Doktoren, som

det farviede Niels, - men gir blot hans Blik
med frit & nærgående.

227/190

I Hjørnet.

Niels føler sig ildt til Mode... han ikke bolded
af sine Blikke til en så intim Form for Flirt-
& går.

228/191.

Spiestuen.

Niels læser sig ud af Stuen. Helen lægger Hænde derpå & ser efter
ham.

231/192.

Den uåvelge Havet set fra Døren til Haven.

Niels kommer ^{fra} Døren, - kaster et Blik tilbage
& går så ned i Haven - ud af Billedet.

232/193.

Ved en Fontæne.

Niels kommer, sætter sig på Banken, der står ved
Fontænen, - og betragter drømmende de vaskende
Sauddråber, som Månens Lys får til at stråle med
Sølvglanse... Han fylder det sine hvide Hånd
med det kolde, friske vand & lader det falde
klingent mod den hvide Steen... & han kniber
smerteligt:

Tekst: Helen, - hvorfor er jeg dig så nær... &
alligevel så langt borte...!
& han støtter quibrende Hovedet i sine Hænder.

233/194.

Fraan Havetrappen.

Helen kommer ud på Havetrappen... Hun ser
sig søgende om - & iver så hurtigt ned ad Trap-
pen.

234/195.

Ved Fontænen.

Niels sidder & stirrer tankefuldt mod de skinnende
Sauddråber, - da han hører nogen nærme sig. - Han
rejser sig og konstaterer til sin glædelige Overraskel-
se, at det er Helen, der står for ham. - Hun viser
bebrejdende til ham - men med et Smil:

Tekst: Nå, - så her gemmer de Dem her, - så det
næsten er umuligt at finde Dem... Men nu får

De pønt dele deres Euværdighed med mig, - for jeg trakte
ger ogsaa til lidt duft...
Miles er strålende glad... hvin lægger let sin Hånd
på hans Arm - og de går. - Hvin er rød og røddelken-
de og minkest pindende.

285/96.

Stemningsbilledet i Parken.

De to kommer ind i Billedet, - går ned ad en af Gau-
gene... Helen standser ved en Blomsterrabat.

285/97.

Work. af de to.

Hvin bjerer sig ned, - plukker nogle Blomster og sætter
dem i sit Balte... Han kigger hende om en Blomst,
og hvin sætter en i hans Knaphul... Han tager
om hendes Hænder, der berører hans Kjølgeslag,
og siger bedende:

Tekst: Triken Halden... jeg føler mig så under-
lig tilfældig i Aften... sig mig... skal jeg være
glad... eller skal jeg være bedrøvet?..

Hvin slår Øjnene ned, - kører så atter Blikket mod
ham (Vard) og siger så med et bevidst Koketteri:

Tekst: Glad... selvfølgelig!

Han kysser hendes Hånd, - men hvin tager den
med en "stærk Mine" til sig, - begynder på en
neutral Konversation og tager igen af hans Arm.

288/98.

Parken.

De går videre... ud på en malerisk Bro, der fører
over en Kanal eller en lille Sø.

288/99.

Broen.

De kommer ud på Broen, - standser og ser ned
i Kanalen.

288/100.

Kanalen.

Langt Bredden piler et Stænpaar, - Hanner
svadende og gøende lækker, - Hviner uindri-
gende og tilsyneladende optaget af at fange
aget i Håndværpen.

288/101

Bi Kilder
~~svært tagt~~
~~fuldstændig~~

~~_____~~
Værb. af Niels & Hellen på Broen ⁽²⁰¹⁾

De møder sig oven Stairne, - seker et smilende, forstående Blik - & him ser så ofte ned mod Katholig, hvorimod han betragter hendes skønne Profil...
Him mærker hans Blik, - men sier sig ikke... så mærker him hans Arm om sit Liv - & drejer så sit Ansigt op mod hans... Han tager hende fast ind til sig, - lige som iuddrakter Billedet af hendes smukke, rødmeende Ansigt - & kysser hende så... Him lader det altsammen ski... u som under Fortryllelse, - & først da han kommer med nogle lidenskabelige Ord & kysser hende på Halsen, - "sagner" him op, - him skælnet ad ham, slår ham beende ~~svært~~ på Knuden med Hiften & løber bort.

24X202.

Broen - med Parken bag.

Den lyse Skikkelse skynder sig bort... Niels & Katholig Arme ud efter hende - men bliver stående på Broen.

242203.

Værb. af Niels på Broen.

Han lader Arme svigte ned... Men hans G'ne skinner, & i hans Stid jubler det: - Him elsker mig... Him elsker mig!... & han går som en beruset op mod billeden.

Slut på 3de Akt.

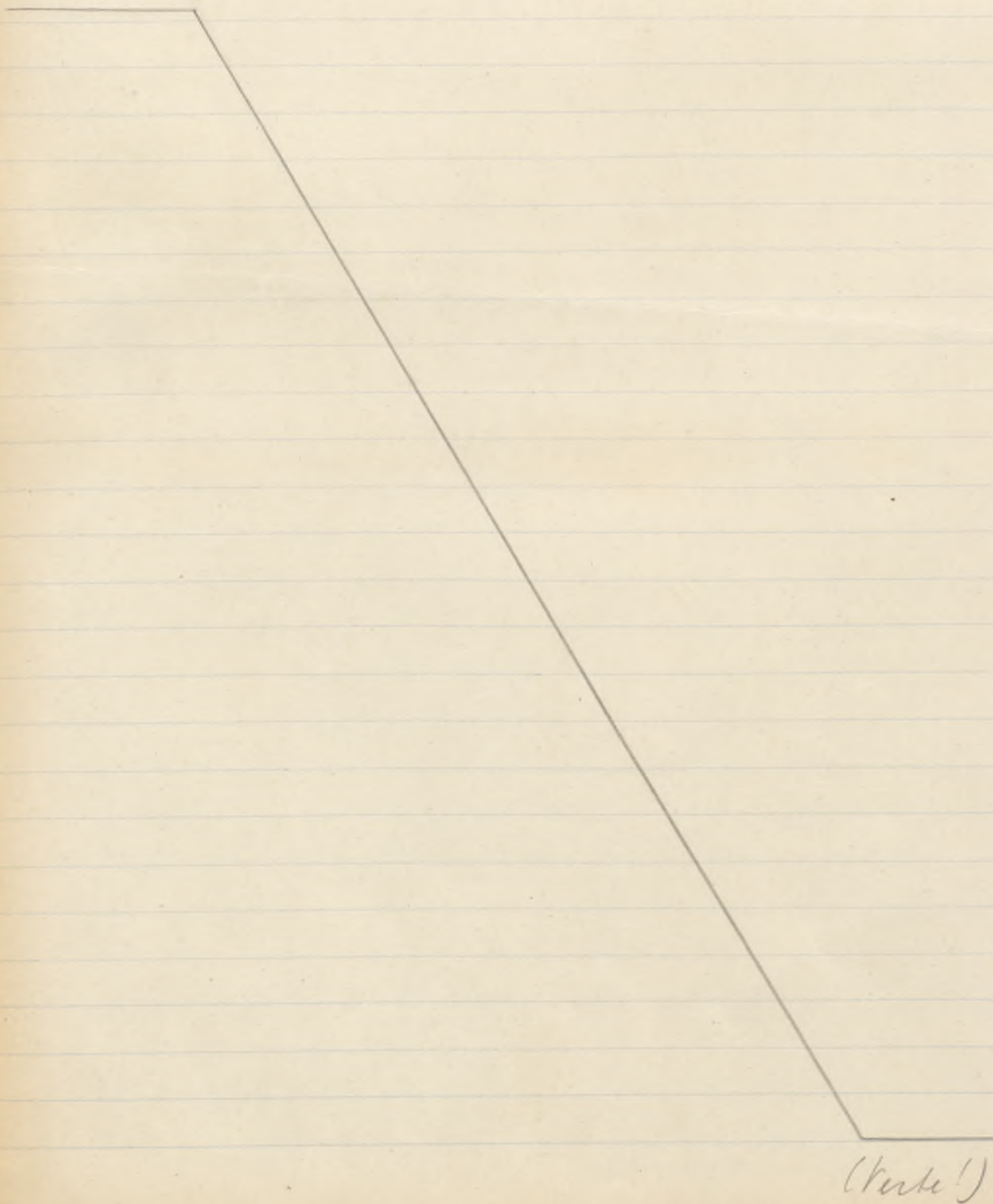
4de Akt
 207.

Del af Salonen.

Wolfe "Spiegelbille" sidder og forøger sig som spiritist, ~~Wolfe~~ men kan dog ikke få det beboede Bord de har slået sig ned om, til et danse... Dr. Stein, der kommer med en del andre af selskabet, er Tilskuere ved Seancen kommer med opildnende Tilråb... Helen kommer ind, - Dr. Stein fortæller hende, hvad der foregår, og får så en af "Bord-danserne" til at overlade sig sin Plads, for at se, om han ikke selv skulde se et bedt Medicin.

208.

I Dørbuvingen.

Niels kommer frem - og sæ med ubehag på Dok-
toren og hans Mandbror.

206.

Led Seancebordet.

Dr. Stein animerer sine Fælle, - men der sker intet
Under, - så sæ han sig hovedrystende ^{om} ~~med~~ da
han får Gjild Niels, råber han:

Tekst: Aa, de sæ, Kesterhavstidant... Sæt en Plade
i Grammofonen, - så får Bordet måske mere Lygt
til et lille Benene!

Hans bits modtager med en bifaldende Latter.

207.

Store Del af Salonen.

Niels går frem fra Døren og hen mod Dr. Stein.
og han siger med Harme i Stemmen:

Tekst: Jeg forstaa ikke, at en Lerd Klud vane
de vil drive Spot med den Slags!... Selvom
de ikke troer på sligt, er der dog andre, der
ger det, - og der findes dog mere mellem Him-
mel og Jord, end vi Kemister forstaa!...

208.

Led Seancebordet.

Dr. Stein småfløjter... rejser sig og blikker med på-
tagen Højtidelighed - og siger med påtaget Auger-
piddhed i Tiden - til de udmært sidde:

Tekst: Der gik jeg nok galt i Byen!... Men
hvem kunde vide, at den Herre hørte til
de få Udvalgte, der daglig får sig "en andelig"
med deres Oldemar!...

De andre læ... Hvor er den Doktor vittig!

209.

Grippen omkring Niels.

Harmen blivder op i Niels... hans Hænder krypt-
ter sig, - men han får sig til at stå i en ugen-
vilde rolig Tone.

Tekst: Det er så nemt at slå en Sag... et Springs-
mil... her i Grin!... Men givet er det, at de fleste
af os har glevet et og andet, der ikke kan
kunnet bortforklares med en Rigtighed!... Jeg
har i alt Fald!

Del af Salonen.

Doktor Stein smiler spjedit, - men i de andre tågne
 Nygerighedene og, og man anmoder Niels om at
 fortælle... Hans Gine søger Helen, der står
 ved siden af Faderen, og da hun nikker gennæm-
 de, lover han at fortælle... Man sætter sig
 nogle andagtsfulde, - andre småfløjtede.

266.

Nærb. af Niels.

Han grunder et Øjeblik og begynder så
 at fortælle... Ind over Billedet tæner:

262 - 262^a - 262^bVed Toften dechjemme.

Billederne (ganske kate), hvor Niels-mester
 kan lytte til spillekaften - ser "høen" illu-
 streret... og "Døntypriussten" dukke op o. v. v. ... Det
 sidste Billede vovder og ind over det tæner:

263.

Del af Salonen.

Niels fortæller... nogle mere sig, - andre (blandt
 dem Helen) finder Historien lidt pinlig... Dok-
 tor Stein småfløjter... Men Niels fortæller
 uanfægtet videre. - - - Ind over Billedet tæner:

264 - 264^a - 264^b2 Rabytten på Præget.

Niels, der kommer ind - og finder, at den skib-
 brude unge Pige er identisk med hans
 "Prinsesse" - Det sidste Billede tæner over:

265.

Del af Salonen.

Niels slutter af med at sige:

~~Til det: Er det måske noget, der kan forklares på naturlig Vis...
 kan det betyde andet, end at gemme hende, skal alle mine
 færdige Drømme og dæmperen blive til en enkelhed!~~

Så lægger han Mærke til den pinlige Tavshed,
 der kan bredt sig... Han kaster et Blik hen til
 Helen.

266.

Nærb. af Helen og Faderen.

Den unge Pige er rød & skamfuld... sender Niels
et vildt, foruarmet Blik & ser på ned.
217.

Del af Salonen.

Niels bliver forvirret, fastår, at han vist har
gjort noget galt... Tavseden vedrører et Øjeblik
endnu, - så rejser Doktor Stein sig & siger giftigt:

Tekst: Deres... skal vi sige... Fantasi er der ikke no-
get i, bejere med, Herr... Student!... Men Deres Opdra-
gelse liden af visse Haugler!

Og han smiler hånligt - & måler "Niels med sit kol-
de, overlegne Blik... Harmeren blæser op i Niels...
han går et skridt frem mod Dr. Stein, - ser ham
lige ind i Ansigtet og svarer ubarmhjertigt:

Tekst: Kan være - Men jeg skal i alt Fald ha-
ve mig frabedt at få en slikket ~~Wink~~ ^{salon} ~~løst~~
som Dem de Opdrager!

Flouffter han blikket for belskabet - og går
ud af

218.

Salonen,

efterslående det dybt rystede Selskab i Af-
magt omfremt... Da den første Forskrækkelse
har lagt sig, får sig Rederen at udglatte og
reparere på skaden. ~~skævt~~

219.

Uden for Jerdøren.

Niels kommer ud - har kasket sin Trække Løst
om sig - & ligger Døren i efter sig... Hans Ansigt
har et hådt, - sammenbidt Udtryk... Han for-
svinder ned ad Stentrappen.

220

220
Salonen

Salonen.

~~"Stemningen" er idelagt... & Gæsterne begynder at
træde op - Et Par unge Piger går hen til He-
ren~~ Rederen siger til
sin Datters
Tekst: ~~Der~~
giver du mig ikke
det, Helen! Efter
dette behov er
ikke at jule os lyk-

~~220~~

Nærb. af Helen & Kammerdame.

Helen siger med en fraspændt Mine ~~Farvel~~ ^{ikke} til
den... ~~Hendes~~ ^{hede} ~~Tal~~ ^{af Taknemlig-}
hedsgæld til den Karaler!
Helen svarer intet... men alle de andre giver
den Talende Medhold... Afblanding (49)

Tekst: Men da Niels kom hjem, ventede der ham en stor Overraskelse...

Niels' Hylbet.

Gamle Ole Eugen sidder - træt af den lange Rejse - i småbænken i en Stol - En Bæke med Tallerken og Glas antyder, at Niels' værterinde har givet ham Mad... Døren åbnes, og Niels træder ind. Han betragter forbløffet og overrasket Faderen, der er taget ved Lyden af Døren, og nu rejser sig - og hilser glad og roligt på Sørensen... Denne får sit Overbøj af, - får Faderen til at sætte sig - og tager selv Plads ved Siden af ham.

222.

Narb. af Fader og Søn.

Niels idrøjer idrøjt Faderen, der begynder at forklare Grunden til ^{hans} Komme. Han siger:

Tekst: Det er hise, det gælder... Min har jo nok holdt svært af Dig, den lille, og har selv ikke været sig selv, siden Du ~~to~~ rejste... I min Skuffelse og Sorg tænker jeg på, min har sludret sig be-
område af denne her Kunstner, der havde sit Hiv derovre...

Den gamle sukker bedøvet... men Niels, der fortæller, at det er første Nyheder, Faderen kommer med, beder ham endelig fortælle videre... og Sognefogden fortsætter på... Billedet falder over i:

223.

Frau Strandfydens Hiv.

Strandfyden kommer ind, - sætter sig og strækker sig - og kaster et Blik mod den opgående Sol.

224.

En pragtfuld Solgang.

225.

Frau Strandfydens Hiv.

Strandfyden sukker tilfreds: - Jo, Rejset tegner godt nok... og ^{kan} gå så hen til det åbne Frie, gennem hvilket han kan se ind i Datterens

Lærelse.

226.

Lise's lille lærelse.

Det er tant- og Sengen står udrøit ... Tid Tid
duet i Bagge. sei man Strandfyden.

227.

Uden for Prædiken.

Strandfyden sendte sig langsomt ... han kan
ikke forstå, hvor Lise kan være. - Kroen og
Mistanken rågne op i banen, og han sei sig
fasteude om. Får så gæpe mellem Klitterne
ne Gje på uget, der fylder ham med Rød-
sel. Han ser.

228.

Mellem Klitterne. Frau Krautz's Sommerkur.

Krautz og Lise kommer ud. - Maleren har lagt
sin Arm om Livet på den unge Pige ... den
frie Hånd har han en Håndkuffert ...
Lise er bleg og bedøvret, - og da Krautz vil kry-
se hende til Afsted, drejer hun Hovedet,
så Kystet rammer hender Krid ... Så løber
hun ~~over~~ hjemmefter ... Maleren går bort
mellem Klitterne - i Retning af Stationen.

229.

Uden for Prædiken.

Fatværelsen stiger op i Strandfyden ... Han
knytter Hænderne i afmagtigt Raseri ... og er
i næste Øjeblik ved at græde ... Men så
fatter han en Beslutning, gør sig hård
og ubøielig og går bort fra Prædiken.

230.

Frau Strandfydens Døds.

Lise kommer gæende - som en Svingaugevok.
Hun skal se at åbne Døren, da Faderen i det
samme kammer fra Gavlen og kalder på hende ...
Hun læser i hans fortvivlede Ansigt, at
han ved alt ... og hun sænker Hovedet og brister
i Gråd ...

231.

Orb. af Fader og Datter.

Han forbauder hende, erklærer, at han vil glemme
fra nu af en liddet for hende, og at han ~~ikke~~ ik-
ke har nogen tanker mere... Hise kaster sig på
Kneet og kysser an Nåde, men Faderen,
der er helt ude af sig selv af Harm og Sorg, vil
intet høre... Billedet tæner over i:

232.

Niels' Hyltel.

Vart. af Fader og Son.

Faderen slutter af med at sige:

Tekst: Han forbaudede hende og jeg hende bort-
nem for Dage ^{efters} og han sin Pind derover... På
sit Pindslige bad ^{han} mig sig efter hise og bringe
hende hans Tilgivelse... Men om det dette
sætter jeg ikke jeg kunde skrive til Dig... Jeg
måtte fortælle Dig det...

Niels nikker... han er dybt rystet over det,
han har bitt- og rejser sig.

233.

Niels' Hyltel.

Han giver sig til at sandre sig og ned ad
Zulvet, - sandser så fader Faderen og siger:

Tekst: Dit er vel nok mig, du har Skylden...
men jeg kunde da ikke hvide hise til mig, når
jeg ikke var sikket på mig selv... At finde
hende mig bliver sikkert ikke nemt, hvis hun
ikke vil lade sig finde!

Så godager Niels, hvor trist og søvrig Faderen
ser ud og får ham ind i Sideræulset.

234.

Lille Lovetale.

Niels ind med Faderen, - betyder ham, at han
skal lægge sig i Sengen og adkøbe ham så Hæn-
den til Godnat.

235.

Uden for Indgangsdøren til Ejendommen.

Heller kommer hurtigt gående... Han har kasket
en Kåbe om sin belskabsdragt. - Han sandser,
betænker sig lidt - og går så ind.

236

Niels' Tale.

Niels kommer fra Doris til Lovtæulset, -
nikker Godnat til Faderen og lykter Doris...
Så hører han igen komme på gangen uden
for, - og han ser hen mod Doris.

237.

bed Doris.

Den åbner, - og Helen træder ind.

238.

Niels' Hæls.

Niels stirrer med store, forundrede Øjne mod
den uærlige Gæst... Så byder Juleen frem
i ham, - han strækker Armene frem og siger:

Tekst: Helen - De kommer til mig...

og han går hen til hende og vil tage hende
ind til sig.

239.

Varb. af de to.

Men hvem unddrager sig forisret hans Omfav-
nelse - og undgår at møde hans Blik... Så spri-
ger han hende hårdt, - idet han kniber hendes
Hænder mellem sine:

Tekst: De elsker mig altså ikke, Helen... Men
hvordan kommer De så, - og hvordan lod De mig
så kysse Dem ^{for} ~~ikke~~ ~~ikke~~?

Hvem ser endelig op på ham med et underligt
rødvildt og ^{hjelpløst} ~~for~~ Blik - og siger tavende:

Tekst: Jeg ved det ikke... De ^{er} ~~er~~ så helt
andledes end de andre... så smid og så
stærk...

og hvem ser atter ned... Men Niels ler, - en
kort, skærende Latter.

240.

Lovtæulset. Varb. af Faderen.

Han er ved at tage sin hat af, - lytter... over-
rasket og uforstående.

241.

Niels' Hyl.

Niels slipper Helens Hænder, går hen til
Kvindet og stirrer ind i Vatten - Helen betrag-
ter ham opmærksomt og går så langsomt hen til ham.

Uærb. af de to.

Med en bønlig Mine rækker hun ham sin Hånd som for at bede ham om Medskyldning og Tilgivelse, - men han tager ikke Hånden, - betragter Helen med et dybt og gennemtrængende Blik, som vilde han udgranske hvad der boede i hende. - Og så siger han pludseligt:

Tekst: De kom jo at bede mig tilgive og glemme, - ikke sandt?... For det er jo det, at jeg er Bandt - og De... Vedværdig... og at der mellem os er et Stalg...!

Hun svarer ham ikke med Ord, - men hendes Jalegne Taosbed er ham Stærk nok, - og det bitte Smil kommer igen frem om hans Læber. - Så vender han sig bort fra hende.

243.

Niels' Hylsel.

Han går hen og vil tage sin Frakke på for at følge hende hjem, - men hun betyder ham, at det ikke behøves... Så rækker hun ham igen sin Hånd, - og denne Gang tager han den, - bukter fornøjet - og så går Helen... Han stirer efter hende. Går ~~til~~ langsomt hen og sætter sig ved sit Arbejdsbord... Han støtter Hovedet i sine Hænder... Sognefogden kommer stille ind, - betragter et Øjeblik sinne og går så hen til ham.

244.

Uærb. af Fader og Søn.

Niels sænker sig ned mod Faderen med et forpint og hjælpeløst Blik og siger:

Tekst: Det var en Langsel, der blev stedt til Hvile... en Orm, der brast... Om det nu går sådan med alle mine Præmie og Længsler!

Faderen lægger sin Arm om Sønnens Skulder, - pejer ned mod Bogen og siger myndigt:

Tekst: Lad intet knække dit Mod og din Tro, min Dreng,

og sig Lørdag den!... Bliver du dine Idealer
No, skal du nok engang finde Dig selv -
findes din Genning!

Niels medens Faderens stærke og varme Blik...
virkelig rækker ham sig... Ja, Faderen har
Ret, - han må ikke lade sig knække!... og han
griber Faderens venede Hånd og trykker den
fast... Afblænding.

245.

Tekst: Der er gået... Der, der for Niels har
været arbejdet der... Men nu er Målet nået:
Sin Embedsexamen har han og har netop med-
taget sin Uddannelse til Sognepræst for Hejl-
skov Menighed...

Niels' Hævelse, - ikke det samme som Strødentekbylle.

Niels står støttet til en af Reolierne, - har Kalds-
brevet i Hånden og stirrer frem for sig med en
træt og næsten altopgivende Mine... Han kaster
et sidste Blik på Dokumentet, - lægger det
så på Bordet - og går ~~h~~ hen til Trindult...
Der er uzer forfjæret og rastløs over ham, og
han gør Indtryk af et rødt øde og dind-
ligeret.... Det er Tårer.

(Herte!)

(58)

297. 246

Tekst: Ja... vi var Målet nået, og det var han ikke glad... Trivlen var raket op i ham... Trivlen på sig selv og sit Kald... Han følte sig for godt og åbenlyst til at tale til Menneskene om de evige guddommelige Gæder...

Nærb. af Niels ved vinduet.

Hans Ansigt er præget af Modløshed, - og han presser de knyttede Hænder mod sit Bryst... Og han løfter det blege Ansigt op efter og støvner fortvivlet:

Tekst: Herre... Du, min Gud... vis mig Vejen, jeg skal sande... Giv mig Tegnet, at jeg kan se, jeg er moden til at gøre Dig Gerning.

Men han får ikke svar... Så lader han Hænderne glide hen over sin hvide Paude som for at skygge de tunge Tanker bort... Og han ruder sig mod vinduet og kaster et Blik ned på Gaden...

298. 247

Fraan Indgangen til en mondain Restaurant,

der tænker at ligge på den anden Side af Gaden... Der er et Mylder af Mennesker på Gaden... Biler standser foran Restauranten og lægger deres støjende og løbende Menneskelast af... (Billedet taget skråt oppe fra)

299. 248

Nærb. af Niels ved vinduet.

Han betragter Livet, der pulserer derudeen for hans
Kvindens... lukker vinduet op & lytter...

294.249

Nærb. af det stilfulde Skyggeorkester i Restauranten.
Der spilles en indvignende Jals... Billedet af
Orkestret glider over i:

295.250.

Stort Billede af den mondaine Restaurant.
Der festes & flirter... & Dansen går lystigt mellem
Bordene... Dette Billede glider igen over i:

296.251

Nærb. af Orkestret
Jalsen lyder stadig...

297.252.

Nærb. af Niels ved det åbne Vindue.

Han lukker langsomt vinduet - men får i det sam-
me Øje på noget nede på Gaden, der fanger hans
Opmærksomhed.

298.253.

Frau Restauranten.

En Pille stander frau Restauranten, & en ung, elegant
Dams løber op ad Trappen, medens hendes Ledstrø-
Doktor Stein - betaler Châufføren. - Dansen bliver
stående midt på Trappen, vender sig & råber nogle
spøgefælde Ord til Hænen... Den unge Dams er
Klees Halden... Stein skynder sig op til hende -
hvis Lagen kunde have Arm- & i fortrolig & min-
ter Parisian forvinder de ind i Restauranten...

299.254

Nærb. af Niels ved vinduet.

Han lukker stille vinduet helt i - & et trist Smil
glider over hans Læber... Men hans Ansigt bliver
atter alvorligt... Hans Tanker går tilbage i Tiden...
han mindes... Et Billede kommer over i:

299^a.254^a

Nærb. af Lises Ansigt
~~på Højnen - om Bill. i III Akt~~

~~Uf. billedet mellem Niels & Lise... atter kommer tilbage til:~~

299^b.254^b

Nærb. af Niels ved vinduet.

Lagen & Fortvivlelsen over at have sluppet den lille

Kvinden, hvis Hjerte tilhørte ham så ganske,
gribes ham...

255.

Tekst: Hvor var hun min... hvad var hendes
Skæbne blevet?... Hvorhen hun eller uden
anden havde fundet hendes Spor... Men selv
om hun var gledet ud af ham hvidt, var hun ofte
i hans Tanker...

Niels' Færelse.

Han går bort fra Viduet... Kroen, den enige
Med over ham... og det er, som skulde han kvæles.
- G ham tager sin Hat og skynder sig ud.

256.

Et Gadedøren.

Der står et Par unge Elskende og tager en meget om og
drømlende Afsked... lægger knapt nok Mærke til at
Niels kommer ud og passerer dem...

302-257.

Gade i Aftenbelysning.

Niels kommer ind i Billede's Forgründ... Fraan
en Port, over hvilken en Lygte Lyser, står et
idelmøjet Pigebarn og er ved at knytte Luisebåndet
på den langskaffede Støvle... En yngre Gentle-
man går hen til hende... indleder en Elskovshan-
del... og Parret følger bort - Arm i Arm... Niels
er standset og har betragtet de to...

303-258.

Arbejdet af Niels.

Hans Blik er søgt... flakvende og irroligt... Han for-
ger at blive de mange ^{sæd} Tanker kvit, der vælter
ind over ham... Men han kan ikke... og han går
videre...

304-259.

Tekst: Tanken om at han var ene... at han ~~var~~
~~var~~ ~~ikke~~ ~~ikke~~ ~~ikke~~ i ~~Paris~~ ~~et~~ ~~bestemt~~ ~~steds~~
om på divets Hav uden Mål og Red... var ved
at gåe ham tanvittig...

Fraan en Reirkøbmands vindue.

Niels kommer drøvende... ser, at der står en ung,
elegantklædt Dame og betragter de festtadvorbil-

leder, der er udtvillet derinde, -- og bliver ~~siddende~~ stående
... ugle skidt bag hende... og betragter Motiverne,
der er ham så velkendte... Men der er ^{også} noget ved
den unge Kvinde, der rækker hans Blikke... hvad
går der af hende, -- græder hun?... Han ryster,
han kan se på Skildrenes stejle Betægelser...

305.260.

Den unge Kvinde set bagfra.

Ja, hun græder utvivlsomt... Fra Solvasken, der
hænger over hendes Brum, tager hun et lille Lom-
metørklæde frem, fører det op under det nedhængende
Hår, der næsten skjuler hendes Ansigt, og tørre
Øjnene.

306.261

Fra Kunsthandlernes vindue.

Så vender hun sig og går langsomt bort-uden at
lægge Mærke til Niels, der med stigende Interesse
betragter ^{hende}. Han ser efter hende... og givende efter
for en Dudskydelse følger han efter hende...

307.262.

Fortsat.

Og Niels går rent mekanisk efter den unge Da-
me med Solvasken...

308.263.

Tekst: Hvorfor gik han efter hende?... Han vid-
ste det neppe selv... Men der var noget i hendes
Holdning... i den Klæde, hun bærte Fødderne
på, der var ham så underlig bekendt... og desvæn-
den... han måtte have noget at koncentrere
sine Tanker om, at Eksamensfølelsen ikke skul-
de tage ham helt...

Fra en Blomsterhandlerbutik.

Damen kommer -- bliver stående og betragter de
udtvillede Blomster... og Niels går forende forbi
hende... Så ser han en aldeles jødisk udtvillet
Herre af Lercmandstypen komme ud fra den
Gadedør, der er ved siden af Butikken...

309.264.

I Gadedøren. Værelse af Lercmanden.

Han får Øje på den enlige, unge Dame med Solv-

hænder... og han smadrede velbekendt...

345-265.

Orb. of Niels.

Hans Ansigt udtrykte den temmelige, han foler
red smert. af den gamle Jon... og han fatter
en rask Berøttelse.

341-266.

Frau Baumstehandelens.

Seemanden gik et Par Trin hen ~~med~~ mod den
unge Pame, - men i samme Nu er Niels kommen
til siden af hende... tager Hatten af og strækker
Hænderne frem til Hilsen, ... som var Pamen en
god Bekendt af ham...

342-267.

Orb. of Pamen til Niels Ansigt.

Hun derer overrasket Hovedet om mod Niels...
det giver et Choc i hende... og man ser gennem
Håret, at hun spænder Øjnene vidt op... Men
hun søger ^{at} lægge Bånd på sin Overraskelse.

343-268.

Orb. of Niels og Pamen.

Han står stadig med Hatten i Hænderne... Igen
hvirvler, - idet han går en Skuldertagelse hen
mod Hænen ved Gadedøren:

Text: Undskyld min Påtrængighed... men
jeg svoger, jeg vilde forståne Dem for at blive
antastet af den... Kavaleri...

Den unge Pame kaster et Blik hen mod Gade-
døren...

344-269.

Frau Gadedøren.

Seemandens grådige Blik har fået et Udtryk
af Skuffelse... og da han ser, han bliver iagttaget,
får han forferdeligt travet med at finde en
Ligge frem.

345-270.

Frau Baumstehandelens.

Pamen kender sig ikke med Niels, - inderst forstå-
ende og tager de mod ^{hans} fremstrakte Hånd...
Hun går ind på "Spigen"... de er gamle Bekendte!

3 de går sammen hen ad Gaden.

271.

Kat Værk. of Lereuanden,

der med en sejerlig Mine skæner efter den. —
Afblandning.

272.

Frau Gjængen te en Ejenom.

Niels 3 den unge Dame kommer. — Hun stander
færdig. Døren, — skal ikke længere og sige Far-
vel. — Men hun griber hender Hånd 3 siger
tryglende:

Tænk: De må ikke gå... Jeg trænger te
et Meesteres Selskab, om jeg ikke skal
blive gal!... Jeg er så ene... så frygtelig
ene!

Damen bærer overrasket på haves lilleurkabe-
lige ledbrud, — betænker sig lidt — 3 går så
en Betærelse mod Døren. — Niels kan gå med
op, hvis hun vil!... Han tøver et Øjeblik, —
siger så, — 3 de farvinder ind ad Døren.

273.

Spartansk Adskynst, men byzantinsk Kærlighed.

De to ind, — 3 hun tænker... Han går frem i
Stuen 3 ser sig interessent om, — hvorvidt hun
bliver Veninde med Døren... Så kalder hun
ham ved Navn, — slår Håret tilbage, 3 da
han vender sig, konstaterer han te sin Over-
raskelse 3 Glæde, at det er hende, som
Skaberen har sat ham sammen med...
Han går hen te hende — 3 kæler ned for
hende...

274.

Værk. of de to.

Han kysser hender Hænder... Hun betragter ham
med frivillige Øjne, — stryger ham blidt over
Håret 3 smiler ned te ham.

275.

Hiser Tænder.

Så rejser hun sig, — skynder sig med at hjælp-
pe blude af med Overtøjet, — får hende te

at sætte sig - og sætter sig ved siden af hende.
- Han kniber hendes Hænder, sine og berta-
mer hende med Spisgæmål... Hun kan ik-
ke andet end smile over hans Ører - og begynde
der så at fortælle...

Slut på 4de Akt.

5te Akt.

327. 276.

da alle andre Udveje
var lukkede.

Tekst: Og hise fortalte... fortalte, hvorledes hien opsøg-
te den Mand, hvis Blytte hien var blevet... ~~Han~~
~~havde jo taget anden at gå til...~~

Værb. af Niels y hise.

Mau lader i hendes Ansigt, hvor svært det er for hende at
rippe op i disse ^{hvide} ~~gule~~ y tunge Muider... Ind over Bill. Toner:
328. 277.

Trappegang i et ret forment Hus.

Hise kommer op ad Trappen, - niger udelede på en Pøi,
der bærer Krautz' Prætkort.

329. 278.

Krautz' Atelier.

Her raser et vildt Bækkedal... Det flyder med Glas y
Flasker y Mennesker... På et af Bordene danser et Pige-
barn en fejende Rangkau - under Tilskueres Jubel.

330. 279.

Jed Flygget.

Krautz - der er halofuld - hamrer i Tangentene -
vender sig y opildner Danserinden med Råb y Sang
... y hamrer så viede.

331. 280.

Atelieret.

3 Nyebarret danser viede... Leliskabet, der hoved-
sagelig består af lykkelige Kunstnere y deres Da-
mer, "singer med på Omkrædet". Kun en af Festens
Deltagere - Litteraten - forholder sig passiv.

332. 281.

Værb. af hise ideer for Dæni.

Hu er en Fortvivlelse ude... Kommer der da ikke nogen?
y hien ringer igen?... Lyfter te Støjen - y ringer igen.

333. 282.

Atelieret. Værb. af Litteraten, Kandidat Willim.

Han er en halvgyammel Mand med en isgelig, gråbe-
sindfarve... Hans ene Skulder er skædd... Men
han har et Par vidunderlige Øjne, - id af hvilke
Gudhed y Merkeligbed lyser... Han lyt-
ter... Jo, der er jo ingen, der ringer... y han
rejser sig.

Abelinet.

Han går hen til Krautz- og Jaballe kam, at der er ugen, der ringen... Men Malereu er ligegyldig, og den anden går så vidt for at lække op...

385. 284.

Uden for Døren.

Hise står og venten... skal netop til at gå, da ~~William~~ ^{William} lækker Døren op... Han betragter overrasket den unge pige, der er af en ganske anden Type end de Kvinder, der plejer at gøre hans Gæst, - og han spørger i en venlig Tone, hvem hun var Dørene til... Hise siger forvundet:

Tekst: Jeg kommer langvejs fra... helt over fra Festjylland... og vil så gerne tale med... med... Men så bliver hun gubelig i Stå. ↗

Kort Beret. af litteraturens gældende Stand.

Skillingjagttagen havde interesseret... og animeret hende med et venligt Nik til et Fortsættelse...

~~387~~Han for Døren.

Han sin forlegen op mod ham og fortsætter så:

Tekst: ... med min Kære... Krautz...

Den anden skjuler så ugenbunde sin Overraskelse og beder hende om venligt Træde i ad...

388. 285.

Eutreen.

Han får hende forbi Døren til Abelinet, idet på hvilken Spektaklet kommer, og længere hen ad Gangen - ind ad en anden Dør...

389. 286.

Ryggesæde i orientalsk Stil.

~~William~~ ^{William} får den unge pige ind, beder hende lægge Tøjet og tage Plads, - så skal han hente Malereu - og med et venligt Nik ^{til hende} går han... Hun tager sit Overtøj af og sætter sig stille og beklemt.

390. 287.

Abelinet.

Litteraturen kommer ind - går hen til Krautz, der

stadij sidde y kamre: Taugenterne.

347.288.

Led Flygelet.

Han siger uget te Klarene, der vilde at tage
Hensyn te det spiller videre... Så tager den
anden ham om skuldrene, drejer ham om på
klaverstolen y siger høit:

Tekst: Hørte Du ikke, jeg sagde, at der var
en ung Pige, der vilde tale med Dig... en god,
lille Pige, der er kommen langrejst fra Eng
som kaldte Dig sin Kære...
Krantz griner Høit... halvfuld som han er...

men den anden gennemryster ^{ham} rejser ham op

342.289

Afsløret.

y under Gasternes Markab joer Litteraten
Krantz ind af Stuen.

343.290.

Ertræen.

De to ind... Litteraten holder Krantz fast et
Øjeblik y siger indtrængende y alvorligt:

Tekst: Du opfører Dig som en gentleman nu...
lister ikke fra Ansvar y Forpligtelser, forstår
Du... Kun hvis ikke te den Slags, der skal
sæe Segetøj for Dig!

Krantz er alt for forvirret y forfjamsket te
at komme med Indtendinger, - y den anden
skubber ham så hen te Døren te det Hælder,
hvor Lise venter.

344.291

Rygerældet.

Lise rejser sig, - da Krantz kommer ind... Han
er uget ubehagelig te Klare... vil dog lade som
om han vil er glad ved Hensynet y vil kyse
hende... men hvis hindrer ^{at...} y fulklare skalvende,
hvad der har drevet hende te ham.

345.292

Afsløret.

Litteraten kommer ind... De andre bestemmer ham
med Spørgsmål, - men han ryster på Hovedet y

siger i en bestemt Tone:

Tekst: Der er ikke andet, end at vi går i
pant & stille alle sammen... Her bliver ikke
mere Sjør i Aften!
Almindelig Protest... men ^{William} ~~Advokaten~~ har en
stor Autoritet - & man begynder at byde op.
346.293.

Ryggesulstet. Værb. af Krantz & Lise.

Him slutter af... Han frigter sine hænder... red ik-
ke rigtig, hvad han skal sige... frøjer et væ-
sentlig & gsmindrende & Kartegner hendes Hånd.
... Billedet strækker, - & ind over det tæner:
347.294.

Lises Jærelse. Værb. af Niels & Lise.

Billedet (Lithotomen) er antrent analog med den
Jærgående... ~~Det~~ men med den Fortæl, at Niels
er en deltager & medfølelse Tilhører... Lise
holder inde med Skiltet ålet... men straks efter
fortsætter hun med at sige:

Tekst: Jeg elskede ham ikke... men jeg havde
jo ikke andet end ham at holde mig til... &
snart opdagede jeg, at han løj for mig & bedrog
mig... Det var en Aften, jeg var fuldt efter
ham...

Hun fortæller, - & ind over Billedet tæner:

(66)

(ark 67 ind-
går!)

~~Hvædet, og hvem fatter en Beslutning... Billedet
færdig over i:~~

~~356 295.~~

Mondain Restaurant,-

den samme vi så et glimt af i Begyndelsen af
Fikten... der siterer og danser... ved et Bord
i Forgr. sidder Klantj, sammen med et Par
fæmmer og nogle Pigeboier.

~~357 296.~~

Inden for Ringdøren, der fører ind til Lokalet.

Lise i Overstj.-kammeret i Døren, - kaster
et Blik ^{mindst} ~~over~~ Lokalet... og går så forude vi-
dere.

~~358 297.~~

Restauranten i Væch. af Indgangsdoeren.
Lise passerer et Bord, - ved hvilket Lisekaten
sidder sammen med en Teen... Han ser hende...
rejser sig overrasket og går så efter hende...
Hun har ikke lagt Mærke til ham.

~~359 298.~~

Restauranten.

Lise kommer hen i Væcheden af Klantj's Bord...
Hun stiller sig ved en Søjle og betragter det over-
givne Selskab, der lader Champagneren flyde...
Klantj's "Dame" sætter sig igenet på hans Skid.

~~360 299.~~

Nærb. af de to.

Han kysser hende stormende... og skæler:

Tekst: Du er griddommelig, - Kitty... Og var
jeg ikke belejret med den lille Landbyggerv
debjemne, skulde jeg aldrig sænne dit Selskab!

~~361 300.~~

Nærb. af hende ved Søjlen.

Hans Ord rammer hende som Dødsbeslag... Hun
betvinger ^{dog} den Fatriolelse, der griber hende, og
går frem...

~~362 301.~~

Restauranten.

Hun går hen til Klantj... betragter ham
med et foragteligt Blik og siger så bittert:

Tekst: Glad Dem... De skal ikke mere blive
belænnet med denne... Sandsbyggår!

og hun sender sig fra ham og går... Ddet hun
sender sig - står hun over for Literaturen, der var
været hende til scenen... og hender Opne lysen af
Glade - Han trykker hender Hånd... siger,
han kommer straks - og går så hen til Krautz
Bord, hvor der hender vidt Forvirring...
Literaturen griber Maleren i Fald Kjole
slagene.

363.302.

Nærb. af de to Mænd.

Literaturen bærer sit Blik ind i den andens - og
siger så med dyb Alvor:

Tekst: Duden er skiller for bestandig, vil
jeg blot fortælle Dig, hvad jeg mener om
Dig... at du er en Ljover og en Labauer!
og han nyter ham voldsomt igennem.

364.303.

Restauranten.

Så slængler han Tyren så voldsomt tilbage
i hans Stol - at denne velter om med
ham - og Krautz stivende bliver liggende
på gulvet... Uden et ord hæn et
Blik går Literaturen hen til hise, tager roligt
hender Armen og fører hende bort gennem
den Forvirring, der er blevet i Salen... Bil-
ledet toner over i:

365.304

Hviter hænder. Nærb. af Viols og Hise.

Han lytter med Dudignation til hender Fortæl-
ling, - og han trykker urvilkaarligt hænderne -
Hise smiler bedøvet til ham og fortæller så:

Tekst: Han, hvor Duden havde marcket, blev
som en Fader for mig, - og de der jeg var hos
ham, var lykkelige. Men så skete det en Af-
ten, da jeg var alene hjemme...

Hun fortæller videre... Ind over Billedet toner:

366.305.

Frau Ramner i Literatens hyggelige Stue.

hise ligger på Gulotappet foran Kammeret og leger
med nogle hennivende små Hvidekvalpe.

367.306

Verb. ved Jerdoren.

En Hånd kommer ind i Billedet - ringer på.

368.307.

Literatur Stue, i hvilke Bogreolene dominerer.

hise er led over Fortryllelsen, - men rejser sig
dog for at gå ind og lukke op.

369.308.

Enten hos Literaturen.

hise åbner døren og åbner Jerdoren... Så viser
hun overasket og forskækket tilbage... for det
er Krantz, der står udenfor... Det må er han så
de i Enten, får lukket Jerdoren, inden hise
endnu er kommen til Besindelse, - og siger ind-
trængende:

Tekst: Jeg må tale med Dig... og jeg står
for lidt siden, at du... Du gik ind!

Så kommer hise til sig selv, - er indigneret og
hamfuld over den påtrængende Gæst ind, men
får hun en hånende latter til svar... Han
kammer sig hende... og øjeblik viser ^{hans} hende ind i
Stuen.

370.309.

Stuen hos Literaturen.

hise kommer ind - og Krantz følger efter... Han
ligger Døren til Enten, smider Hat og Over-
tøj på en Stol - og går så helt hen til den
lange Rovide.

371.310.

Verb. af de to.

Han stirrer betaget på hende... ja, hun er skøn-
nere end nogen kvinde... Og han siger højt:

Tekst: Du må blive min igen... Du er dejli-
gere end nogen kvinde, og jeg længes efter Dig!

Jeg har set Dig på Gaden sammen med hende,
men først i Aften har jeg fået min Chance!
hise ser søgende på ham... og hender Blik roben den
Afsky og Foragt, hun udrer for ham... Og da

han nå tage om hende, - river hun sig fra ham.

372.311.

Skuen hos difteraten.

§ Hun løber hen mod Døren til Spejlskæben -
Men Krautz følger efter...

373.312.

I det Døren.

Hun skal til at åbne Døren, - men i det sam-
me griber Slyngeknuden hende hårdt om Håndledet,
det § drager hende ind til sig... Hun kommer
per som ^{om} værende for at blive fri... det lyk-
tes hende virkelig... hun stöder ham fra sig,
griber en Håndepikk, der hænger på Sængen
og kigger ham Svartem over Ansigtet...

374.313.

Skuen.

Krautz skriger af Smerte § Raseri... § tumler
tilbage... Hise siger foragtligt:

Tekst: De har de mit Star!... Så fortæl de
forhåbentlig mine Følelser for Dem!

Krautz presser Hånden mod den røde Skibe,
Svartem har sat i haur Ansigt... Så kaster
han sig over Hise igen, - får revet Pikken fra
hende § kaster den bort.

375.314.

Wark. af Krautz § Hise.

Hans Ansigt er fortrukket af Bideuskab §
Raseri... § Hise er en Afmagt nær af Angst...
Men hun kæmper i dums Fortvivlelse mod
sin Angriber... hendes Hår jaldes ned, § hendes
Bluse flænger over den ene Skulder... Krautz
er dog den stærkeste... § det er ikke Trivol om,
at han vil få Overtaget... Da hører de
en Lyd... Han lytter ansændt... § Håbet
blinker påny op i Hise.

376.315.

Wark. ved Nøgleskillet i Jdersdøren.

Et Nøgleskæppe skitter ind...

377.316.

Liferateur Skue.

Krautz bander stygt... slynger Lise fra sig,
så hun skyder om på Gulvet... I et Pøls Spring
er Malen så henne ved den Stol, hvor
hans Overtøj ligger.

378. 317.

Kort Nærb. af Lise,

der tungtåndende ligger slængt hen på Gulvet.

379. 318.

bed Døren.

Krautz kommer hen mod Døren, - klytter
Hænderne mod Lise og siger tveende:

Tekst: ^{rammede} Det Pølseslag skal du ja betalt, - du skal
Lise siger han Døren op.

380. 319.

Eutreen.

William står og er red at tage sit Overtøj af...
Han lytter: Er der nogen inden hos Lise?...

I det samme stormer Krautz ind, og Lise har
smækket Døren i efter sig, inden William
endnu er kommen sig af sin Overræstelse...
Lise skynder han sig ind i Stuen.

381. 320.

Stuen.

Litteraten ind, Jorden til sin Forfærdelse den
mægtigt beridselose Lise liggende på Gulvet
og får ~~hans~~ hende bragt til Sæde i en Stol.

382. 321.

Nærb. ved Stolen.

Lise kommer til sig selv igen... og Rædselen
forlader hende... Hun knægtly gysende sin
vegenyttige belgiers Hånd - og lytter glad
til hans ventlige og beroligende Ord... Bille-
det tone over i:

383. 322.

Lises Søster. Nærb. af Niels og Lise.

Han er dybt rystet over det, hun har gået i-
gennem... Han knægtly hender Hænder... Og
hun siger stille:

Tekst: Kort Tid efter døde William... Jathig

som han havde levet... Angsten for Kæmpe
og for Fremtiden har prikket mig lige siden...
Men så forte Skæbneu altså mig på min vej!
Niels kysser hendes Hænder - og siger med Overbe-
visning og Duedelighed:

Tekst: Livet har været hårdt ved os beg-
ge, men vi skal alt blive godt... ~~Men~~ Nu
har jeg fået Tegnet, jeg bad om: - Jeg har få-
et dig tilbage! Og vi ser jeg bejler, vi skal
vandre, og jeg tror vi er modue til et gøit
den Jordning, der venter os!
Hans Ord er så sikre, så fortrøstningsfulde...
og hans Blik så dybt, så rent... og disse kan
ikke andet end tro ^{hans} og læner sig sit Hoved
mod hans Skulder... Afblænding.

384. 323

Tekst: Omkunt to Aar er svunden... Niels og
disse har i den Tid siddet som Præstefolk i Høj-
skov, og de har vundet hele Menigheden for sig -
han ved sin magtfulde Forkyndelse, og hvin ved
sin Hjertensgodhed og Offervilje...

2. Prestegårdshaven eller et bakket Terrain bag den.

Afblænding En Hønge Keemester... Gamle og
unge, - Mand og Kvinder, - Storboender og Husmandsfolk
- Fiske og Daglejere ligger lejret; Græsset og Lyt-
ter til Niels, der taler til dem... Om Sommeren
holder han en del store Tilluftsmøder, til hvil-
ke Folk strømmer fra Nær og Fjærr... Han står
bag en Sten, der danner en Plads naturligt
Talerstol.

385. 325.

Nærb. af Niels.

Han taler - og han taler godt... Der er kommen en
egen Myndighed over ham... Han gør Datterk
af at være en Personlighed, der uøje hender sine
Mål og Tiddler.

386. 326

Pladsen nær Talerstolen.

Hu sidder disse, - en mild og glad disse, - og lytter
betaget til sin Mand's Ord... og hendes Lide sid

Tafstaedsbil-
ede af Højstkov
Prestegård.
Ind over Bill-
tøner:

324.

2 Prestegård-
haven - eller i et
bakket Terrain
bag den.

(Skrifter: En Høng-
de Keemester... o.s.v.)

der Niels' gamle Mand, der sammen med sine Mand
er kommen for at gæste deres Søn...

387. 327

Stor Billede af den lyttende Menighed.

Stenget, alvorlige Ansigter gennemgængende... Mand
for Far, at det er Mærker, der stiller store
Kraav til sig selv og til dem, der skal lede dem,
men også Mærker, der ^{er} uden Strig.

388. 328

Nærb. af Ole Eugen og Menighedsforstanderen.

Loguefogden er blevet en gammel Mand... en
gammel Mand med et blødt Sind og et Par
vilde Øjne... Han lytter betaget til Søn-
nen... ser sig så omkring mellem de mange
Mærker... Menighedsforstanderen peger i en
bestemt Retning.

389. 329.

Nærb. af Smeden.

En Kamp at se til... med et Ansigt, der end-
nu er præget af alle Laster, - men med et Par
Øjne, der fortæller, at han ikke længere gør
det inde.

390. 330.

Nærb. af Menighedsforstanderen og Ole Eugen:

Den forstuedinte siger stille:

Tekst: Den Mand var et rent Subjekt... et
Skadedyr, hvem intet godt var fremmed...
Men Dens Søn reddede ham fra Fortabelsen
og gav ham tilbage til Samfundet!

Ole Eugen nikker... Lader så Blikket glide vi-
dere og lægger Mærke til et Par Mærker...

391. 331

Nærb. af et Par gamle Hidsmandsfolk.

De sidder undagtsfulde med hinanden i Hænder
og lytter med blanke Øjne til Præstens Ord.

392. 332

Ole Eugen og hans Sidemand.

Loguefogden gør den anden opmærksom på
de to - og Forstanderen siger med et stille Smil:

Tekst: Duden "for Far" kom, levede de to

som Hund & Kat... De drak & de sluger... & de
sluger og drak!... høvelst & slemdigt havde det, - men
så lod "for Far" sine egne, og Høbler kom ned
til dem ^{og talte sigs ord til dem...} de grinte ad ham straks, - men 14 Dage
efter havde han dem i sin Magt.

Og Engen rækker... Og Stolthedens over det er
hans Sm, der har ideet om alt dette, kom-
mer op i ham.

393.333

Nærb. af Villo.

Han taler med Dunderlighed & Parme... Han ta-
ler om Gud, der fører Menneket ad direkte Tæ-
nevej... Menneket ser indet, - forstå indet, - men
det mærker den irrationelle Hånd på sin Skul-
der & føler, at Tæne må sandes.

394.334

Afstandsbillede af den store Tilkoerskare,
der andagtig lytter til... Ind over Bille-
det tæner.

395.335

Afstandsbillede i den store Præstegårdshave.
Mødets Deltagere banker sig om de store Kaf-
feborde... Lise & et Par andre Kvinder går
midt fra Bord til Bord & skænker & skæn-
ker.

396.336

Nærb. ved Bordet.

Lise skænker Kaffe op for en gammel Kvindelig,
der er genert & forvirret, - & kvikser & takker... Lise
kommer selv Fløde & Sukker i den gamle Ko-
kes Kops, for at blive i det hele taget skal
drikket sig til at få uget.

397.337

Ved en anden Plads.

En gammel Daglejer & hans Kone sidder beuget
til & grunder den gode, hjemmelagte Kaffe i sig...
Manden vil tage sig et Stykke til, - men Kone læg-
ger foraget sin Hånd på hans Arm... Han vil
ikke være sådan en Slughals!... Han har været god
et væk borkedde!... Den gamle Mand, der føler

sig greben på første Gerning, kække slæm-
fuld Hånden til sig.

398.338

Nærb. af Niels.

Han holder Gje med, at alle får noget... lag-
ger så Mærke til Daglejeren & hans Kone &
især & trækker op: vil du mig Jernene Dig, Loren
Hansen, - vil du mig Jernene Dig!

399.339

Nærb. af Daglejeren & hans Kone.

Han nikker taknemmeligt - & tager hentydet et
Stykke Kage til, - det & stødte han kan finde!...
& han smiler til sin Kone: Ja, - det var "for
Fær", du selv sagde, at jeg skulde...

400.340

Et Sted ved Bordet.

Meninghedsforstanderen rejser sig op & begynder
at tale... Han siger, at Menigheden har be-
sluttet at vilde kække deres Præst på 2-dags-
dagen for hans Afskedelse - ved en Udsmyk-
ning af deres fattige Guds Hus, så det kan
være en verdig Baggrund for deres Præsts
rige Ord...

401.341

Nærb. af Niels & hise.

Han er overrasket & overvældet... Hans Gje
bliver frugt ved Tanken om den Venlighed
& Kærlighed, hans Menighed viser ham -
Han ser sig om langs Bordet...

402.342

Panoreringsbillede af en Del af Menigheden.

De hilse deres Præst med små, venlige Nik,
& Glansen i deres Gje røber, hvor stor Pris
de sætter på ham.

403.343

Nærb. af Niels & hise.

Han bestaar roligt deres stemme Hilsener... &
han lykkes blidt sin Hise & hise Hånd.

404.344

Nærb. af Meninghedsforstanderen.

Han slutter af med smilende at sige, at egent-
lig burde de have bygget deres Præst en ny
Kirke, dobbelt så stor som den gamle... For
alleude im har Folk på andre Kanter i
Hundredet list Sagnetånd til Højbokov...

405.345

Afstandsbillede i Præstegårdshaven.

Frustandene rækker sig - og Niels rejser sig be-
roget og takker... Gud over Billedet tomer:

406.346

Fra Præstegården.

Vogn efter vogn ruller bort... og de Bortdrager
de sender deres Præst en sidste Hilsen... Niels
står sammen med disse og sine Forældre fra
Præstegården.

407.347

Nærb. af de 4.

De ser efter de Bortkomende.

408.348

Sej den brytter sig gennem et malerisk Terrain.
Det lange Vogntog - der tæller Køretøjer af
alle mærkelige Arter - brytter sig fremad...

409.349

Fra Præstegården.

Ole Eugen lægger sin Arm om Sørensen
Skulder og siger berøget:

Tak! Gud ske Lov, at din Pilje den Gang
blev den stærkeste, - at jeg ikke i min Kort-
synethed fik Lov at lægge dit hio' d'le!
Niels miden Faderens Blik med et lyst og lyk-
keligt Smil, - og ^{han} trykker hans Hånd... og de
Skæner atter hen ad den store Sej...

410.350

Afstandsbillede af Vogntoget,
der ruller bort... Afblænding.

Slut på 5te Akt.

6te Akt.

44. 351

Tekst: Nogle Uger gik, - og Restaureringsarbejdet på Kirken var begyndt... Så var det en Søndag Morgen, da Niels Ruge sad og gennemgik sin Prædiken...

Niels' Studeretælle, - spartansk uøbleet, men byggeligt. Niels sidder ved sit Arbejdsbord, ivrigt optaget af sit Arbejde.

352.

bed en Dø.

En kommer ind - klædt på til at gå ud... Hun ser angersind: hun til sin Mand, fordi hun kommer og fastholder ham... Så smiler hun glad og går hen til ham.

353.

bed Arbejdsbordet.

Niels har sendt sig ind Døren og nikker mildt til sin Kone... Hun kommer hen til ham, - siger:

Tekst: Jespersen har lige været her med en Masse dejlige Sager... Han vilde ikke fastholde dig... og han skulde desuden hen på Kroen og hilse på en ny Kunstner, - der ^{er} kommen herhede i Aften for at assistere ved Restaureringen!

Niels nikker - og undersøger med en drøgenagtig Nyfærsbed, hvad det er, hise har i sin Kuv. - Hun forklarer:

Tekst: Det er de gamle Lidsel Margrette... Hun er syg og sengeleliggende, Staklen!

Niels nikker... hise kysser ham kærligt på Pausen og går væk.

354.

Studeretælle.

Præsten ser efter sin Hustru med et kærligt og lykkeligt Smil - og vender så tilbage til sit Arbejde... Afblænding.

355.

Tekst: Harde har anset, hvem den nye ankomne Maler var...

Frau Kroen. ved et Bord.

Hier sidder Jespersen (Menighedsforstanderen), Skole-
læreren og et Par Brødre og samtaler med de
3 Kunstnere, der besøger Kirkens Udmykning.
Den ene af disse er ikke nogen anden end Krantz.
- Forstanderen taler med Interesse og Dreer... Det
er Præstefolkene, han berømmer.

376.

Arb. af Krantz.

Han bliver tilgyldigt ~~til~~ og gaber itidigt.

377.

ved Bordet.

Den Talede fortsætter med at sige:

Tekst: Vi har aldrig haft så vidkar og så forstå-
ende en Præst, - og hans elskelige Hørteu står i
alle Sjæle og drønder Gjæve om en neu Regel!
Skolelæreren og Brøderne bekræfter med små Nik
Jespersen's Ord: Det har sin Rigtighed, har det!
Krantz stopper med en fraværende Mine sine
Dibe... Pludselig får Skolelæreren Gje på uret
og fæse go og vilde, - hvilsten til Krantz: Der kan
der hende go...

378.

Afskæftbillede frau Kroen.

Lise kommer forbi på Tjæve... Hun skal hen til
den syge Kone... Hun vilke venligt på Sogne-
børnene frau Kroen - og giver sig så i snak
med en gammel Kone, ~~der~~ hende moder.

379.

Arb. af Krantz.

Han bliver forbløffet over mod Lise... Han ikke tro,
at det virkelig er hende...

380.

Arb. af Lise og den gamle Madlille.

Hun taler kærligt og deltagende med den gamle
Kone, der ser go til hende med ^{mirrende} Gje, der lyser af
Kjærlighed.

381.

ved Bordet frau Kroen.

Med en Krantz sikker i sin Sag... I den Bæk
læser man Triumfen over, at han har fundet

hende, han har strot Hæru... De andre lægger
Mærke til den besynderlige Forandring, der er
føregået med Kaleven og behagter ham overra-
sket og uforstående... Så vender Krautz sig
mod dem, - peger ud mod disse og kommer med
en Freespørgsel, som han får et bekræftende Svar
på... Så søger hans Blik igen ud mod Kejen.

382.

Afstandsbilledet fraan Kroen.

Disse trykker den gamle Kones Hånd til Far-
vel og går videre.

383.

ved Bordet.

Krautz rejser sig op og stirrer efter hende... Ka-
ster sig så med en Håndlatter tilbage i Stolen
og siger - i det han gør en Betagelse i Retning af
hende:

Tekst: Er him en Engel, - så er det i alt.

Fald en falden Engel!

De andre stirrer på Krautz, som troede de, han
var gal... Men Mistanken vågner alligevel op i
dem... Hvis de nu har ladet sig føre bag Ly-
set... Hvis han og him nu er falske Profeter...

Krautz lei videre... og Medskabene lyser ham
ud af Øjnene... Så vender Menighedsforstan-
den sig mod ham og afværker ham en For-
klaring... og Kaleven begynder villigt at fortæl-
le.

384.

Sidst Margrethe fattige Skid.

Disse kommer ind, - og den sengeboende Kone
Ansigt stråler af Glæde, da hun ser hende...

Præstekonen sætter sig ved hendes Seng, spørger
~~interesseret~~ ^{deltagende} til hendes Befindende og viser hende
alle de gode Sager, hun har med til hende...

Sidst Margrethe er ganske overtældt og tager med
Tårer i Øjnene dises Hånd og siger:

Tekst: Gud velvigne Dem ^{for} alt, hvad De gør
for mig, gamle Skid... og for os alle sammen
ja Resten!

365.

Frau Koen. ved Bordet.

Kraut, Jutaller - og han lægger stærke Farver
over sin Skildring, så Præstekonen i de andre
Gjæ kommer til at stå som en Allemands
munk... og i sine Tilhørens Ansigt, der
bliver kolde og strenge, læser han, at hans
Ord gør sin Virkning - og hans Gjæ skinner
af Djævelsk Fryd. Under Herrens Time kom
men. - - Afblænding.

366.

Tekst: Og allerede et Par Timer efter havde
den onde Lød, han havde været, været Feigt.

Afstandsbillede af Kirken.

Menigheden er forsamlet foran Kirken, - Mand, Kvinde
og Børn - både inde og ude... De
vender efter Sædvanen på Præstens Komme... For
han er gået ind, fylder de ikke Kirken... Man
mærker på dem, at der er noget uget, - at der
er noget i Gære... Man småkriker - og afventer
med ^{isædvanlig} Spænding Præsten.

367.

Grube af Menigheden.

Rygterne svirer... og Sladderne går.

368.

Afstandsbillede foran Kirken.

Man lægger Stemmerne... og trækker sig tilbage,
så der lader en Passage åben.

369.

Terrain, - set fra Kirkepladsen.

Miel og disse kommer... de går ud af Billedets
Fagrand...

370.

Frau Kirken.

Præstefolkene passerer deres Sagnbørn og bliver
glade og hjertelige... Mændene løfter på Hatte
ne, - men det er ikke deres sædvanlige ærbødige
og hengivne Hilsen. - Der er noget afmælt over dem
... en vis Kølighed og en kritisk Tilsyn i deres
Blikke: - Ingen særlige Nid... ingen gode Smil.

371.
Frau Kirkeboen.

Præstefolkene kommer, - Niels vender sig og kaster et forskende, uforstående Blik tilbage til sine Logebænne ... Hvad er vel Grundene til dens forandrede Holdning? Han forstår det ikke, - og med tungt Hjerte går han ind i Kirken ved sin Hustru's Side.

372.
Afstandsbilledet fraan Kirken.

Kemigheden sætter sig i Besælgelse - og kommer ind i Kirken.

373.
Det lille Rum bag Alteret.

Skolebarnene, der ogsaa gør Tjeneste som Kordegn, står og blader i en Valmebog, da Niels kommer. Der er noget ^{roget} roget, noget forbeholdent over Hauden - og da han har reklet et Par Ord med Niels om Valmeuimrene, skynder han sig ud. Præsten ser eftertanksomt efter ham ... Der må være sket noget, - men hvilket ... ?

374.
Kirkerummet, - set fra Alteret.

De sidste af Kemigheden tager Plads, og Kirken er nu stivende fuld. -- Påbegyndte Ralkmaterier samt Stilladser oppe under Hvalvningerne vidner om Restaureringsarbejdet. På en primitiv Balkon over Indgangen ligger et Harmonium, og ovenover dette sæses et af Stilladserne frem.

375.
Med Harmoniet.

En rød ung Pige tager Plads og begynder at spille.

376.
Kirkerummet.

Valmsangen lyder, - men Kemigheden lægger ikke den Kraft og Hengivenhed i Sangen, som de plejer.

377.
Narb. af Lise.

Hun synger af fildt Hjerte, - men hun føler sig

så underlig beklemt, - og him skotter te siden.

378.

Del af Menighedens.

Man skotter over te Præstetønnen... og Blikkene,
der retter mod hende, er forskende og forargede.

379.

Arbejdet af hende.

Him føler sig angst og ilde te Mode under de
pågående Blikke, og det falder hende stædt at
give sig hen i Søjler.

380.

På Prædikestolen. Afstandsbilledet.

Niels Eugen kommer te Synet deroppe.

381.

Med Harmoniet.

Den unge Pige slutter af - og går stille ned.

382.

På Prædikestolen.

Niels beder - og begynder så på Prædikenen.

383.

Del af Menighedens.

Alle ser op mod Præsten... men Ansigtene er
hårde og kolde.

384.

På Prædikestolen.

Niels Eugen taler stædt og iudeeligt... sikker i
sin Tro og sikker på den Magt, han har over
sin Menighed.

385.

Tekst: Men i Dag lod det ikke te, at hans
Ord fandt vej til Hjertene...

Panoreringsbilledet af Menighedens.

Man hører opmærksomt efter... men Ansigtene
forbliver lige hårde og kolde.

386.

Oppe ved Harmoniet.

En Skikkelse dukker frem deroppe... det er
Krantz... Han ser sig søgende om - for at
finde hende, ^{hvornår} hans hadefulde Tankter gælder.

387.

Nærb. af hise, - set halvt fra Nakken.

Him ser go mod sin Mand.

388.

Nærb. af Krantz.

Hans gennemboende Blik slipper ikke den unge Kvinde, hvis Lykke han vil drøbe.

389.

Nærb. af hise, - set forfra.

Him bliver urolig... ligesom fornemmer det kadedfille Blik, der brænder sig fast i hans Nakke... & him drejer Hovedet... & får Øje på hans deroppe...

390.

Nærb. af Krantz.

Hans Øjne lyser med - & Glad & Spot gløder i hans Blik.

391.

Nærb. af hise.

Him ser frem igennem... hendes Blik er som et rødt Dyr, & him føler Rædslen stige go i sig.

392.

Del af Meningheden.

Han iagttaget hende stjælt, - ser go mod Harmoniet & fastår på hendes Rædsel... Him må altså være Skyldig... Den Tummelse havde ikke løjet!

393.

Nærb. af hise.

Him er en Afmagt ude... Ser go mod sin Mand, søger at fange hans Blik... Fastår han da ikke den frygtelige Fare, der ligger på dem... Hendes Læber berøse sig... ingen Ord kommer dog over dem, men man fastår, at det er Niels, him i sin Tænde kalder på.

394.

På Prædikestolen.

Niels giver sig fildstændig hen i sin Prædiken. - Men endelig fanger hans Kone hans Blik...

395.

Lises Ansigt.

Udblykket i hender Aarsigt rober hender Augst &
Kval... Kun gi en uafsen umækelig Berøgelte
og mod Kants.

396.

Kirken-med Prædikestolen i Forquinden.

Viels derer Hovedet og jar Gje på den Fremmede
med det hadefulde Udblyk i Aarsigtet.

397.

På Prædikestolen.

Kun en stog Trækkning i Præstens Aarsigt fortæl-
ler, hvor stærkt Sjælet af denne Mand virker
på ham... Men inden at standse prædiker han
videre. Han taler om Keemestene, der aldrig find-
er Fred eller Hvile, fordi de bestandig kriger
mod det, der ligger inden om Gud... Men kun
Ewighedslangolen, - Langolen mod Gud kan
rette den kringrende Sjæl.

398.

Oppe ved Harmoniet.

Kants støtter sig mod Balustraden og ler, en
ond og hånende Latter.

399.

Kirken-med Prædikestolen.

Meningheden rejser sig op i Stolen - og kirken og
mod Kants... Nu skal Spændingen afløses...
nu skal Sandheden komme for en Dag... Hise
en en Afmagt ned.

400.

På Prædikestolen.

Viels har svært ved at betale sin Ro... Men
han gi det - og fortsætter Prædiken med Magt
og Myndighed.

401.

Oppe ved Harmoniet.

Og den skærende, onde Latter!

402.

Blandt Meningheden.

Uroen vokser... Man forlader Kirkestolen - og
samlers på Gulvet... Og på Hise rejser sig, -
men er ved at falde - og nu støtter sig til Stolen

Lidelsen.

403.

På Prædikestolen.

Niels taler videre - men han ser, at ingen hører
efter ham... Så søger han Blik hise.

404.

Nærb. af hise.

Hun ser op mod ham - med Øjne, der siger om
Hjælp & Beskyttelse...

405.

På Prædikestolen.

& Niels fastsætter, at hans Plads er ved hises
Side - & han går ned - parat til et ude
Skabene...

406.

I Baggr. af Kirken.

Nogle Børn græder, - & deres Moder går ind med
dem... ^{Der} Deres til Hænderne - & den gæstede Der
bliver stående åbne.

407.

På Kirkegulvet.

Niels går hen til hise - & de andre siger til hende
for ham... Han lægger beskyttende sin Arm
om sin dødsensværgede Hustru.

408.

Oppe ved Harmoniet.

Blantz ler igen... Og så strækker han Hænderne frem
i Retning af hise - & råber hågende:

Tekst: Eghedsplagelsen...!... Det er vist neppe
den Længsel, hun er grebet af... Hun...

Så kvæler Replikken i hans mæle latter.

409.

Gruppen omkring hise & Niels.

Hun nikker Gjenne... Nu er det altså forbi...

~~408~~ 410

Kort Nærb. af Hænderne.

Den smækker i med et Brag.

411.

Oppe ved Muren - et Sted, hvor Skilladsen er fastgjort.

Muren slår Revner - & et Spin, der bare er get

af Skillevad, falder ind.

472.

Oppe ved Harmoniet.

Skillevad styrter ned over ~~den~~ Klavert, - hvor
særligt ender i fortvækket af det djævelske Smil.

473.

Gruppen omkring Hise & Niels.

Hise skriger: Røddel & synker så afmagtig
me i sin Mauds Arme... Røddelen var gri-
leet alle de Tilstedeværende.

474.

Tekst: Hvad der egentlig var sket, var der ingen,
der vidste... Men man forstod, at man aldrig
ville få at vide, hvad det var, Anklageren
der gik vilde have sagt...

Del af Kirken, - set mod Påbeholdet.

Præsten løfter sin Hænder op i sine Arme -
bærer hende ind... Menigheden følger lang-
somt efter.

475.

Uden for Kirken.

Niels kommer ind med Hise, - lægger hende ras-
omt ned i Grønstædet og knæler ned ved siden
af hende.

476.

Nærb. af de to.

Han kaldte blidt på hende, - men hun ligger bleg og
stille hen...

477.

I Påbeholdet - med Kirkerummet bagved.

Hil- & i Kirken står Mændene... Hyle af dem -
bl. a. Menighedsforstanderen - bærer den Døde
ned & lægger ham på et Par Bænke, der
er skilt sammen... Så taler Mændene hvif-
skende sammen.

478.

Uden for Kirken. Nærb. af Niels & Hise.

Hun slår Hænderne op - & møder sin Mauds kædi-
ge & sørgelige Blik... Hun kvinger hvars
Hænder - & rejser sig, ~~og~~ ender i skælpende af Angst.

Større Billede frau Kirken.

I det samme kommer Mændene ind fra Kirken - og slutter sig til Kvindene og Børnene, der venter herude... Menighedsforstanderen og Degnen går hen til Præstefolkene.

98/420

Nærb. af de fire.

Forstanderen rækker Niels sin Hånd og siger berøst og indtrængende:

Tekst: Det, der er sket, er Guds Straf over en Formastelig, der vilde bryde Freden i Havn Hüs. ... Og Guds dommen har lært os, at de og deres Hustru er værdige til den Plads, de har i vore Hjerter... Tilgiv os, at vi et Øjeblik trivlede derom!

3 Niels og Hise forstår, at alt har sendt sig til det gode - og med Tårer i Øjnene modtager de Mændenes ærlige Håndtryk... (Døstfølgende Billede af Jillev ind i om diækkte Fortvættelse af dette)

98/421

I Påbenhviset.

Kort Billede af Krantz, - hvis Indsats Jillev har i Bøden.

98/422

Nærb. frau Kirken.

3 Forstanderen fortæller:

Tekst: 3 hvis de i Eftermiddag vil samle Menigheden til Guds tjeneste, skal jeg bede Dem, at de vil komme til at tale til Lydhøre og modtagelige Sind!

Niels rækker berøst, - og Forstanderen og Degnen går så... Niels og Hise rækker et stille Håndtryk - og går så op.

98/423

Afstandsbillede frau Kirken.

Præsten og hans kone ~~præsten~~ går ned gennem de to Rækker, deres Sognebror Læreren. 3 vi er der Glæde og Hjerte i de Hilsener, der

gives, z i de Håndtegt, der rekales.

~~484~~ 424

Från Kirkepladsen. Udrikt te et pragtfuldt Landskab.

Mielv z disse kommer mid i Billedets For-
grund ... de sender sig ... sender en vidste Hil-
sen ... et vidste reuligt Smil te deres Sogne-
børn ... z så går de langsomt hjemefter ...
Afbildning.

Finis.

Nr. D-Ns, 1847

1847/b

SIDSTE AF SLÆGTEN, DEN (DK, Emanuel Gregers, 1922)

1922

Sidste af Slægten

1922/2

Mr. Kn. Gregers

7

3-4

Ambrangi Puroi begginda font for the 1/2.

V. Madsen
Rejser

DEN SIDSTE AF SLÆGTEN.

Skuespil i 6 Akter af
Edv. Nielsen-Stevns og Valdemar Andersen.

Hovedpersonerne:

Ole Engen, Gaardmand og Sognefoged.
Inger, hans Kone.
Niels, deres Søn.
Hans Forslev, Strandfoged.
Lise, hans Datter.
Krantz, Kunstmaler.
Kand. Willum, Litterat.
Haldén, Skibsreder.
Helen, hans Datter.
Dr. phil. Stein.

Bipersoner:

Pastor Sørensen, Inger Engens Fader.
Hans Hustru.
Den unge Digter.
"Spillekanten" (Søren Sanger)
Landsbypræsten,
Skolelæreren.
Sogneraadsformanden.

1ste Akt.

1.
Tekst: Det var i Høhøstens Tid - en Dag, det led
mød Skumring....

Afstandsbillede af Ole Engens store Gaard.

Et svingende Hølæs nærmer sig Gaarden...(Ind over Bill. toner:)
2.

Gaardspladsen.

Imponerende stor er Gaardspladsen...Midt i den staar Ole Engen
og følger det travle Liv, der pulserer omkring ham. - En Lade-
vogn med Hø er ved at blive læsset af...Gaardens Kreaturer er
ude at blive vandet...og alt Fjerkræt myldrer omkring ham.

3.

Tekst: Det var Ole Engen - Sognefogden, - der sad i
denne store, gamle Gaard....

Nærb. af Ole Engen.

Han er en stout Mand med et haardt Ansigt og et Par bydende Øjne...Han bakker sindigt paa sin Pibe, ser sig om med et Blik, der røber hans Stolthed og Glæde over at være Ejer af den gode Gaard,...og giver saa Ordre til den ene og den anden.

4.

Gaardspladsen.

Kørerne drives ind...og et nyt, svingende Hølæs skramler ind i Gaarden.

5.

Gaardens udstrakte Marker.

Det sidste Hølæs kommer bumlende....Det er Sognefogdens Søn, Niels, der kører det - og han er alene paa Vognen, har ikke det sædvanlige Læs af spøgefulde Karle og fnisende Piger...Han ligger dovent udstrakt - og lader Hestene finde Vejen hjem.

6.

Tekst: Sognefogdens eneste Søn - Niels - var en Drømmer og en Grubler...Pligtarbejdet derhjemme laa som en knugende Byrde paa hans Skuldre, - og Længslen gnavede som en Orm i Roden af hans Sjal....

Nærb. af Niels paa Hølæsset.

Der er et Udtryk af Lede og Modløshed over hans bløde Træk... Han stirrer drømmende frem for sig og sukker forpint...Men pludselig "vaagner" han op af sine Drømmerier...Vognen nærmer sig Gaarden, - og han griber Tømmen.

7.

Foran Gaarden.

Hølæsset ruller ind...

8.

Gaardspladsen.

Hølæsset kører ind, og Niels holder Hestene an foran Ladebygningen. Sognefogden (Nærb.) iagttager opmærksomt sin Søn. Hans

3.

Ansigt bliver barskt og tillukket....man forstaar, at han ikke rigtig er tilfreds med den Dreng...

9.

Ved Døren til Køkkenet.

Sognefogdens Kone - Mo'r Inger - kommer frem i Døren...Hun tørrer de vaade Hænder i Forklædet, saa man forstaar, at hun lige er gaaet fra et husligt Arbejde...Hun er en lille, spinkel Kvinde med drømmende Øjne, e slet ikke nogen Bondekonetype, - og man forstaar, at Niels har taget meget i Arv efter hende... Hun smiler glad, da hun ser, at Sønnen er kommen, - og kalder paa ham.

10.

Nærb. af Niels ved Vognen.

Han er ved at spænde Hestene fra, da han hører Moderen kalde. Han vender sig, nikker med et lyst Smil hen til hende, lader en af Karlene overtage Arbejdet og gaar.

11.

Del af Gaardspladsen.

Niels passerer Faderen, der med en mørk Mine ser efter ham, og som for at lægge Baand paa sin Utilfredshed med ham giver sig til at sætte nogle af Folkene i Trit.

12.

Ved Døren.

Niels kommer hen til Moderen, der fortroligt siger:

Tekst: Her har været Bud fra Præsten, at han gerne vil læse noget før med dig i Dag...Han er optaget i Aften!

Niels nikker glad...de Timer hos Præsten er Lyspunkterne i hans Tilværelse...og han vil skynde sig ind...Men Moderen holder ham tilbage og siger ængstelig:

Tekst: Ja...men, Niels...Fa'r bliver jo vred, om du forlader dit Arbejde....

Niels trækker paa Skuldrene...han kan da virkelig ikke lade Præsten vente...og han klapper beroligende Moderens Haand, - og Døren falder til efter dem. - Afblænding.

13.

Tekst: Sognets Præst, der i adskillige Aar havde gjort den læselystne Niels Engen delagtig i sine rige Kundskaber...

Præstens Studerekammer. Nærb. af Præsten.

Han sidder ved Bordet, - optaget af at rense en Del Piber ud... Han er en aldrende Mand, i hvis magre, skarpe Ansigt et Par kloge og milde Øjne lyser op...Han hører nogen kommen, - hæver lyttende Hovedet...og smiler glad.

14.

Studerekammeret.

Det er Niels, der kommer med sine Bøger under Armen...Han hilser sin Lærer paa en Maade, der viser, hvor megen Pris han sætter paa ham...og Præsten tager imod ham som en Fader...De to sætter sig foran Arbejdsbordet, og Undervisningen begynder...Niels er som en anden her i Præstens Stue...Modløsheden, - Leden...er strøget af ham, og han er kun en videbegærlig, begejstret Yngling...Afblænding.

15.

Sognefogdens Gaardsplads.

Høet er kommen i Hus...og Gaardspladsen ligger pillen og proper...Folkene har faaet vadsket sig og gaar nu ind for at faa deres Nadver.

16.

Stuen hos Ole Engen.

Sognefogden har allerede sat sig for Bordenden...Folkene kommer stille ind og sætter sig paa deres sædvanlige Pladser ved Bordet...Mo'r Inger og en af Pigerne kommer ind med Maden, og man begynder at spise.

17.

Ved Bordenden.

Sognefogden tager et Par Mundfulde...ser sig om efter Sønnen og spørger saa med en barsk Mine sin Kone:

Tekst: Hvor er Niels?

Mo'r Inger forklarer ham det tøvende og angstelig...Ole Engens Ansigt bliver mørkt...han vil give et ondt Svar, men bider det i sig - og spiser videre...Men vred er han...Aarerne svulmer paa hans Pande, og Blikket er hvast.

18.

Del af Bordet.

Folkene skæver hen til deres Husbond, medens de "skuffer" i sig... De ved af Erfaring, at der er Uvejrlighed i Anmarch...

19.

Ved Bordenden.

Vreden arbejder sig mere og mere op i Ole Engen - og pludselig kaster han Skeen fra sig og rejser sig...Mo'r Inger kalder blidt paa ham, - men han snærrer ad hende og gaar.

20.

Stuen.

Sognefogden forsvinder ud ad Døren, som han knalder haardt i efter sig...De andre spiser videre, - tavse og forlegne.

21.

Præstens Studerekammer. Nærb. af Præsten og Niels.

Præsten eksaminerer Niels, - og Svarene faldt korte, knappe og fornuftige...Med et anerkendende Nik og et Par venlige Ord lægger Præsten sin Haand paa Niels' Skulder.

22.

Forstuen hos Præsten.

En Pige vil føre Sognefogden hen til Døren til Studerekammeret, - men han betyder hende, at han godt selv kan finde Vej - og banker saa haardt paa Døren og lukker den op.

Studerekammeret.

Præsten og Niels ser op, da Sognefogden træder ind... De rejser sig langsomt, - læser i Ole Engens haarde Ansigt, at der vil ske noget... Præsten nikker beroligende til Niels, - og vender sig saa atter mod sin Gæst, der langsomt er gaaet frem i Stuen... Sognefogdens Ansigt er mørkt, - han hilser med et dumpt Nik paa Præsten og siger haardt:

Tekst: Jeg kommer for at hente Niels... Og for at sige, at det nu faar være Slut med det Bogterperi... Jeg har længe været imod det, - og nu vil jeg, at den Komædie bliver forbi!

Præsten nikker venligt, - imødekommende, - betyder Niels, der vil tage til Genmæle mod Faderen, at han hellere maa ordne den Sag... og begynder saa at imødegaa Sognefogden, hvem han beder tage Plads.

24.

Nærb. af Præsten og Sognefogden.

Den sidste ryster paa Hovedet - og siger:

Tekst: Her er ikke noget at forhandle om... Min Søn skal være Bonde som jeg... tage Gaarden efter mig, som jeg tog den efter min Fader, og han efter sin... Niels har baade Evnerne og Kræfterne dertil!

Præsten lader sig ikke paavirke af den andens Vrede og Ilterhed, -- men siger mildt:

Tekst: Kræfter er kun af det gode, Ole Engen, naar de ledes ind paa de rigtige Baner!

Sognefogden har kun et: Vis-vas og et haanligt Smil til Svar -- og bliver ved sit...

25.

Nærb. af Niels.

Han lytter spændt til Samtalen, - uvis om, hvem af de to, der bliver den Stærkeste.

26.

Del af Studerekammeret.

Præsten gaar helt hen til Sognefogden og siger indtrængende:

Tekst: Lærdom er nu heller ikke til at foragte, min gode Ole Engen...Og naar Deres Søn engang skal tage Arven op efter Dem, var det vel ingen Skade til, om han yderligere kunde give Slægten Magt og Anseelse!

Sognefogden ser opmærksomt paa Præsten:...Der var dog maaske noget i det, han sagde...Men nej, - han vil ikke give Køb - og ryster med et skeptisk Smil paa Skuldrene...Saa fortsætter Præsten:

Tekst: Lad mig raade, Ole Engen...Niels er nu saa vidt fremme, at jeg tør føre ham op til Studentereksamen. Lad mig gøre det, - og jeg skal give Dem ham tilbage!...Det er en Handel, De vil staa Dem ved!

Ole Engen ved ikke, hvad han skal svare...han vejer for og imod...

27.

Nærb. af Niels.

Han afventer spændt, hvad Resultatet vil blive...Bliver det en Dødsdom for ham - eller....

28.

Nærb. af Præsten og Sognefogden.

Ole Engens Blik søger fra Præsten hen til Sønnen...Det aner ham, at forbliver han stejl, mister han helt Niels...Og derfor nikker han samtykkende.

29.

Studerekammeret.

Niels skynder sig hen til Faderen og trykker glad og bevæget hans Haand...Men Ole Engen gør sig hurtig fri...han foragter næsten sig selv, fordi han har kapitulert, - siger hurtig Farvel til Præsten og gaar hen mod Døren.

30.

Ved Døren.

Han skal til at aabne Døren, - men vender sig saa mod Præsten og siger:

Tekst: Men det er en Aftale altsaa, at saasnart det Eksamensvrøvl er overstaaet, er det Gaarden - og kun Gaarden Niels skal vie sine Kræfter!

31.

Studerekammeret.

Præsten nikker: Ja, - selvfølgelig!...Og saa gaar Sognefogden...
Niels trykker glædesstraalende sin Lærers og Fortalers Hænder...
Nu faar han da i alt Fald sin første Længsel stillet.

32.

Uden for Præstegaarden.

Ole Engen kommer ud...Han er inderlig utilfreds med sig selv og
sin Svaghed...Han grunder et Øjeblik - og gaar saa bort i en Ret-
ning, der fører ud af Landsbyen...Afblanding.

33.

Tekst: Som altid - naar der var gaaet ham noget imod, el-
ler noget tyngede ham - søgte han ned til sin
gode Ven, Strandfogden...

Mellem Klitterne - ned mod Stranden.

Ole Engen kommer ind i Billedets Forgrund, - skridter hen mod
Strandfogdens Hus, der ligger noget tilbage.

34.

Ved et Bord, der staar foran et Vindu uden for Huset.

Den smukke og friske, purunge Lise staar med et skælnsk Smil og
tilbereder en Toddy til Faderen...Saa meget Sukker skal han have, -
saa meget Vand og saa lidt Rom...Strandfogden er en barsk og
bidsk, - men godhjertet Fiskertype...Saa hører de nogen komme -
og ser til Siden.

35.

Større Billede foran Huset.

Sognefogden kommer, - hilser venligt paa de to og tager Plads...
Strandfogden kan straks mærke, at der er noget, der piner hans
gamle Ven og spørger ham ud...Og Ole Engen svarer:

Tekst: Det er alt det Vrøvl med Drengen...Jeg kan ingen
Vegne komme med ham...og for at prøve paa at
vinde ham tilbage engang har jeg været tosset
nok til at lade Præsten faa Lov til at føre ham
op til den her Examen...

Lise er stærkt interesseret i alt, hvad der angaar Barndomsvennen, og lytter opmærksomt til...Hun er derfor lidt ked af det, da Faderen sender hende ind efter et Glas til og noget mere Vand... Men hun gaar.

36.

Nærb. af de to Mænd.

Ole Engen giver sin Utilfredshed frit Løb, - og det er ham en Triumf, at Strandfogden giver ham Medhold.

36a.

Større Billede ved Bordet.

Lise kommer med Glas og Vand...Ole Engen siger til hende:

Tekst: Du skulde li'godt se at faa talt Niels til Fornuft, lille Lise...For du vilde vel heller ikke være glad for, at han blev saa fin paa det, at han ogsaa saa dig over Hovedet....Vel?

Lise bliver forlegen...og hendes Ansigt bliver alvorligt...Saa ryster hun med et bedrøvet Smil paa Hovedet. - Sognefogden smager Toddyen til og fortsætter saa, - henvendt til Lise:

Tekst: Hvis jeg var dig, tror jeg li'godt, jeg vilde smutte op og hilse paa ham...Han spurgte til dig i Middags!

Lise rødmer, og Glæden lyser hende ud af Øjnene...Og da Faderen med et kærligt Smil betyder hende, at han ogsaa synes, at hun skal stikke derop, - nikker hun Farvel og løber ind i Huset efter sin Hat...Og de to Mænd nipper til deres Toddyer og fordyber sig i fortrolig Samtale...Afblænding.

37.

Foran Præstegaarden.

Da Billedet blandes op, staar Niels i Døren og tager Afsked med Præsten, - der saa gaar ind til sig selv. - Niels kommer frem i Billedet, - standser og smiler glad. Han ser Lise komme.

38.

Vejen.

Lise kommer hurtigt gaaende, - med sin Hat hængende i Baandet

over Armen...Hun vinker muntert til Barndomsvennen.

39.

Afstandsbillede foran Præstegaarden.

De Unge mødes, - hilser glade paa hinanden - og gaar muntert samtalende videre.

40.

Ved Toften.

Landsbyens Ungdom har lejret sig omkring "Spillekanten", - en vandrende Musiker og Sanger...en Gøgler af Guds Naade, - der diverterer dem med Folkeviser, som han ledsager med Strengespil paa sin Violin....Lænet op til et Træ staar Krantz, en ung Kunstmaler, der har sit Sommerhus nede ved Fiskerlejet...Han er en Don Juan og en Kyniker...Niels og Lise kommer gaaende, - bliver staaende lidt fra de andre og lytter til Sangen.

41.

Præsentationsbillede af Krantz ved Træet.

Han faar Øje paa Niels og Lise....og hans Ansigt klarer op, da han ser den unge Pige. Man skal have Indtryk af, at han er stærkt indtaget i hende...Han gaar hen mod hende.

42.

I Udkanten af Kredsen.

Maleren kommer hen til Niels og Lise...hilser fidelt paa den unge Pige uden at tage mindste Hensyn til Niels, - der betragter ham med Uvilje...Krantz lægger fuldstændig Beslag paa Lise, - der sender Vennen et ulykkeligt Blik....Og Niels er ikke sen til at gribe ind...Han tager roligt Lises Haand...og drager den unge Pige bort med sig...Krantz ser med et ondt Smil efter dem.

43.

Andet Sted ved Toften.

Niels og Lise kommer,...sætter sig ned i Græsset uden at slippe hinandens Haand - og lytter til Sangeren.

44.

Nærb. af "Spillekanten",

der synger og spiller.

45.

Tekst: Det var en Vise, der fandt Sangbund i Niels' Hjerte...en Vise om Ridderen, der drog ud paa Eventyr og udfriede den underdejlige Prinsesse...

Nærb. af Niels og Lise.

Han lytter med store, drømmende Øjne til Visen...Han slipper Lises Haand - og rykker lidt bort fra hende for bedre at kunne se Sangeren.

46.

Nærb. af "Spillekanten",

der fortsætter sin Sang.

47.

Nærb. af Niels.

Han stirrer drømmende frem for sig...lever fuldstændig med i Sangen...Saa ser han hen mod Lise, - men hans Blik er underlig stift og fraværende...Han drømmer med aabne Øjne.

48.

Pladsen, hvor Lise sidder.

Hun ser vemodigt hen mod Niels...Saa toner hun langsomt bort, - forsvinder helt. Og lidt efter toner en anden Kvindeskikkelse ind paa hendes Plads...Eventyrprinsessen!...Billedet af hende er underlig uvirkeligt...Hendes Ansigt er ikke skarpt og tydeligt.

49.

Nærb. af Niels.

Han stirrer hen mod "Prinsessen", - men der er ingen Overraskelse i hans Blik...Han ventede hende jo, - og nu er hun altsaa kommen!

50.

Nærb. af "Prinsessen".

Hendes Ansigt afspejler Angst og Fortvivlelse...Hun strækker bønfyldende Hænderne frem, - som var hun i Nød og bad om Hjælp.

51.

Nærb. af Niels.

Han nikker; - Ja, nu kommer han!...Og han rejser sig, - ikke den virkelige Niels, men hans andet Jeg: Drømmeren!...En taaget, uvirkelig Skikkelse, - klædt i Ridderdragt - glider ud af Bondesønnen Niels - og gaar hen til "Prinsessen".

52.

Ved "Prinsessens" Plads.

Taageskikkelsen - "Ridder Niels" - bøjer sig ned over "Prinsessen", løfter hende op i sine Arme og bærer hende bort.

53.

Ved Skovbrynet.

Her staar en Hest sadlet, - en uvirkelig "Spøgelseshest"... "Ridder Niels" kommer med "Prinsessen" - begge lige uvirkelige, - sætter hende op i Sadlen, svinger sig selv op bag hende og rider ind mellem Træerne.

54.

Aabent Skovparti i Maaneskin.

Rytterne kommer ridende, - og da de er et Stykke inde i Billedet, svinder de bort, - bliver helt uvirkelige...Selve Skovpartiet toner over i;

55.

Nærb. af "Spillokanten",

der slutter Visen af.

56.

Nærb. af Niels og Lise.

Det er , ligesom han vaagner...han stryger sig med Haanden over

Panden - og siger saa forvirret til Lise:

Tekst: Jeg tror, jeg drømte....

Lise nikker, - men siger intet...

57.

Ved Toften.

"Spillekanten" stemmer Fiolen og begynder saa paa en ny Vise...

Afblønding.

58.

Tekst: Et Par Timer senere fulgte Niels Barndomsveninden hjem..

Mellem Klitterne.

Niels og Lise kommer gaaende. - Han er tavs og adspredt, - og hun ser paa ham - bedrøvet og uden at kunne forstaa, hvad der gaar af ham...Hun lægger blidt sin Haand paa hans Arm og siger:

Tekst: Du er saa stille, Niels...Det er, som gik du og drømte med aabne Øjne...

Niels ser paa hende - bliver næsten overrasket ved at se, at han jo ikke er alene - og svarer halvt undskyldende og halvt trodsigt:

Tekst: Ja...jeg drømmer maaske...maa jo drømme mig til Livet, for jeg faar jo ikke Lov at leve det!

Hun ser med store Øjne paa ham:...forstaar, at der er noget i ham, som hun ikke kender...Men da han ser Sorgen og Angsten i hendes Blik, - slaar han om....smiler til hende: Hun skal ikke bryde sig om, hvad han siger!...og tager hendes Arm. Og de gaar videre.

59.

Hulvej mellem Klitterne. I Baggr. Havet.

De kommer ind fra Billedets Forgr...standser, og Niels peger ud mod Havet.

60.

Stranden - og Havet, - set fra Klitterne.

Fiskerlejets Folk staar dernede og stirrer ud mod et Vrag - en

Brig, der staar og hugger paa den yderste Revle. - Redningsbaaden er paa Vej ud til Vraget.

60a.

Klitvejen.

Niels og Lise stirrer ned mod Stranden...Han knytter Hænderne og siger:

Tekst: At vi dog ikke kom lidt før, - saa jeg kunde være kommen med i Baaden!...Men aldrig faar jeg prøvet mine Kræfter...aldrig kommer jeg med i Eventyret...For mig er Livet kun en evig, graa Hverdag!

Han smiler bittert....Saa skynder han sig sammen med Lise ned til Stranden.

61.

Havet.

Redningsbaaden nærmer sig Vraget.

62.

Ved Strandkanten.

Niels og Lise kommer ned til Fiskerlejets Folk. - Krantz er ogsaa til Stede...De to udsperger ivrigt Strandfogden, ved hvis Side Ole Engen staar, og han forklarer:

Tekst: Den drev ind paa Revlen for en halv Time siden... Men den var Vrag forinden...Orkanen i Forgaars har vel gjort det af med den!

Niels laaner Strandfogdens Kikkert og ser ud mod Vraget.

63.

Kikkertbillede af Vraget.

Briggens Mandskab har surret sig fast til Rør og Rat...De rører sig ikke, - er maaske døde...i alt Fald bevidstløse...Redningsbaaden har lagt til, og en Del af dens Mandskab entrer om Bord og bjærger de Skibbrudne.

64.

Ved Stranden.

Niels rækker Kikkerten til Lise...Alle derinde følger spændt

Redningsarbejdet.

65.

Ved Vraget.

De Skibbrudne er bragt ned i Redningsbaaden, - der saa ror ind= efter.

66.

Ved Sstranden.

Det lader til, at det hele vil gaa glat, og man begynder at aande lettet op.

67.

Havet.

Redningsbaaden kommer ind i Brændingen - og pludselig løftes den op af en vældig Bølge.

68.

Ved Stranden.

Kvinderne og Børnene skriger i Rædsel...og Mændenes Ansigter bliver dybt alvorlige...Lise klynger sig uvilkaarlig til Niels.

69.

I Brændingen.

Baaden er kængret - og gaaet til Bunds - og baade Søfolkene og Redningsmandskabet er i Havets Vold.

Slut paa 1ste Akt.

2^{den} Akt.

70.

Ved Stranden.

Der kommer Liv i Tilskuerne til Katastrofen...Der gives Ordre...
Mændene tager hinanden i Haanden og vader ud i Vandet...de
ældre og Kvinderne slutter Kæden og danner dens inderste "Led"...
Niels er blandt dem, der er forrest....

71.

Stranden med Havet.

Kædens yderste "Led" faar fat i de Skibbrudne og de af Rednings=
mandskabet, der ikke selv kan klare sig i Land...Og paa den Maa=
de reddes alle ind.

72.

Paa Strandbredden.

Lise aander lettet op, da hun ser, at Faren er drevet over...
Krantz har forholdt sig ganske passiv. De bevidstløse Søfolk bæ=
res op paa Stranden, - og Fiskerlejets Folk slutter Kreds om dem.

73.

Gruppe omkring en af Søfolkene.

Strandfogden tyller noget Cognac i ham - og lidt efter slaar han
Øjnene op...og ser sig forvirret om...Saa udsøger han ivrigt
Strandfogden, der forklarer. Sømanden spærrer Øjnene op og siger
(i Nærb.)

Tekst: 7 Søfolk er reddet, siger De...Det passer, -
for Kaptajnen blev slaaet over Bord....Men
Rederens unge Datter, der gjorde Rejsen med,
er hun da ikke reddet?

Strandfogden ryster paa Hovedet...Sømandens Ord faar Tilhørerne
til gysende at se ud mod Vraget.

74.

Afstandsbillede af Vraget.

Det "hugger" ude paa Revlen...Og bliver det slaaet løs af Bølgeslaget, er dets Skøbne beseglet.

75.

Gruppen paa Stranden:

Man ser med alvorlige Miner paa hinanden, - og Strandfogden siger hovedrystende:

Tekst: Det holder ikke, til vi faar tilkaldt Hjælp fra den nærmeste Redningsstation!

Alle er raadville, - men saa træder Niels beslutsom frem og siger:

Tekst: Jeg svømmer derud!

Man stirrer forbløffet og vantro paa ham...Hans Fader gaar hen til ham og foreholder ham det vanvittige i hans Plan.

76.

Nærb. af Fader og Søn.

Sognefogden forbyder ham ligefrem at vove Forsøget, - men Niels bliver ved sit og siger:

Tekst: Man har aldrig kunnet beskylde vor Slægt for Fejghed...Det skal man heller ikke kunne nu!

Og han smider hurtigt det tungeste af sit Tøj...Faderen sænker Blikket og opgiver at tale ham til Fornuft.

77.

Større Billede paa Stranden.

Saa gaar Niels hurtigt hen til en af Redningsraketterne, der hele Tiden har staaet parat til Brug, - vikler dens tynde Line om sit Liv, - kaster et Redningsbælte, der er skyllet i Land fra den kantroede Baad, om sig - og vader ud...Lise er en Afmagt nær...men hun søger ikke at holde den Dumdristige tilbage. Hun ved, det er forgæves..

78..

I Brændingen.

Niels vader ud...bliver slaaet om af en Bølge, men kommer atter

paa ret Køl og giver sig saa til at svømme udefter...

79.

Paa Stranden.

I aandeløs Spænding følger man den vovelige Færd.

80.

Havet.

Niels nærmer sig Vraget...faar fat i en nedhængende Tovende og entrer om Bord.

81.

Paa Briggens Dæk.

Sørne har næsten bortskyllet alt, hvad der fandtes paa Dækket... Niels klavrer om Bord, binder Linen fast til den Mast, der er tilbage, og begynder saa sine Efterforskninger...Paa Dækket er intet andet levende Væsen end ham selv...Han raaber, men faar intet Svar og forsvinder saa ned ad en Luge.

82.

Kahytsgang.

Vandet staar højt i Gangen...Niels entrer ned, - kiger ind ad den nærmeste Dør, som Vandet har presset op...Der er ingen!...Saa hen til den anden Dør...

83.

Lille Kahyt.

Paa Køjen, som Vandet omtrent naar op til, ligger en ung Pige, - bevidstløs...Det er Rederens Datter, Helen Haldén. - Niels staar et Øjeblik i Døren - men skynder sig saa hen til Køjen.

84.

Ved Køjen.

Niels bøjer sig ned over den unge Pige...og saa giver det et Choc i ham!...Det er jo hans "Eventyrprinsesse", der ligger her, - hende, der var Heltinden i hans taagode Drømme...Saa er altsaa Eventyret kommen ind i hans Liv!...Han konstaterer til sin Lettel=

se, at den unge Piges Hjerte slaar endnu...og han løfter hende saa op i sine Arme.

85.

Kahytten.

Og han bærer hende ud - og op ad den smalle Trappe.

86.

Paa Vraget.

Niels kommer op med Helen, - lægger hende varsomt paa Dækket - og begynder saa at hale den tynde Line til sig.

87.

Ved Stranden.

Man følger spændt Redningsforsøget...Strandfogden dirigerer "Redningsstolen" og den svære Trosse ud til Niels.

88.

Paa Vraget. Ved Masten.

Niels trækker Trosse og "Stol" til sig - og ser saa, at Helen kommer til Bevidsthed...Han beroliger hende med nogle Ord - og faar hende saa anbragt i Redningsstolen...

89.

Havet med Vraget.

Redningsstolen med den unge Pige trækkes mod Land...Et Par Gange slaar Bølgerne sammen om hendes Hoved, - og hun skriger i Rædsel.

90.

Stranden.

Men hun kommer ind i god Behold - og løftes ud af "Stolen"...Lise svøber et Tæppe om hende...Redningsstolen trækkes atter ud til Vraget.

91.

Paa Vraget.

Det er omtrent væltet helt om paa den ene Side nu, - og Niels har svært ved at holde sig fast....Endelig faar han trukket Redningsstolen til sig, placerer sig i den, - og Farten indøfter

begynder...

92.

Havet.

Redningsstolen glider bort fra Vraget og videre langs Trossen.

93.

Paa Stranden.

Man stirrer gysende ud mod Vraget....og saa sker det forfærdelige....

94.

Havet med Vraget.

Masten, til hvilken Trossen er fastgjort, knækker over, - og et Øjeblik efter kæntrer Briggen helt. Niels forsvinder i Bølgerne,

95.

Paa Stranden.

Lise synker paa Knæ og skjuler hulkende Ansigtet bag sine Hænder. - Mændene giver sig febrilske til at trække Redningsstolen i Land, - og et Øjeblik efter er Niels i Sikkerhed. - Han er meget udmattet - men har ingen Overlast lidt. Han unddrager sig genert den Hyldest, der bliver ham til Del, trækker i sin Jakke og gaar hen til Helen.

96.

Gruppen omkring Niels og Helen.

Den unge Pige rejser sig og rækker taknemmelig sin Redningsmand begge sine Hænder. - Han bliver forvirret som en Skoledreng, da han møder hendes varme Blik - og slipper hendes Hænder, - Men da han ser, at hun vakler, - lægger han sin Arm om hendes Liv, at hun ikke skal falde...Sognefogden, der med Uvilje betragter den fremmede unge Kvinde, for hvem Sønnen har sat sit Liv i Vove, gaar hen til de to og siger barsk :

Tekst: Skynd dig nu hjem, Niels...Du er jo vaad som en druknet Mus...Og jeg skal nok sørge for, at den unge Dame bliver bragt hen paa Kroen!

97.

Nærb. af de 3.

Faderen slutter sin Replik - og tager Helens Arm, for at Niels kan gaa. - Men han drager den unge Pige tættere ind til sig og siger bestemt:

Tekst: Paa Kroen...? Nej, Frøkenen skal ikke savne den omhyggeligste Pleje...hun skal hjem til os!

Sognefogden stirrer paa sin Søn: - Er Drengen gal!...Men Niels møder roligt hans Blik - og løfter saa Helen op i sine stærke Arme, som var hun et Barn.

98.

Afstandsbillede ved Stranden.

Og han bærer hende bort i Natten....De andre stirrer efter ham, og Lise trykker sig ind til sin Fader...Graaden sidder hende i Halsen...Afblanding.

99.

Tekst: Det var i Høchstens Tid, det skete, at Eventyret kom ind i Niels' Liv...

Stemningsbillede af udstrakte Marker,

hvor Høhøsten er i fuld Gang...Billedet toner over i:

100.

Stemningsbillede af Landskab

med bugnende Kornmarker.

Tekst: Men Eventyret var kort som en Drøm, - og det blev Højsommer....

Billedet holdes endnu et Par Meter, - saa toner ind over det:

101.

Efteraarslandskab

med ribbede Træer og en skytung Himmel.

Tekst: Og det blev Efteraar i Naturen, - som det forlængst var blevet det i Niels' Sind...

Billedet holdes et Par Meter - og blændes saa af,

102.

Tekst: Niels fik sin Eksamen, men allerede Dagen efter gled han tilbage i Trødemøllen...

Marken.

Det er en Dag i Oktober...Man har travlt med Efteraarspløjningen. Niels følger det bedste Spand Heste paa Skiftet nærmest Gaarden... Noget tilbage gaar en gammel Karl ved sin Plov.

103.

Del af Marken.

Niels kommer ind i Billedet...Han ser træt og forpint ud...holder Hestene an - og falder i Tanker. Han kaster et Blik tilbage, - ser Kragerne flakse i Furen bagved - og smiler: Saa travlt de har, Fuglene...

104.

Foran Stuehusdøren i Ole Engens Gaard.

Sognefogden og Præsten kommer ud....Ole Engen ser glad og op-
rømt ud, og da Præsten siger:

Tekst: Saa glad De er i Dag, Ole Engen...Vel fordi jeg har holdt mit Løfte og givet Dem Deres Søn tilbage!

- nikker den anden: - Ja, netop derfor!....Saa tager Præsten Afsked....

105.

Gaardspladsen.

Præsten gaar ud af Gaarden - Sognefogden forsvinder, bakkende paa sin Pibe, ind i Stalden, fulgt af sin Hund..

106.

Stalden.

Ole Engen kommer ind i Stalden, - betragter med en stolt Mine de flotte Dyr, der staar herinde, - de Heste, der ikke gør Markarbejde....Og han klapper sit Yndlingsdyr paa Mulen og siger:

Tekst: Ja, godt er det, at vi har faaet Knægten tilbage!.. At han kan tage Arven op efter os, der nu snart er udtjente!

og Hesten faar sig igen et venskabeligt Klap.

107.

Paa Marken. Ved Ploven.

Niels staar endnu hensunken i Tanker.

Tekst: Hans Tanker gik -- som de ofte gjorde -- tilbage til de faa Dage, da Helen... hans Eventyrprinsesse... var Gæst i hans Fædrengaard...

Et lyst Smil spiller om hans Læber, -- og han tager hurtigt et Brev frem fra sin Inderlomme, -- et Brev, der gør Indtryk af at være hyppig læst... Han stirrer paa Udskriften... Helens Skrift.

108.

Ved Stalden.

Sognefogden kommer -- fulgt af Hunden -- frem i den Stalddør, der vender ud mod Marken... Han skygger med Haanden for Øjnene og stirrer op mod Bakken, hvor Sønnen holder stille.

109.

Ved Ploven.

Niels tager helt højtidelig det saa ofte læste Brev ud af Konvo= lutten og læser det igen. Helen udtrykker sin Tak for hans store Daad, -- sin Tak for Gæstfriheden i hans Hjem -- og raader ham til at gøre sig fri og komme over til Hovedstaden og studere... Niels putter tankefuld Brevet i Lommen igen.

110.

Ved Stalddøren.

Faderens Ansigt bliver haardt... Det er altsaa paa den Maade, at han har faaet Sønnen tilbage!... Raseriet stiger op i ham, -- han banker Pibehovedet ud, -- koster Hunden tilbage i Stalden, -- smækker Døren haardt i og gaar op mod Niels.

111.

Ved Ploven.

Niels kaster et Blik opæfter, -- ser:

112.

Et Fugletræk.

der drager forbi.

113.

Ved Ployen.

Niels følger Fuglene med Øjnene:

Tekst: Ogsaa i ham var der Uddrift...Men den fik han vel aldrig tilfredsstillet, for han var jo bundet til Gaarden, - bundet som en Livsslave...

Han sukker, - og der kommer et forpint Drag om hans Læber.

114.

Del af Marken.

Sognefogden arbejder sig frem over den nypløjede Jord...Jorden klæber sig fast til Træskoene, - glider op over Læderet og ind i Strømperne. Han standser, sparker arrigt fra sig og raaber brutalt:

Tekst: Niels!

115.

Ved Ploven.

Niels vækkes brutalt af sine Drømmerier, vender sig - og hans Ansigtstræk bliver haarde og trodsige, da han ser Faderen.

116.

Større Del af Marken.

Sognefogden travet helt hen til Niels, - begynder at skælde ud - og søger samtidig at slaa Jorden af Træskoene, saa nogle fede Klumper ryger hen over de unge, kraftige Heste, der farer sammen og vil frem.

117.

Nærb. af Niels.

Han holder med Magt Dyrene tilbage og tager et kraftigt Tag i Tømmerne - og siger saa i en bestemt Tone til Faderen:

Tekst: Lad være at skræmme Hestene!

118.

Ved Ploven.

Sognefogden svarer ikke, - men bliver ved at skælde ud - og et

Par nye Klatter fra Træskoene følger efter. Niels har svært ved at holde Hestene tilbage...Faderen brøler:

Tekst: Lad dem saa gaa, - Dyrene...Din Drivert,...der sløser med Arbejdet, skønt du jo har Kræfterne!

Og et Par Jordklumper er Finalen paa hans vrede Ord.

119.

Nærb. af Niels.

Med en Kraftanspændelse faar han Hestene i Ro, - vender sig saa mod Faderen og siger bleg, men med funklende Øjne:

Tekst: Kræfter har jeg, ja...Men Kræfter er kun af det gode, naar de ledes ind paa de rigtige Baner!...

120.

Ved Ploven.

Sognefogden haanler...river Plovpisken fra Sønnen og skriger:

Tekst: Saa skal jeg lede dem ind paa de rigtige Baner... Og lad mig saa se, at du kan bruge dem!

Og han lader Pisken hvine ned over den nærmer, der springer frem i et voldsomt Kast og river den fjermer med sig...Niels rykker med begge Hænder i Tømmen,...den holder, men Hestene stejler for det vældige Ryk...

121.

Nærb. af Fader og Søn.

Niels, paa hvis svedige Pande Aarerne svulmer, vender sig mod Faderen og siger harmdirrende:

Tekst: Jeg la'r Hestene gaa, naar det passer mig!... Jeg er ingen Slave, der staar under Pisken!

Faderen, der er hvid af Raseri, løfter Pisken og lader den som Svar med Kraft hvine ned over Hestene.

122.

Større Dol af Marken.

Hestene er helt vilde...den nærmer rejser sig næsten lodret i Luften, - springer saa fremad i et langt Kast og river den fjermer med sig...Og nu kan Niels ikke holde de vilde Dyr tilbage, men rives med...

123.

Ved Karlens Plov.

Karlen vender sig og stirrer maabende fremefter.

124.

Større Del af Marken.

De løbske Heste styrter i vildt Løb af Sted med Ploven efter sig...Niels slipper Plovhornene...Tommen har han om Livet...men han kan ikke faa Styr paa Hestene...

125.

Del af Marken.

Sognefogden staar som rodføstet...Vreden er gaaet af ham, - har vejet Plads for Angsten.

126.

Andet Sted paa Marken.

Hestene styrter af Sted, - og Ploven danser og springer efter dem....Pludselig snubler Niels, falder plat forover og drages med af de fremstormende Heste.

127.

Del af Marken.

Den forstenede Ro, der har været over Faderen, forlader ham... Han løber fremefter - og raaber i Angst og Fortvivlelse:

Tekst: Kræng Tømmen af dig...For Guds Skyld, - kræng
Tømmen af dig!

og han stormer videre.

128.

Marken.

Hestene tumler af Sted med Niels og Ploven slæbende efter sig... Plovens Aag rammer den Ulykkelige i Nakken...Tømmen brister, - og Niels slynges til Side, - bliver liggende bleg og bevidstløs, - medens Hestene tumler videre.

129.

Ved Karlens Plov.

Der kommer endelig Bevægelse i hans sløve Træk - og han

skynder sig hen mod Ulykkesstedet.

130.

Ved Ulykkesstedet.

Sognefogden kommer løbende - og kaster sig fortvivlet paa Knæ ved Siden af Sønnen...Saa hører han Karlen komme luntende, - hæver Hovedet og raaber:

Tekst: Hestene!

131.

Del af Marken.

Karlen kommer, standser og nikker forstaaende. - Forsvinder saa ud ad Billedets ene Side.

132.

Ved Ulykkesstedet.

Saa bøjer Ole Engen sig igen ned over Sønnen...betragter ham med fugtige Øjne, - løfter ham saa op i sine Arme og bærer ham bort - som var han et lille Barn.

133.

Marken.

Faderen bærer Sønnen hjem...Længere tilbage i Billedet ser man Karlen sætte efter de vilde Heste.

134.

Idylbillede paa Gaardspladsen.

Mø'r Inger sidder foran Bryggersdøren og strør Korn, - som hun har i sit Forklæde, - ud til Hønsene. - Og hun nikker til dem... og smaasnakker med dem. - Pludselig ser hun op.

135.

Hele Gaardspladsen.

De to løbske Heste kommer galopperende ind i Gaarden - og hen mod Stalden. - De er svedige - og skumhvide om Munden. - Karlen kommer luntende efter.

136.

Nærb. af Mo'r Inger.

Hun stønner i Angst...forstaar, at der maa være sket noget...Og hun rejser sig vaklende.

137.

Ved Indkørslen til Gaardspladsen.

Sognefogden kommer med Sønnen i sine Arme.

138.

Gaardspladsen.

Moderen udstøder et Skrig og styrter hen til Manden! Medens de gaar ind, fortæller han i faa Ord, hvad der er sket.

139.

Niels' Værelse.

Niels bæres ind og lægges paa Sengen. - Moderen skynder sig at faa Tøjet af ham.

140.

I Gaarden foran Stalden.

Den gamle Karl staar og tørrer Skummet af Hestenes Muler...Og imellem vrænger han ad dem og skælder dem ud for deres "Flyvekuller".

141.

Niels' Værelse. Ved Sengen.

Moderen dækker Niels til...Han kaster sig uroligt om...spærrer pludselig Øjnene op og stønner feberhed:

Tekst: Jo...Kræfter har jeg...Men Kræfter er kun af det gode, naar de ledes ind paa de rigtige Baner...

Og han ler....en bitter og skærende Latter - og falder saa bevidstløs hen...Men Sønnens Ord virker paa Faderen som et Piske-slag...og han staar et Øjeblik med bøjet Hoved...Saa siger han med bortvendt Ansigt noget til sin Kone - og gaar stille ud...- Moderen bøjer sig smaagrædende ned over sin Dreng.

142.

Gaardspladsen. Ved Døren.

Sognefogden kommer frem, - raaber hen til Karlen:

Tekst: Spænd for den lille Vogn,..hurtigt...jeg
skal efter Doktoren!

143.

Nærb. af Karlen og et Hestehoved.

Karlen vender sig fra Hesten - nikker.

144.

Foran Døren.

Sognefogden sætter sig tungt paa den lille Bænk, der staar
ved Siden af Døren....Han er en gammel, fortvivlet Mand nu...
Hunden kommer og slikker hans Haand, - men han sanser det
neppe.....Afblanding.

Slut paa 2^{den} Akt.

Ved

Ole

ning

Foran Bi

Her sidder

og hans korp

bliver fidelt

N

Hu

suk

Foran

Moderer

aldrene

Terrain. Pa

Afs

Foto

staar

skulde

Niels' Vær

G
Hu
lig
berd

Hele Ga
Ole Enger
ren ud - i
Doktoren læs

in
ov

Det er
Hans f
i Fader
og Mo'r
De føler, a
ogsaa omside

Pa

De

Lise

hjem

sagt, i

To

ov

en

Ved V

Niels

Værtinde

d
og

Salon

I Salon
dre For
Ungdomme

Et Hjørne i

a

10

I H.

Helen

at fau

I Dørnab.

Dr. Stein i

1
N.
ti

Spis
Niels
ter han

Den naaner

Niels kommer frem i Døren, - kaster et Blik tilbage og gaar saa ned i Haven - ud af Billedet.

193.

Ved en Fontæne.

Niels kommer, sætter sig paa Bænken, der staar ved Fontænen, -- og betragter drømmende de rislende Vanddraaber, som Maanens Lys faar til at straalende med Sølvglans... Han fylder sin hule Haand med det kolde, friske Vand og lader det falde klingert mod den haarde Sten... Og han hvísker smerteligt:

Tekst: Helen, - hvorfor er jeg dig saa nær... og alligevel saa langt borte...!

Og han støtter grublende Hovedet i sine Hænder.

194.

Foran Havetrappen.

Helen kommer ud paa Havetrappen... Hun ser sig søgende om - og iler saa hurtigt ned ad Trappen.

195.

Ved Fontænen.

Niels sidder og stirrer tankefuldt mod de skinnende Vanddraaber, da han hører nogen nærme sig. - Han rejser sig og konstaterer til sin glædelige Overraskelse, at det er Helen, der staar for ham. Hun siger bebrejdende til ham - men med et Smil:

Tekst: Naa, - saa her gemmer De Dem hen, - saa det næsten er umuligt at finde Dem... Men nu faar De pønt dele Deres Ensomhed med mig, - for jeg trænger ogsaa til lidt Luft...

Niels er straalende glad... hun lægger let sin Haand paa hans Arm - og de gaar. - Hun er sød og indladende og muntert pludrende.

196.

Stemmingsbillede i Parken.

De to kommer ind i Billedet, - gaar ned ad en af Gangene... Helen standser ved en Blomsterrabat.

197.

Nærb. af de to.

Hun bøjer sig ned, - plukker nogle Blomster og sætter dem i sit Bælte...Han tigger hende om en Blomst, og hun sætter en i hans Knaphul...Han tager om hendes Hænder, der berører hans Kjoleopslag, og siger bedende:

Tekst: Frøken Haldén...jeg føler mig saa underlig til Hode i Aften...Sig mig...skal jeg være glad...eller skal jeg være bedrøvet?...

Hun slaar Øjnene ned...hæver saa atter Blikket mod ham (Nærb.) og siger saa med en bevidst Koketteri:

Tekst: Glad...selvfølgelig!

Han kysser hendes Haand, - men hun tager den med en "streng Mine" til sig, - begynder paa en "neutral" Konversation og tager igen hans Arm.

198.

Parken.

De gaar videre...ud paa en malerisk Bro, der fører over en Kanal eller en lille Sø.

199.

Broen.

De kommer ud paa Broen, - standser og ser ned i Kanalen.

200.

Kanalen.

Langs Brodden piler et Svanepar, - Hannen snadrende og gørende sig lækker, - Hunnen undvigende og tilsyneladende optaget af at fange noget i Vandskorpen.

201.

Nærb.af Niels og Helen paa Broen.

De morer sig over Svanerne, - veksler et smilende, forstaaende Blik - og hun ser saa atter ned mod Kanalen, hvorinod han betragter hendes skønne Profil...Hun mærker hans Blik, - men rører sig ikke...saa mærker hun hans Arm om sit Liv - og drejer saa sit Ansigt op mod hans...Han tager hende tæt ind til sig, - lige som inddrikker Billedet af hendes smukke, rødmeende Ansigt - og kysser hende saa...Hun lader det altsammen ske...er som under For-

tryllelse, - og først da han kommer med nogle lidenskabelige Ord og kysser hende paa Halsen, - "vaagner" hun op, - truer skælmsk ad ham, slaar ham leende paa Kinden med Viften og løber bort.

202.

Broen - med Parken bag.

Den lyse Skikkelse skynder sig bort...Niels strækker Armene ud efter hende - men bliver staaende paa Broen.

203.

Nærb.af Niels paa Broen.

Han lader Armene synke ned...Men hans Øjne skinner,og i hans Sind jubler det: -Hun elsker mig...hun elsker mig!...Og han gaar som en beruset op mod Villaen.

Slut paa 3die Akt.

4 de Akt.

204.

Del af Salonen.

Nogle "Spøgefugle" sidder og forsøger sig som Spiritister, men kan dog ikke faa det trebenede Bord, de har slaaet sig ned om, til at danse... Dr. Stein, der sammen med en Del andre af Selskabet er Tilskuere ved Seancen, kommer med opildnende Tilraab... Helen kommer ind, - Dr. Stein fortæller hende, hvad der foregaar, og faar saa en af "Borddanserne" til at overlade sig sin Plads for at se, om han ikke selv skulde være et bedre Medium.

205.

I Døraabningen.

Niels kommer frem - og ser med Ubehag paa Doktoren og hans Mænnevrrer.

206.

Ved Seancebordet.

Dr. Stein animerer sine Fæller, - men der sker intet Under, - saa ser han sig hovedrystende om, og da han faar Øje paa Niels, raaber han:

Tekst: Aa, De der, Vesterhavsstudent... Sæt en Plade i Gram-mofonen, - saa faar Bordet maaske mere Lyst til at røre Benene!

Hans Vits modtages med en bifaldende Latter.

207.

Større Del af Salonen.

Niels gaar frem fra Døren og hen mod Dr. Stein. Og han siger med Harme i Stemmen:

Tekst: Jeg forstaar ikke, at en lærd Mand som De vil drive Spot med den Slags!... Selv om De ikke tror paa sligt, er der dog andre, der gør det, og der findes dog mere mellem Himmel og Jord, end vi Mennesker forstaar...!

208.

Ved Seancebordet.

Dr. Stein smaafløjter... rejser sig og bukker med paat gen Højtidelighed - og siger med paataget Angerfuldhed i Minen - til de

nærmest siddende:

Tekst: Der gik jeg nok galt i Byen!...Men hvem kunde vi=de, at den Herre hørte til de faa Udvalgte, der dag=lig faar sig "en aandelig" med deres Oldemor!...

De andre ler...Hvor er den Doktor vittig!

209.

Gruppen omkring Niels.

Harmen blusser op i Niels...hans Hænder knytter sig, - men han faar sig dog til at svare i en nogenlunde rolig Tone:

Tekst: Det er saa nemt at slaa en Sag...et Spørgsmaal===hen i Grin!...Men givet er det, at de fleste af os har oplevet et og andet, der ikke har kunnet bortforklares med en Vittighed!...
Jeg har i alt Fald!

210.

Del af Salonen.

Doktor Stein smiler spydigt, - men i de andre vaagner Nysgerrig=heden op, og man anmoder Niels om at fortælle...Hans Øjne søger Helen, der staar ved Siden af Faderen, og da hun nikker opmuntrende, lover han at fortælle...Man sætter sig, nogle andagtsfulde, - andre smaafnisende.

211.

Nærb. af Niels.

Han grunder et Øjeblik og begynder saa at fortælle...Ind over Bil=ledet toner:

212 - 212^a - 212^b.

Ved Toften derhjemme.

Billederne (ganske korte), hvor Niels - medens han lytter til Spil=lekanten - ser "Visen" illustreret...og "Eventyrprinsessen" dukke op o.s.v....Det sidste Billede svinder, og ind over det toner:

213.

Del af Salonen.

Niels fortæller, ...nogle morer sig, - andre (blandt dem Helen) finder Historien lidt pinlig...Doktor Stein smaafløjter...Men Niels fortæller uanfægtet videre...Ind over Billedet toner:

214 - 214^a - 214^b.I Kabytten paa Vraget.

Niels, der kommer ind - og finder, at den skibbrudne unge Pige er identisk med hans "Prinsesse" - Det sidste Billede toner over i:

215.

Del af Salonen.

Niels slutter af med at sige:

Tekst: Er dette maaske noget, der kan forklares paa naturlig Vis... Kan det betyde andet, end at gennem hendo skal alle mine taagede Drømme og Længsler blive til Virkelighed!

Saa lægger han Mærke til den pinlige Tavshed, der har bredt sig... Han kaster et Blik hen til Helen.

216.

Narb. af Helen og Faderen.

Den unge Pige er rød og skamfuld... sender Niels et vredt, fornærmet Blik og ser saa ned.

217.

Del af Salonen.

Niels bliver forvirret, forstaar, at han vist har gjort noget galt... Tavsheden vedvarer et Øjeblik endnu, - saa rejser Doktor Stein sig og siger giftigt:

Tekst: Deres... skal vi sige... Fantasi er der ikke noget i Vejen med, Herr.. Student!... Men Deres Opdragelse lider af visse Mangler!

Og han smiler haanligt - og "maaler" Niels med sit kolde, overlegne Blik... Harmen blusser op i Niels... han gør et Skridt frem mod Dr. Stein, - ser ham lige ind i Ansigtet og svarer ubarmhjertigt:

Tekst: Kan være - Men jeg skal i alt Fald have mig fra-bedt at faa en slikket Salonløve som Dem til Opdrager!

Hvorefter han bukker for Selskabet - og gaar ud af

218.

Salonen,

efterladende det dybt rystede Selskab i Afmagt omtrent... Da den første Forskrækkelse har lagt sig, forsøger Roderen at udglatte og

reparere paa Skaden.

219.

Uden for Yderdøren.

Niels kommer ud - har kastet sin Frakke løst om sig - og hugger Døren i efter sig...Hans Ansigt har et haardt, - sammenbidt Udtryk...Han forsvinder ned ad Stentrappen.

220.

Salonen.

Rederen siger til sin Datter:

Tekst: Giver du mig ikke Ret,Helen...Efter dette behøver vi ikke at føle os trykkede af Taknemmeligheds=gæld til den Kavalier!

Helen svarer intet...men alle de andre giver den Talende Medhold...
Afblanding.

221.

Tekst: Men da Niels kom hjem,ventede der ham en stor Overraskelse...

Niels' Hybel.

Gamle Ole Engen sidder - træt af den lange Rejse - og smaablunder i en Stol. - En Bakke med Tallerkener og Glas antyder,at Niels' Værtinde har givet ham Mad...Døren aabnes,og Niels træder ind. Han betragter forbløffet og overrasket Faderen,der er vaagnet ved Lyden af Døren og nu rejser sig - og hilser glad og rørt paa Sønnen...Denne faar sit Overtøj af, - faar Faderen til at sætte sig - og tager selv Plads ved Siden af ham.

222.

Nærb.af Fader og Søn.

Niels udspørger ivrigt Faderen,der begynder at forklare Grunden til sit Komme.Han siger:

Tekst: Det er Lise,det gælder...Hun har jo nok holdt svært af dig,den Lille,og har slet ikke været sig selv,si= den du rejste...Og i sin Skuffelse og Sorg tanker jeg saa,hun har ladet sig besnakke af denne her Kunstmaler,der havde sit Hus derovre...

Den Gamle sukker bedrøvet...men Niels,der forstaar,at det er triste Nyheder,Faderen kommer med,beder ham endelig fortælle videre...

Og Sognefogden fortsætter saa...Billedet toner over i:

223.

Foran Strandfogdens Hus.

Strandfogden kommer ud, - rækker og strækker sig - og kaster et Blik mod den opgaaende Sol.

224.

En pragtfuld Solopgang.

225.

Foran Strandfogdens Hus.

Strandfogden nikker tilfreds: - Jo, Vejret tegner godt nok...og han gaar saa hen til det aabne Vindu, gennem hvilket han kan se ind i Datterens Værelse.

226.

Lises lille Værelse.

Det er tomt, - og Sengen staar urørt...Bag Vinduet i Baggrunden ser man Strandfogden.

227.

Uden for Vinduet.

Strandfogden vender sig langsomt...han kan ikke forstaa, hvor Lise kan være. - Uroen og Mistanken vaagner op i ham, og han ser sig forskende om. Faar saa oppe mellem Klitterne Øje paa noget, der fylder ham med Rædsel. Han ser:

228.

Mellem Klitterne. Foran Krantz' Sommerhus.

Krantz og Lise kommer ud. __ Maleren har sin Arm om Livet paa den unge Pige...og i den frie Haand har hun en Haandkuffert...Lise er bleg og bedrøvet, - og da Krantz vil kysse hende til Afsked, drejer hun Hovedet, saa Kysset rammer hendes Kind...Saa løber hun hjemefter...Maleren gaar bort mellem Klitterne - i Retning af Stationen.

229.

Uden for Vinduet.

Fortvivlelsen stiger op i Strandfogden...Han knytter Hænderne i

afmøgtigt Raseri...og er i næste Øjeblik ved at græde...Men saa fatter han en Beslutning, gør sig haard og ubønhørlig og gaar bort fra Vinduet.

230.

Foran Strandfogdens Hus.

Lise kommer gaaende - som en Søvnngangerske. Hun skal til at aabne Døren, da Faderen i det samme kommer fra Gavlen og kalder paa hende...Hun læser i hans fortrukne Ansigt, at han ved alt...og hun sænker Hovedet og brister i Graad...

231.

Nærb. af Fader og Datter.

Han forbander hende, erklærer, at hans Hjem fra nu af er lukket for hende, og at han ikke har nogen Datter mere...Lise kaster sig paa Kna og trygler om Naade, men Faderen, der er helt ude af sig selv af Harme og Sorg, vil intet høre...Billedet toner over i:

232.

Niels' Hybel. Nærb. af Fader og Søn.

Faderen slutter af med at sige:

Tekst: Han forbandede hende og jog hende bort, - men faa Dage efter tog han sin Død derover...Paa sit Dødsleje bad han mig søge efter Lise og bringe hende hans Tilgivelse...Men om alt dette syntes jeg ikke, jeg kunde skrive til dig...Jeg maatte fortælle dig det...

Niels nikker...han er dybt rystet over det, han har hørt - og rejser sig.

233.

Niels' Hybel.

Han giver sig til at vandre op og ned ad Gulvet, - standser saa foran Faderen og siger:

Tekst: Det er vel nok mig, der har Skylden...men jeg kunde da ikke binde Lise til mig, naar jeg ikke var sikker paa mig selv...At finde hende nu bliver sikkert ikke nemt, hvis hun ikke vil lade sig finde!

Saa opdager Niels, hvor træt og søvrig Faderen ser ud - og faar ham ind i Sideværelset.

234.

Lille Soveværelse.

Niels ind med Faderen, - betyder ham, at han skal lægge sig i Sengen og rækker ham saa Haanden til Godnat.

235.

Uden for Indgangsdøren til Ejendommen.

Helen kommer hurtigt gaaende...Hun har kastet en Kaabe om sin Selskabsdragt. - Hun standser, betænker sig lidt - og gaar saa ind.

236.

Niels' Værelse.

Niels kommer fra Døren til Soveværelset, - nikker Godnat til Faderen og lukker Døren. Saa hører han nogen komme paa Gangen udenfor, - og han ser hen mod Døren.

237.

Ved Døren.

Den aabnes, - og Helen træder ind.

238.

Niels' Værelse.

Niels stirrer med store, forundrede Øjne mod den natlige Gæst... Saa bryder Jublen frem i ham, - han strækker Armene frem og siger:

Tekst: Helen - De kommer til mig...!

Og han gaar hen til hende og vil tage hende ind til sig.

239.

Nærb. af de to.

Men hun unddrager sig forvirret hans Omfavnelser - og undgaar at møde hans Blik...Saa spørger han hende haardt, - idet han knuser hendes Hænder mellem sine:

Tekst: De elsker mig altsaa ikke, Helen...Men hvorfor kommer De saa, - og hvorfor lod De mig saa kysse Dem før...?

Hun ser endelig op paa ham med et underligt raadvildt og hjælpeløst Blik - og siger tøvende:

Tekst: Jeg ved det ikke...De er saa helt anderledes end de andre...saa sund og saa stærk...

Og hun ser atter ned...Men Niels ler, - en kort, skærende Latter.

240.

Soveværelset. Nærb. af Faderen.

Han er ved at tage sin Vest af, - lytter...overrasket og uforstaaende.

241.

Niels' Hybel.

Niels slipper Helens Hænder, - gaar hen til Vinduet og stirrer ud i Natten - Helen betragter ham opmærksomt og gaar saa langsomt hen til ham.

242.

Nærb. af de to.

Med en bønlig Mine rækker hun ham sin Haand som for at bede ham om Undskyldning og Tilgivelse, - men han tager ikke Haanden, - betragter Helen med et dybt og gennemtrængende Blik, som vilde han udgranske, hvad der boede i hende. - Og saa siger han pludselig :

Tekst: De kom for at bede mig tilgive og glemme, - ikke sandt?...For der er jo det, at jeg er Bonde - og De ...Verdensdame...og at der mellem os er et Svælg..!

Hun svarer ham ikke med Ord, - men hendes forlegne Tavshed er ham Svar nok, - og det bitre Smil kommer igen frem om hans Læber. - Saa vender han sig bort fra hende.

243.

Niels' Hybel.

Han gaar hen og vil tage sin Frakke paa for at følge hende hjem, - men hun betyder ham, at det ikke behøves...Saa rækker hun ham igen sin Haand, - og denne Gang tager han den, - bukker formelt - og saa gaar Helen...Han stirrer efter hende...gaar langsomt hen og sætter sig ved sit Arbejdsbord...Han støtter Hovedet i sine Hænder...Sognefogden kommer stille ind, - betragter et Øjeblik Sønnen og gaar saa hen til ham.

Nærb. af Fader og Søn.

Niels ser op mod Faderen med et forpint og hjælpeløst Blik og siger:

Tekst: Det var en Længsel, der blev stedt til Hvile...
en Drøm, der brast... Om det nu gaar saadan med alle
mine Drømme og Længsler!

Faderen lægger sin Arm om Sønnens Skulder, - peger ned mod Bø=gerne og siger myndigt:

Tekst: Lad intet knække dit Mod og din Tro, min Dreng,
men søg Lægedom der!... Bliver du dine Idealer tro,
skal du nok engang finde dig selv - og finde din
Gerning!

Niels møder Faderens stærke og varme Blik... og uvilkaarlig ran=ker han sig... Ja, Faderen har Ret, - han maa ikke lade sig knække!...
Og han griber Faderens sene Haand og trykker den fast... Af=blønding.

245.

Tekst: Aar er gaaet... Aar, der for Niels har været Arbej=det's Aar... Men nu er Maalet naaet: Sin Embedsoksa=men har han og har netop modtaget sin Udnævnelser til Sognepræst for Hejlskov Menighed...

Niels' Værelse, - ikke det samme som Studenterhyblen.

Niels staar støttet til en af Reolerne, - har Kaldsbrevet i Haan=den og stirrer frem for sig med en træt og næsten altopgivende Mine... Han kaster et sidste Blik paa Dokumentet, - lægger det saa paa Bordet - og gaar hen til Vinduet... Der er noget forpint og rastløst over ham, og han gør Indtryk af at være ude af Sinds=ligevægt... Det er Aften.

246.

Tekst: Ja... nu var Maalet naaet, og dog var han ikke glad...
Tvivlen var vokset op i ham... Tvivlen paa sig selv
og sit Kald... Han følte sig for gold og uværdig
til at tale til Menneskene om de evige guddomme=lige Gaader...

Nærb. af Niels ved Vinduet.

Hans Ansigt er præget af Modløshed, - og han presser de knyttede Hænder mod sit Bryst... Og han løfter det blege Ansigt op=

efter og stønner fortvivlet:

Tekst: Herre...Du, min Gud...vis mig Vejen, jeg skal vandre
Giv mig Tegnet, at jeg kan se, jeg er moden til at
gøre Din Gerning!

Men han faar ikke Svar...Saa lader han Haanden glide hen over sin hede Pande som for at stryge de tunge Tanker bort...Og han vender sig mod Vinduet og kaster et Blik ned paa Gaden...

247.

Foran Indgangen til en mondain Restaurant,

der tænkes at ligge paa den anden Side af Gaden...Der er et Mylder af Mennesker paa Gaden...Biler standser foran Restauranten og lasser deres støjende og leende Menneskelast af...(Bill.taget skraat oppe fra)

248.

Narb.af Niels ved Vinduet.

Han betragter Livet, der pulserer derneden for hans Vinduer... lukker Vinduet op og lytter...

249.

Narb.af det stilfulde Strygeorkester i Restauranten.

Der spilles en indsmigrende Vals...Billedet af Orkestret glider over i:

250.

Stort Billede af den mondaine Restaurant.

Der festes og flirtes...og Dansen gaar lystigt mellem Bordene... Dette Billede glider over i:

251.

Narb.af Orkestret.

Valsen lyder stadig...

252.

Narb.af Niels ved det aabne Vindu.

Han lukker langsomt Vinduet - men faar i det samme Øje paa noget nede paa Gaden, der fanger hans Opmærksomhed.

253.

Foran Restauranten.

En Bil er standset foran Restauranten, og en ung, elegant Dame løber op ad Trappen, medens hendes Ledsøger - Doktor Stein - betaler Chaufføren. - Damen bliver stående midt på Trappen, vender sig og råber nogle spøgefulde Ord til Herren... Den unge Dame er Helen Haldén ... Stein skynder søg op til hende, - hun tager løende hans Arm - og i fortrolig og munter Passiar forsvinder de ind i Restauranten...

254.

Nærb. af Niels ved Vinduet.

Han lukker stille Vinduet helt i - og et trist Smil glider over hans Læber... Men hans Ansigt bliver atter alvorligt... Hans Tanker går tilbage i Tiden... han mindes... Billedet toner over i:

254^a.Nærb. af Lises Ansigt,

der atter toner tilbage til:

254^b.Nærb. af Niels ved Vinduet.

Sorgen og Fortvivlelsen over at have sluppet den lille Kvinde, hvis Hjerte tilhørte ham som ganske, griber ham...

255.

Tekst: Hvor var hun nu... hvad var hendes Skæbne blevet? ... Hverken han eller nogen anden havde fundet hendes Spor... Men selv om hun var gledet ud af hans Liv, var hun ofte i hans Tanker...

Niels' Værelse.

Han går bort fra Vinduet... Uroen, den evige Uro over ham... og det er, som skulde han kvæles. - Og han tager sin Hat og skynder sig ud.

256.

Ved Gadedøren.

Her står et Par unge Elskende og tager en meget søm og dvælende Afsked... lægger knapt nok Mærke til, at Niels kommer ud og passerer dem...

257.

Gade i Aftenbelysning.

Niels kommer ind i Billedets Forgrund...Foran en Port, over hvilken en Lygte lyser, staar et udmajet Pigebarn og er ved at knytte Snørebaandet paa den langskafte Støvle...En yngre Gentleman gaar hen til hende... .indleder en Elskovshandel.. og Parret følges bort - Arm i Arm...Niels er standset og har betragtet de to...

258.

Nærb. af Niels.

Hans Blik er sygt...flakkende og uroligt...Han forsøger at blive de mange søre Tanker kvit, der vælder ind over ham...Men han kan ikke...og han gaar videre...

259.

Tekst: Tanken om at han var ene...at han drev om paa Livets Hav uden Maal og Med...var ved at gøre ham vanvittig...

Foran en Kunsthandlers Vindu.

Niels kommer drivende...ser, at der staar en ung, elegant klædt Dame og betragter de Vesterhavsbilleder, der er udstillet derinde, - og bliver staaende nogle Skridt bag hende...og betragter Motiverne, der er ham saa velkendte...Men der er ogsaa noget ved den unge Kvinde, der vækker hans Interesse...hvad gaar der af hende, - - græder hun?...Han synes, han kan se paa Skuldrenes svage Bevægelse...

260.

Den unge Kvinde - set bagfra.

Jo, hun græder utvivlsomt...Fra Sølvtasken, der hænger over hendes Arm, tager hun et lille Lommetørklæde frem, fører det op under det nedhængende Slør, der næsten skjuler hendes Ansigt, og tørrer Øjnene.

261.

Foran Kunsthandlerens Vindu.

Saa vender hun sig og gaar langsomt bort - uden at lægge Hærke til Niels, der med stigende Interesse betragter hende. Han ser efter hende... og givende efter for en Indskydelse følger han efter hende...

262.

Fortov.

Og Niels gaar rent mekanisk efter den unge Dame med Sølvtasken...

263.

Tekst: Hvorfor gik han efter hende?... Han vidste det neppe selv... Men der var noget i hendes Holdning... i den Maade, hun bevægede Fødderne paa, der var ham saa underlig bekendt... Og desuden... han maatte have noget at koncentrere sine Tanker om, at Ensomhedsfølelsen ikke skulde tage ham helt...

Foran en Blomsterhandlerbutik.

Damen kommer - bliver staaende og betragter de udstillede Blomster... og Niels gaar tøvende forbi hende... Saa ser han en ældre, jødisk udseende Herre af Levemandstypen komme ud fra den Gadedør, der er ved Siden af Butikken...

264.

I Gadedøren. Nærb. af Levemanden.

Han faar Øje paa den enlige, unge Dame med Sølvtasken... og han smadsker velbehageligt...

265.

Nærb. af Niels.

Hans Ansigt udtrykker den Væmmelse, han føler ved Synet af den gamle Jon... og han fatter en rask Beslutning.

266.

Foran Blomsterhandelen.

Levemanden gør et Par Trin hen mod den unge Dame, - men i samme Nu er Niels henne ved Siden af hende... tager Hatten af og strækker Haanden frem til Hilsen, ... som var Damen en god Bekendt af han...

267.

Nærb. af Damens tilslørede Ansigt.

Hun drejer overrasket Hovedet om mod Niels...det giver et Choc i hende...og man ser gennem Sløret, at hun spærrer Øjnene vidt op...Men hun søger straks at lægge Bånd paa sin Overraskelse.

268.

Nærb. af Niels og Damen.

Han staar stadig med Hatten i Haanden...Siger hurtigt, idet han gør en Skulderbevægelse hen mod Herren ved Gadedøren:

Tekst: Undskyld min Paatrængenhed...men jeg syntes, jeg vilde forskaane Dem for at blive antastet af den...Kavaler...

Den unge Dame kaster et Blik hen mod Gadedøren...

269.

Foran Gadedøren.

Levemandens graadige Blik har faaet et Udtryk af Skuffelse... Og da han ser, han bliver iagttaget, faar han forfærdelig travlt med at finde en Cigar frem.

270.

Foran Blomsterhandelen.

Damen vender sig atter mod Niels, - nikker forstaaende og tager saa mod hans frænstrakte Haand...Hun gaar ind paa "Spøgen"... de er gamle Bekendte! Og de gaar sammen hen ad Gaden.

271.

Kort Nærb. af Levemanden,

der med en ærgerlig Mine stirrer efter dem. - Afblanding.

272.

Foran Opgangen til en Ejendom.

Niels og den unge Dame kommer. - Hun standser foran Døren, - skal ikke længere og nikker Farvel. - Men han griber hendes Haand og siger tryglende:

Tekst: De maa ikke gaa...Jeg trænger til et Menneskes Selskab, og jeg ikke skal blive gal!...Jeg er saa ene...saa frygtelig ene!

Damen hører overrasket paa hans lidenskabelige Udbrud, - betænker sig lidt - og gør saa en Bevægelse mod Døren. - Niels kan gaa ned op, hvis han vil!... Han tøver et Øjeblik, - nikker saa, - og de forsvinder ind ad Døren.

273.

Spartansk udstyret, men hyggeligt Værelse.

De to ind, - og hun tønder... Han gaar frem i Stuen og ser sig interesseret om, - hvorimod hun bliver staaende ved Døren... Saa kalder hun ham ved Navn, - slaaer Sløret tilbage, og da han vender sig, konstaterer han til sin Overraskelse og Glæde, at det er Lise, som Skæbnen har ført ham sammen med... Han gaar hen til hende - og knæler ned for hende...

274.

Nærb. af de to.

Han kysser hendes Hænder... Hun betragter ham med fugtige Øjne, - stryger ham blidt over Haaret og smiler ned til ham.

275.

Lises Værelse.

Saa rejser han sig, - skynder sig ned at hjælpe hende af med Overtøjet, - faar hende til at sætte sig - og sætter sig ved Siden af hende. - Han knuger hendes Hænder i sine og bestoerner hende med Spørgsmaal... Hun kan ikke andet end smile over hans Iver - og begynder saa at fortælle...

Slut paa 4de Akt.

5te Akt.

276.

Tekst: Og Lise fortalte...fortalte, hvorledes hun, da alle andre Udveje var lukkede, opsogte den Mand, hvis Bytte hun var blevet...

Nærb. af Niels og Lise.

Han læser i hendes Ansigt, hvor svært det er for hende at rippe op i disse triste og tunge Kinder...Ind over Billedet toner:

277.

Trapperang i et ret forment Hus.

Lise kommer op ad Trappen, - ringer nølende på en Dør, der bærer Krantz' Visitedkort.

278.

Krantz' Atelier.

Her rasler et vildt Bakkanal...Det flyder med Glas og Flasker og Mennesker...Paa et af Bordene danser et Pigebarn en fejende Kankan - under Tilskuernes Jubel.

279.

Ved Flygelet.

Og Pigebarnet danser videre...Selskabet, der hovedsagelig består af lystige Kunstnere og deres Damer, "synger med paa Onkvædet"... Kun en af Festens Deltagere - Litteraten - forholder sig passiv.

281.

Nærb. af Lise uden for Døren.

Hun er en Fortvivlelse nær...Kommer der da ikke nogen?... og hun ringer...Lytter til Støjen - og ringer igen.

282.

Atelieret. Nærb. af Litteraten, Kandidat Willum.

Han er en halvgammel Mand med en sygelig, gusten Hudfarve...Hans ene Skulder er skæv...Men han har et Par vidunderlige Øjne, - ud af hvilke Godhed og Menneskekærlighed lyser...Han lytter... Jo, der er jo nogen, der ringer...og han rejser sig.

283.

Atelieret.

Han gaar hen til Krantz - og fortæller ham, at der er nogen, der ringer... Men Maleren er ligeglad, - og den anden gaar saa ud for at lukke op...

284.

Uden for Døren.

Lise står og venter... skal netop til at gaa, da Willum lukker Døren op... Han betragter overrasket den unge Pige, der er af en ganske anden Type end de Kvinder, der plejer at gæste hans Vært, - og han spørger i en venlig Tone, hvem hun har Ærinde til... Lise siger tøvende:

Tekst: Jeg kommer langsvejs fra... helt ovre fra Vestjylland... og vil saa gerne tale med... med...

Han saa kører hun ynkelig i Staa. Willum iagttager hende interesseret... og animerer hende med et venligt Nik til at fortsætte. Hun ser forlegen op mod ham og fortsætter saa:

Tekst: ...med min Kæreste... Krantz...

Den anden skjuler saa nogenlunde sin Overraskelse og beder hende venligt træde ind==

285.

Entreen.

Han fører hende forbi Døren til Atelieret, ud fra hvilken Spektaklet kommer, - og længere hen ad Gangen - ind ad en anden Dør...

286.

Rygevareelse i orientalsk Stil.

Willum fører den unge Pige ind, beder hende lægge Tøjet og tage Plads, - saa skal han hente Maleren. - Og med et venligt Nik til hende gaar han... Hun tager sit Overtøj af og sætter sig stille og beklent.

287.

Atelieret.

Litteraten kommer ind - gaar hen til Krantz, der stadig sidder og

hænger i Tangenterne.

288.

Ved Flygelet.

Han siger noget til Maleren, der uden at tage Hensyn til det spiller videre... Saa tager den anden ham om Skuldrene, drejer ham om paa Klaverstolen og siger haardt:

Tekst: Hørte du ikke, jeg sagde, at der var en ung Pige, der vilde tale med dig... en god, lille Pige, der er kommen langvejs fra, og som kaldte dig sin Kæreste...

Krantz griner fjollet... halvfuld som han er... men den anden gennemryster ham og rejser ham op

289.

Atelieret.

Og under Gæsternes Horskab fører Litteraten Krantz ud af Stuen.

290.

Entre'en.

De to ud... Litteraten holder Krantz fast et Øjeblik og siger indtrængende og alvorligt:

Tekst: Du opfører dig som en gentleman nu... lusker ikke fra Ansvar og Forpligtelser, forstaar du... Hun hører ikke til den Slags, der skal være Legetøj for dig!

Krantz er altfor forvirret og forfjamsket til at komme med Indvendinger, - og den anden skubber ham saa hen til Døren til det Værelse, hvor Lise venter.

291.

Rygeværelset.

Lise rejser sig, - da Krantz kommer ind... Han er noget ubehagelig til Mode... vil dog lade som om han er glad ved Gensynet og vil kysse hende... men hun hindrer det... og forklarer skølvende, hvad der har drevet hende til ham.

292.

Atelieret.

Litteraten kommer ind... De andre bestormer ham med Spørgsmaal, - men han ryster paa Hovedet og siger i en bestemt Tone:

Tekst: Der er ikke andet, end at nu gaar vi pant og stille allesammen...Her bliver ikke mere Sjøv i Aften!

Almindelig Protest...men Willum har en stor Autoritet - og man begynder at bryde op.

293.

Rygeværelset.Nærb.af Krantz og Lise.

Hun slutter af...Han fugter sine Læber...ved ikke rigtig, hvad han skal sige...forsøger at være venlig og opmuntrende og kartegner hendes Haand....Billedet svækkes, - og ind over det toner:

294.

Lises Værelse.Nærb.af Niels og Lise.

Billedet(Situationen) er omtrent analog med den foregående... men med den Forskel, at Niels er en deltagende og medfølelse Tilhører...Lise holder inde med Skriftemalet...men straks efter fortsætter hun med at sige:

Tekst: Jeg elskede ham ikke...men jeg havde jo ikke andre end ham at holde mig til...Og snart opdagede jeg, at han løj for mig og bedrog mig...Det var en Aften, jeg var fulgt efter ham...

Hun fortæller, - og ind over Billedet toner:

295.

Mondain Restaurant,

den samme vi saa et Glimt af i Begyndelsen af Akten...Der sviros og danses...Ved et Bord i Forgrunden sidder Krantz sammen med et Par Venner og nogle Pigebørn.

296.

Inden for Svingdørene, der fører ind til Lokalet.

Lise - i Overtøj - kommer frem i Døren, - kaster et Blik rundt i Lokalet...og gaar saa tøvende videre.

297.

Restauranten, i Nærheden af Indgangsdøren.

Lise passerer et Bord, - ved hvilket Litteraten ~~siddet sammen~~ med en Ven...Han ser hende...rejser sig overrasket og gaar saa efter hende...Hun har ikke lagt Mærke til ham.

298.

Restauranten.

Lise kommer hen i Nærheden af Krantz' Bord...Hun stiller sig ved en Søjle og betragter det overgivne Selskab, der lader Champagnen flyde...Krantz' "Dane" sætter sig ugenert paa hans Skød.

299.

Nærb. af de to.

Han kysser hende stormende...og skraaler:

Tekst: Du er guddommeligt, - Kitty...Og var jeg ikke belenret med den lille Landsbygaas derhjemme, skulde jeg aldrig savne dit Selskab!

300.

Nærb. af Lise ved Søjlen.

Hans Ord rammer hende som Piskeslag...Hun betvinger dog den Fortvivlelse, der griber hende, og gaar frem...

301.

Restauranten.

Hun gaar hen til Krantz...betragter ham med et foragteligt Blik og siger saa bittert:

Tekst: Glød Dem...De skal ikke mere blive belenret med denne...Landsbygaas!

Og hun vender sig fra ham og gaar...Idet hun vender sig, - staar hun over for Litteraten, der har været Vidne til Scenen...og hendes Øjne lyser af Gløde...Han trykker hendes Haand...siger, - han kommer straks - og gaar saa hen til Krantz' Bord, hvor der hersker vild Forvirring...Litteraten griber Maleren i Kjoleopslagene.

302.

Nærb. af de to Mænd.

Litteraten bærer sit Blik ind i den andens - og siger saa med dyb Alvor:

Tekst: Inden vi skilles for bestandigt, vil jeg blot fortælle dig, hvad jeg mener om dig...at du er en Sjover og en Laban!

Og han ryster han voldsomt igennem.

303.

Restauranten,

Saa slynger han Fyren saa voldsomt tilbage i hans Stol, - at denne vælter om med ham - og Krantz stønnende bliver liggende paa Gulvet.,,Uden at værdige ham et Blik gaar Litteraten hen til Lise, tager roligt hendes Arm og fører hende bort gennem den Forvirring, der er blevet i Salen....Billedet toner over i:

304.

Lises Værelse. Nærb. af Niels og Lise.

Han lytter med Indignation til hendes Fortælling, - og han knytter uvilkaarlig Hænderne....Lise smiler bedrøvet til ham og fortsætter saa:

Tekst: Han, hvem Døden havde mærket, blev som en Fader for mig, - og de Aar, jeg var hos ham, var lykkelige....Men saa skete det en Aften, da jeg var alone hjemme....

Hun fortæller videre...Ind over Billedet toner:

305.

Foran Kaminen i Litteratens hyggelige Stue.

Lise ligger paa Gulvtæppet foran Kaminen og leger med nogle henrivende smaa Hundehvalpe.

306.

Nærb. ved Yderdøren.

En Haand kommer ind i Billedet - ringer paa.

307.

Litteratens Stue, i hvilke Bogreolerne dominerer.

Lise er ked over Forstyrrelsen, - men rejser sig dog for at gaa ud og lukke op.

308.

Entré hos Litteraten.

Lise ud, - tænder og aabner Yderdøren...Saa viger hun overrasket og forskrækket tilbage...for det er Krantz, der staar udenfor... I et Nu er han inde i Entreen, faar lukket Yderdøren, inden Lise endnu er kommen til Besindelse, - og siger indtrængende:

Tekst: Jeg maa tale med dig...og jeg saa forlidt siden,
at din Ven gik ud!

Saa kommer Lise til sig selv, - vil indigneret og harmfuld vise den paastrængende Gæst ud, men faar kun en haanende Latter til Svar...Han nærmer sig hende...og angst viger hun ind i Stuen.

309.

Stuen hos Litteraten.

Lise kommer ind - og Krantz følger efter...Han lukker Døren til Entreen, smider Hat og Overtøj paa en Stol - og gaar saa helt hen til den unge Kvinde.

310.

Nærb. af de to.

Han stirrer betaget paa hende...Jo, hun er skønnere end nogen Sinde...Og han siger høst:

Tekst: Du maa blive min igen...Du er dejligere end nogen Sinde, og jeg længes efter dig!...Jeg har set dig paa Gaden sammen med ham, men først i Aften har jeg faaet min Chance!

Lise ser paa ham...og hendes Blik røber den Afsky og Foragt, hun nærer for ham...Og da han vil tage om hende, - river hun sig fra ham...

311.

Stuen hos Litteraten.

Og hun løber hen mod Døren til Spisestuen...Men Krantz følger efter...

312.

Ved Døren.

Hun skal til at aabne Døren, - men i det samme griber Slynglen hende haardt om Haandleddet og drager hende ind til sig...Hun kæmper som^{en} rasende for at blive fri...det lykkes hende virkelig...hun støder ham fra sig, - griber en Hundepisk, der hænger paa Væggen og hugger ham Snarten over Ansigtet...

313.

Stuen.

Krantz skriger af Smerte og Raseri...og tumler tilbage...Lise

siger foragtelig:

Tekst: Der har De mit Svar!...Saa forstaar De forhaabentlig mine Følelser for Dem!

Krantz presser Haanden mod den røde Stribe, Snarten har sat i hans Ansigt...Saa kaster han sig over Lise igen, - faar revet Pisken fra hende og kastet den bort.

314.

Nærb. af Krantz og Lise.

Hans Ansigt er fortrukket af Lidenskab og Raseri...og Lise er en Afmagt nær af Angst...Men hun kæmper i dump Fortvivlelse mod sin Angriber...hendes Haar falder ned, og hendes Bluse flænges over den ene Skulder...Krantz er dog den Stærkeste...og der er ikke Tvivl om, at han vil faa Overtaget...Da hører de en Lyd...Han lytter anspændt...og Haabet blusser paa ny op i Lise.

315.

Nærb. ved Nøglehullet i Yderdøren.

Et Nøglenippe stikkes ind...

316.

Litteratens Stue.

Krantz bander stygt...slynger Lise fra sig, saa hun styrter om paa Gulvet...I et Par Spring er Maleren saa henne ved den Stol, hvor hans Overtøj ligger.

317.

Kort Nærb. af Lise,

der tungtaandende ligger slængt hen paa Gulvet.

318.

Ved Døren.

Krantz kommer hen mod Døren, - knytter Hænderne mod Lise og siger truende:

Tekst: Det Piskeslag skal du faa betalt! Min Hævn skal ramme dig, det sværger jeg dig til!

Saa river han Døren op.

319.

Entreen.

Willum staar og er ved at tage sit Overtøj af...Han lytter: - Er der nogen inde hos Lise?...I det samme stormer Krantz ud og har smækket Yderdøren i efter sig, inden Willum endnu er kommen sig af sin Overraskelse...Saa skynder han sig ind i Stuen.

320.

Stuen.

Litteraten ind, finder til sin Forfærdelse den omtrent bevidstløse Lise liggende paa Gulvet - og faar hende bragt til Sæde i en Stol.

321.

Nærb. ved Stolen.

Lise kommer til sig selv igen...og Rædselen forlader hende...Hun knuger gysende sin uegennyttige Velgørers Haand - og lytter glad til hans venlige og beroligende Ord...Billedet toner over i:

322.

Lises Værelse. Nærb. af Niels og Lise.

Han er dybt rystet over det, hun har gaaet igennem...Han knuger hendes Hænder...Og hun siger stille:

Tekst: Kort Tid efter døde Willum...fattig som han havde levet...Angsten for Krantz og for Fremtiden har pint mig lige siden...men saa førte Skæbnen altsaa dig paa min Vej!

Niels kysser hendes Hænder - og siger med Overbevisning og Inderlighed:

Tekst: Livet har været haardt ved os begge, men nu skal alt blive godt...Nu har jeg faaet Tegnet, jeg bad om: - Jeg har faaet dig tilbage! Og nu ser jeg Vejen, vi skal vandre, og jeg tror, vi er modne til at gøre den Gerning, der venter os!

Hans Ord er saa sikre, saa fortrøstningsfulde...og hans Blik saa dybt, saa rent...Og Lise kan ikke andet end tro ham og læner trygt sit Hoved mod hans Skulder...Afblænding.

323.

Tekst: Omtrent to Aar er svunden...Niels og Lise har i den Tid siddet som Præstefolk i Hejlskov, og de har vundet hele Menigheden for sig, - han ved sin magtfulde Forkyndelse, og hun ved sin Hjertensgodhed og Offervilje...

Afstandsbillede af Hejlskov Præstegaard.

Ind over Billedet toner:

324.

I Præstegaardshaven - eller i et bakket Terrain bag denne.

En Mængde Mennesker...Gamle og Unge, - Mænd og Kvinder, - Storbønder og Husmandsfolk, - Fiskere og Daglejere ligger lejret i Græsset og lytter til Niels, der taler til dem...Om Sommeren holder han en Del store Friluftsmøder, til hvilke Folk strømmer fra Nær og Fjern...Han staar bag en Sten, der danner en Slags naturlig Talerstol.

325.

Nærb. af Niels.

Han taler - og han taler godt...Der er kommen en egen Myndighed over ham...Han gør Indtryk af at være en Personlighed, der nøje kender sine Maal og Midler.

326.

Pladsen nær Talerstolen.

Her sidder Lise, - en mild og glad Lise, - og lytter bevæget til sin Mands Ord...Og ved hendes Side sidder Niels' gamle Mo'r, der sammen med sin Mand er kommen for at gæste deres Søn.

327.

Større Billede af den lyttende Menighed.

Streng, alvorlige Ansigter gennemgaaende...Man forstaar, at det er Mennesker, der stiller store Krav til sig selv og til dem, der skal lede dem, - men ogsaa Mennesker, der er uden Svig.

328.

Nærb. af Ole Engen og Menighedsforstanderen.

Sognefogden er blevet en gammel Mand...en gammel Mand med et blødt Sind og et Par milde Øjne...Han lytter betaget til Sønnen...ser sig saa omkring mellem de mange Mennesker...Menighedsforstanderen peger i en bestemt Retning.

329.

Nærb. af Smeden.

En Kæmpe at se til...med et Ansigt, der endnu er præget af alle Laster, - men med et Par Øjne, der fortæller, at han ikke længere

gør det onde.

330.

Nærb.af Menighedsforstanderen og Ole Engen.

Den førstnævnte siger stille:

Tekst: Den Mand var et rent Subjekt...et Skadedyr, hvem intet ondt var fremmed...Men Deres Søn reddede ham fra Fortabelsen og gav ham tilbage til Samfundet!

Ole Engen nikker...Lader saa Blikket glide videre og lægger Mærke til et Par Mennesker...

331.

Nærb.af et Par gamle Husmandsfolk.

De sidder andagtsfulde med hinanden i Haanden og lytter med blanke Øjne til Præstens Ord.

332.

Ole Engen og hans Sidemand.

Sognefogden gør den anden opmærksom paa de to, - og Forstanderen siger med et stille Smil:

Tekst: Inden "vor Far" kom, levede de to som Hund og Kat... De drak og de sloges...og de sloges og drak!... Usselt og elendigt havde de det, - mensaa lod "vor Far" sine egne, ny Møbler køre ned til dem og talte Guds Ord til dem...De grinte ad ham straks, - men 14 Dage efter havde han dem i sin Magt!

Ole Engen nikker...Og Stoltheden over, at det er hans Søn, der har udrettet alt dette, kommer op i ham.

333.

Nærb.af Niels.

Han taler med Inderlighed og Varme...Han taler om Gud, der fører Mennesket ad Livets Tornevej...Mennesket ser intet, - forstaar intet, - men det mærker den usynlige Haand paa sin Skulder og føler, at Vejen maa vandres.

334.

Afstandsbillede af den store Tilhørerskare,

der andægtig lytter til...Ind over Billedet toner:

335.

Afstandsbillede i den store Præstegaardshave.

Hødets Deltagere bænker sig om de store Kaffeborde...Lise og et

Par andre Kvinder gaar rundt fra Bord til Bord og skænker og skænker.

336.

Nærb. ved Bordet.

Lise skænker Kaffe op for en gammel Morlille, - der er genert og forvirret - og knikser og takker....Lise kommer selv Fløde og Sukker i den gamle Kones Kop, for at hun i det hele taget skal driste sig til at faa noget.

337.

Ved en anden Plads.

En gammel Daglejer og hans Kone sidder henrykte og gumler den gode, hjemmebagte Kage i sig...Manden vil tage sig et Stykke til, - men Konen lægger forarget sin Haand paa hans Arm...Han maa ikke være saadan en Slughals!...Han har værsgod at være beskeden!...Den gamle Mand, der føler sig greben paa fersk Ger-ning, trækker skamfuld Haanden til sig.

338.

Nærb. af Niels.

Han holder Øje med, at alle faar noget...lægger ogsaa Mærke til Daglejeren og hans Kone og ivrer straks op: Vil du nu forsyne dig, Søren Hansen, - vil du nu forsyne dig!

339.

Nærb. af Daglejeren og hans Kone.

Han nikker taknemmelig - og tager henrykt et Stykke Kage til, - det største han kan finde!...Og han smiler til sin Kone: Ja, - det var "vor Far", der selv sagde, at jeg skulde....

340.

Et Sted ved Bordet.

Menighedsforstanderen rejser sig op og begynder at tale...Han siger, at Menigheden har besluttet at ville hædre deres Præst paa 2-Aarsdagen for hans Ansættelse - ved en Udsmykning af deres fattige Guds Hus, saa det kan blive en værdig Baggrund for deres

Præsts rige Ord...

341.

Nærb. af Niels og Lise.

Han er overrasket og overvældet....Hans Øjne bliver fugtige ved Tanken om den Venlighed og Kærlighed, hans Menighed viser ham. Han ser sig om langs Bordet...

342.

Panoreringsbillede af en Del af Menigheden.

De hilser deres Præst med smaa, venlige Nik, - og Glansen i deres Øjne røber, hvor stor Pris de sætter paa ham.

343.

Nærb. af Niels og Lise.

Han besvarer rørt deres stumme Hilsener...og han trykker blidt sin Hustrus Haand.

344.

Nærb. af Menighedsforstanderen.

Han slutter af med smilende at sige, at egentlig burde de have bygget deres Præst en ny Kirke, dobbelt saa stor som den gamle... For allerede nu har Folk fra andre Kanter i Hundredtal løst Sognebaand til Hejlskov...

345.

Afstandsbillede i Præstegaardshaven.

Forstanderen sætter sig, - og Niels rejser sig bevæget og takker... Ind over Billedet toner:

346.

Foran Præstegaarden.

Vogn efter Vogn ruller bort...og de Bortdragende sender deres Præst en sidste Hilsen....Niels staar sammen med Lise og sine Forældre foran Præstegaarden.

347.

Nærb. af de 4.

De ser efter de Bortkørende.

348.

Vej, der bugter sig gennem et malerisk Terrain.

Det lange Vogntog - der tæller Køretøjer af alle mulige Arter -
bugter sig fremad....

349.

Foran Præstegaarden.

Ole Engen lægger sin Arm om Sønnens Skulder og siger bevøget:

Tekst: Gud ske Lov, at din Vilje den Gang blev den
stærkeste, - at jeg ikke i min Kortsynethed
fik Lov at lægge dit Liv øde!

Niels møder Faderens Blik med et lyst og lykkeligt Smil, - og
han trykker hans Haand...Og de stirrer atter hen ad den stø-
vede Vej...

350.

Afstandsbillede af Vogntoget,

der ruller bort.....Afblænding.

Slut paa 5te Akt.

te
6te Akt.

351.

Tekst: Nogle Uger gik, - og Restaureringsarbejdet paa Kirken var begyndt...Saa var det en Søndag Morgen, da Niels Engen sad og gennemgik sin Prædiken....

Niels' Studerevarelse, - spartansk møbleret, men hyggeligt.

Niels sidder ved sit Arbejdsbord, ivrig optaget af sit Arbejde.

352.

Ved en Dør.

Lise kommer ind - klædt paa til at gaa ud...Hun ser angerfuld hen til sin Mand, fordi hun kommer og forstyrrer ham...Saa smiler hun glad og gaar hen til ham.

353.

Ved Arbejdsbordet.

Niels har vendt sig mod Døren og nikker mildt til sin Kone... Hun kommer hen til ham, - siger:

Tekst: Jespersen har lige været her med en Masse dejlige Sager...Han vilde ikke forstyrre dig...og han skulde desuden hen paa Kroen og hilse paa en ny Kunstmaler, - der er kommen hertil i Aftes for at assistere ved Restaureringen!

Niels nikker - og undersøger med en dreungeagtig Nyfikenhed, hvad det er, Lise har i sin Kurv. - Hun forklarer:

Tekst: Det er til gamle Sidsel Margrethe...Hun er syg og sengeliggende, Staklen!

Niels nikker...Lise kysser ham kærligt paa Panden og gaar saa.

354.

Studerevarelset.

Præsten ser efter sin Hustru med et kærligt og lykkeligt Smil - og vender saa tilbage til sit Arbejde....Afblænding.

355.

Tekst: Havde han anet, hvem den nysankomne Maler var...

Foran Kroen. Ved et Bord.

Her sidder Jespersen (Menighedsforstanderen), Skolelæreren og

et Par Bønder og samtaler med de 3 Kunstnere, der besørger Kirkens Udsmykning. Den ene af disse er ikke nogen anden end Krantz. - Forstanderen taler med Interesse og Iver... Det er Præstefolkene, han berømmer.

356.

Nærb. af Krantz.

Han hører ligegyldig til... og gaber utidigt.

357.

Ved Bordet.

Den Talende fortsætter med at sige:

Tekst: Vi har aldrig haft saa nidkær og saa forstaaende en Præst, - og hans elskelige Hustru staar i alle Syges og Lidendes Øjne som en ren Engel!

Skolelæreren og Bønderne bekræfter med smaa Nik Jøspersens Ord: Det har sin Rigtighed, har det!... Krantz stopper med en fraværende Mine sin Pibe... Pludselig faar Skolelæreren Øje paa noget og faar op og hilser, - hvisker til Krantz: Der har vi hende jo...

358.

Afstandsbillede foran Kroen.

Lise kommer forbi paa Vejen... Hun skal hen til den syge Kone... Hun hilser venligt paa Sognebørnene foran Kroen - og giver sig saa i Snak med en gammel Kone, hun møder.

359.

Nærb. af Krantz.

Han stirrer forbløffet over mod Lise... Kan ikke tro, at det virkelig er hende...

360.

Nærb. af Lise og den gamle Morlille.

Hun taler kærligt og deltagende med den gamle Kone, der ser op til hende med missende Øjne, der lyser af Hengivenhed.

361.

Ved Bordet foran Kroen.

Nu er Krantz sikker i sin Sag... Og i hans Blik læser man Triumfen over, at han har fundet hende, han har svoret Hævn... De andre

lægger Mærke til den besynderlige Forandring, der er foregaaet med Maleren og betragter ham overrasket og uforstaaende...Saa vender Krantz sig mod dem, - peger ud mod Lise og kommer med en Forespørgsel, som han faar et bekræftende Svar paa...Saa søger hans Blik igen ud mod Vejen.

362.

Afstandsbillede foran Kroen.

Lise trykker den gamle Kones Haand til Farvel og gaar videre.

363.

Ved Bordet.

Krantz rejser sig op og stirrer efter hende...Kaster sig saa med en Haanlatter tilbage i Stolen og siger - idet han gør en Bevægelse i Retning af Lise:

Tekst: Er hun en Engel, - saa er det i alt Fald en falden Engel!

De andre stirrer paa Krantz, som troede de, han var gal...Men Mistanken vaagner alligevel op i dem...Hvis de nu har ladet sig føre bag Lyset...hvis han og hun nu er falske Profeter...Krantz ler videre...og Ondskaben lyser ham ud af Øjnene...Saa vender Menighedsforstanderen sig mod ham og afæsker ham en Forklaring...og Maleren begynder villigt at fortælle.

364.

Sidsel Margretes^h fattige Stue.

Lise kommer ind, - og den sengeliggende Kones Ansigt straalere af Glæde, da hun ser hende...Præstekonen sætter sig ved hendes Seng, spørger deltagende til hendes Befindende og viser hende alle de gode Sager, hun har med til hende...Sidsel Margrethe er ganske overvældet og tager med Taarer i Øjnene Lises Haand og siger:

Tekst: Gud velsigne Dem for alt, hvad De gør for mig, gamle Skind...og for os allesammen for Resten!

365.

Foran Kroen. Ved Bordet.

Krantz fortæller - og han lægger stærke Farver over sin Skildring, saa Præstekonen i de andres Øjne kommer til at staa som en Alie-

mandstøs omtrent...Og i sine Tilhøreres Ansigter, der bliver kolde og strenge, læser han, at hans Ord gør sin Virkning - og hans Øjne skinner af djævelsk Fryd: Nu er Hævnens Time kommen...
Afblanding.

366.

Tekst: Og allerede et Par Timer efter havde den onde Sød, han havde sæet, baaret Frugt...

Afstandsbillede af Kirken.

Menigheden er forsamlet foran Kirken, - Mænd, Kvinder og Børn - baade indensogns og udensogns...De venter efter Sædvane paa Præstens Komme...Før han er gaaet ind, fyldes de ikke Kirken...Man mærker paa dem, at der er sket noget, - at der er noget i Gære... Man smaahvisker - og afventer med usædvanlig Spænding Præsten.

367.

Gruppe af Menigheden.

Rygterne surrer...og Sladdereren gaar.

368.

Afstandsbillede foran Kirken.

Man lemper Stemmerne...og trækker sig tilbage, saa der lades en Passage aaben.

369.

Terrain, - set fra Kirkepladsen.

Niels og Lise kommer...De gaar ud af Billedets Forgrund...

370.

Foran Kirken.

Præstefolkene passerer deres Sognebørn og hilser glade og hjertelige...Mændene letter paa Hattene, - men det er ikke deres sædvanlige ærbødige og hengivne Hilsen. - Der er noget afmaalt over dem...en vis Kølighed og kritisk Vurdering i deres Blikke: -Ingen venlige Nik...ingen gode Smil.

371.

Foran Kirkedøren.

Præstefolkene kommer, - Niels vender sig og kaster et forskende, uforstaaende Blik tilbage til sine Sognebørn...Hvad er vel

Grunden til deres forandrede Holdning?==Han forstaar det ikke, -- og med tungt Hjerte gaar han ind i Kirken ved sin Hustrus Side.

372.

Afstandsbillede foran Kirken.

Menigheden sætter sig i Bevægelse - og strømmer ind i Kirken.

373.

Det lille Rum bag Alteret.

Skolelæreren, der ogsaa gør Tjeneste som Kordegn, staar og blader i en Psalmbog, da Niels kommer. Der er noget koldt, noget forbeholdent over Manden - og da han har vekslet et Par Ord med Niels om Psalmenumrene, skynder han sig ud. Præsten ser eftertænksomt efter ham... Der maa være sket noget, - men hvilket...?

374.

Kirkerummet, - set fra Alteret.

De sidste af Menigheden tager Plads, og Kirken er nu stuvende fuld.... Paabegyndte Kalkmalerier samt Stilladser oppe under Hvælvingerne vidner om Restaureringsarbejdet. Paa en primitiv Balkon over Indgangsdøren staar et Harmonium, og oven over dette rager et af Stilladserne frem.

375.

Ved Harmoniet.

En sød ung Pige tager Plads og begynder at spille.

376.

Kirkerummet.

Psalmesangen lyder, - men Menigheden lægger ikke den Kraft og Hengivenhed i Sangen, som de plejer.

377.

Urb. af Lise.

Hun synger af fuldt Hjerte, - men hun føler sig saa underlig beklent, - og hun skotter til Siden.

378.

Del af Menigheden.

Han skotter over til Præstekonen... og Blikkene, der rettes mod hende, er forskende og forargede.

379.

Nærb. af Lise

Hun føler sig angst og ilde til Mode under de paagaende Blikke, -
og det falder hende svært at give sig hen i Sangen.

380.

Paa Prædikestolen. Afstandsbillede.

Niels Engen kommer til Syne deroppe.

381.

Ved Harmoniet.

Den unge Pige slutter af - og gaar stille ned.

382.

Paa Prædikestolen.

Niels beder - og begynder saa paa Prædikenen.

383.

Del af Menigheden.

Alle ser op mod Præsten...men Ansigterne er haarde og kolde.

384.

Paa Prædikestolen.

Niels Engen taler varmt og inderligt...sikker i sin Tro og sikker
paa den Magt, han har over sin Menighed.

385.

Tekst: Men i Dag lod det ikke til, at hans Ord fandt Vej
til Hjerterne...

Panoreringsbillede af Menigheden.

Man hører opmærksomt efter...men Ansigterne forbliver lige haarde
og kolde.

386.

Oppe ved Harmoniet.

En Skikkelse dukker frem deroppe...Det er Krantz...Han ser sig
søgende om - for at finde hende, hvem hans hadefulde Tanker gæl=
der.

387.

Nærb. af Lise, - set havt fra Nakken.

Hun ser op mod sin Mand.

388.

Nærb. af Krantz.

Hans gennemborende Blik slipper ikke den unge Kvinde, hvis Lykke han vil dræbe.

389.

Nærb. af Lise, - set forfra.

Hun bliver urolig...ligesom fornemmer det hadefulde Blik, der brænder sig fast i hendes Nakke...Og hun drejer Hovedet...og faar Øje paa ham deroppe....

390.

Nærb. af Krantz.

Hans Øjne lyser ondt - og Had og Spot gløder i hans Blik.

391.

Nærb. af Lise.

Hun ser frem igen...hendes Blik er som et saaret Dyrs, og hun føler Rædslen stige op i sig.

392.

Del af Menigheden.

Man iagttager hende stjaalent, - ser op mod Harmoniet og forstaar saa hendes Rædsel...Hun maa altsaa være skyldig!...Den Fremmede havde ikke løjet!

393.

Nærb. af Lise.

Hun er en Afmagt nær...Ser op mod sin Mand, - søger at fange hans Blik...Forstaar han da ikke den frygtelige Fare, der lurder paa dem.....Hendes Løber bevæger sig...ingen Ord kommer dog over dem, men man forstaar, at det er Niels, hun i sin Vaande kalder paa.

394.

Paa Prædikestolen.

Niels giver sig fuldstændig hen i sin Prædiken. - Men endelig fanger hans Kone hans Blik....

Lises Ansigt.

Udtrykket i hendes Ansigt røber hendes Angst og Kval...Hun gør en næsten umærkelig Bevægelse op mod Krantz.

396.

Kirken - med Prædikestolen i Forgrunden.

Niels drejer Hovedet og faar Øje paa den Fremmede med det ha=defulde Udtryk i Ansigtet.

397.

Paa Prædikestolen.

Kun en svag Trækning i Præstens Ansigt fortæller, hvor stærkt Synet af denne Mand virker paa ham...Men uden at standse prædi=ker han videre....Han taler om Menneskene, der aldrig finder Fred eller Hvile, fordi de bestandig higer mod det, der ligger uden om Gud...Men kun Evighedslængslen, - Længslen mod Gud kan mætte den hungrende Sjæl.

398.

Oppe ved Harmoniet.

Krantz støtter sig mod Balustraden og ler, - en ond og haanende Latter.

399.

Kirken - med Prædikestolen.

Menigheden rejser sig op i Stolene - og stirrer op mod Krantz... Nu skal Spændingen udløses...nu skal Sandheden komme for en Dag...Lise er en Aftag nær.

400.

Paa Prædikestolen.

Niels har svært ved at bevare sin Ro...Men han gør det - og fort=sætter Prædikenen med Magt og Myndighed.

401.

Oppe ved Harmoniet.

Igen den skærende, onde Latter!

402.

Blandt Menigheden.

Uroen vokser...Man forlader Kirkestolene - og samles paa Gulvet...
Ogsaa Lise rejser sig, - men er ved at falde - og maa støtte sig
til Stolens Sidelæn.

403.

Paa Prædikestolen.

Niels taler videre - men han ser, at ingen hører efter ham...Saa
søger hans Blik Lise.

404.

Nærb. af Lise.

Hun ser op mod ham - med Øjne, der tigger om Hjælp og Beskyttelse...

405.

Paa Prædikestolen.

Og Niels forstaar, at hans Plads er ved Lises Side, - og han gaar
ned - paraft til at møde Skæbnen...

406.

I Baggr. af Kirken.

Nogle Børn græder, - og deres Mødre gaar ud med dem...Baade Dø=

ren til Vaabenhuset - og den yderste Dør bliver staaende aabne.

407.

Paa Kirkegulvet.

Niels gaar hen til Lise - og de andre viger til Side for ham....
Han lægger beskyttende sin Arm om sin dødsensangste Hustru.

408.

Oppe ved Harmoniet.

Krantz ler igen...Og saa strækker han Haanden frem i Retning af
Lise - og raaber haanende:

Tekst: Evighedslængslen...!...Det er vist neppe den
Længsel, hun er grebet af...Hun...

Saa kvæles Replikken i hans onde Latter.

409.

Gruppen omkring Lise og Niels.

Hun lukker Øjnene....Nu er det altsaa forbi....

410.

Kort Nærb. af Vaabenhusdøren.

Den smækker i med et Brag.

411.

Oppe ved Muren, - et Sted, hvor Stilladset er fastgjort.

Muren slaar Revner...og et Spir, der bærer noget af Stilladset, falder ud.

412.

Oppe ved Harmoniet.

Stilladset styrter ned over Krantz, - hvis Ansigt endnu er fortrukket af det djævelske Smil.

413.

Gruppen omkring Lise og Niels.

Lise skriger i Rædsel - og synker saa afmægtig om i sin Mands Arme...Rædslen griber alle de Tilstedeværende.

414.

Tekst: Hvad der egentlig var sket, var der ingen, der vidste...Men man forstod, at man aldrig vilde faa at vide, hvad det var, Anklageren deroppe vilde have sagt....

Del af Kirken, - set mod Vaabenhuset.

Præsten løfter sin Hustru op i sine Arme - og bærer hende ud... Menigheden følger langsomt efter.

415.

Uden for Kirken.

Niels kommer ud med Lise, - lægger hende varsomt ned i Grønsværet og knæler ned ved Siden af hende.

416.

Nærb. af de to.

Han kalder blidt paa hende, - men hun ligger bleg og stille hen....

417..

I Vaabenhuset - med Kirkerummet bagved.

Her - og i Kirken - staar Mændene...Nogle af dem - bl.a. Menighedsforstanderen - bærer den Døde ned og lægger ham paa et Par Bænke, der er stillet sammen....Saa taler Mændene hvi-skende sammen..

418.

Uden for Kirken. Nærb. af Niels og Lise.

Hun slaar Øjnene op - og møder sin Mands kærlige og angstelige Blik...Hun knuger hans Hænder - og rejser sig, endnu skælvende af Angst..

419.

Større Billede foran Kirken.

I det samme kommer Mændene ud fra Kirken - og slutter sig til Kvinderne og Børnene, der venter herude...Menighedsforstanderen og Degnen gaar hen til Præstefolkene.

420..

Nærb. af de fire.

Forstanderen rækker Niels sin Haand og siger bevæget og indtrængende:

Tekst: Det, der er sket, er Guds Straf over en Formastelig, der vilde bryde Freden i Hans HusOg Gudsdommen har lært os, at De og Deres Hustru er værdige til den Plads, De har i vore Hjerter...Tilgiv os, at vi et Øjeblik tvivlede derom!

Og Niels og Lise forstaar, at alt har vendt sig til det gode - og med Taarer i Øjnene modtager de Mændenes ærlige Haandtryk....(Næstfølgende Billede spilles ind som direkte Fortsættelse af dette)

421.

I Vaabenhuset.

Kort Billede af Krantz, - hvis Ondskab førte ham i Døden.

422.

Nærb. foran Kirken.

Og Forstanderen fortsætter:

Tekst: Og hvis De i Eftermiddag vil samle Menigheden til Gudstjeneste, skal jeg love Dem, at De vil komme til at tale til lydhøre og modtagelige Sind!

Niels nikker bevæget, - og Forstanderen og Degnen gaar saa...

Niels og Lise veksler et stille Haandtryk - og gaar saa ogsaa.

423.

Afstandsbillede foran Kirken.

Præsten og hans Kone gaar ned gennem de to Rækker, deres Sognebørn danner. Og nu er der Glæde og Hjerte i de Hilsener, der gives, og i de Haandtryk, der veksles.

424.

Foran Kirkepladsen. Udsigt til et pragtfuldt Landskab.

Niels og Lise kommer ind i Billedets Forgrund...De vender sig... sender en sidste Hilsen...et sidste venligt Smil til deres Sognebørn...og saa gaar de langsomt hjemefter.....

Afblænding.

F i n i s .

- 1 1 Optoning med Overtoning til Gaarden.
 1 2 Gaard - Nærb. Krause.
 1 3 " - Vognen kører ind.
 1 4 Landevej - Vognen kommer kørende.
 1 5 " - Nærb. W. paa Vognen.
 1 6 Uden for Gaarden - W. kører ind.
 1 7 Gaard - Krause hen til Stalden, ser.
 1 8 " - W. kører ind.
 1 9 " - Nærb. Kr. i Døren.
 1 10 " - Manden ind med Køerne.
 1 11 " - Nærb. W. spænder Hestene fra.
 1 12 " - Frk. Pehrson ud, kalder paa W.
 1 13 " - Nærb. W. vender sig.
 1 14 " - Frk. P. kalder.
 1 15 " - Nærb. W. gaar.
 1 16 " - " W. hen til Frk. P., de ser.
 1 17 " - " Kr. ved Døren.
 1 18 " - " W. og Frk. P. gaar ind.
 2 19 Stue - alle ved Bordet.
 2 20 " - Nærb. Kr. og Frk. P., Kr. ser.
 2 21 " - " den tomme Plads.
 2 22 " - " Kr. og Frk. P.
 2 23 " - " Pigerne ser hen, ler.
 2 24 " - " Kr. og Frk. P.
 2 25 " - " Karlene ser.
 2 26 " - " Kr. og Frk. P.
 2 27 " - alle ved Bordet, Kr. rejser sig.
 2 28 " - Kr. gaar ud.
~~3 29 " - Nærb. Præsten og W.~~
~~3 30 Entré - Kr. ind til Pigen.~~
 3 31 Stue - Kr. ind til Præsten og W.
 3 32 " - Nærb. Kr.
 3 33 " - " Præsten.
 3 34 " - Præsten, Kr. og W., Fjernb.
 3 35 " - Nærb. Præsten og Kr.
 3 36 " - alle tre Fjernb.
 3 37 " - Nærb. Kr. hen til Døren.
 3 38 " - Kr. gaar ud, W. hen til Præsten.
 4 39 Udenfor - Kr. ned fra Trappen.
 3 40 Stue - Præsten og W. Fjernb.
 4 41 Udenfor - Kr. gaar.
 4 42 Uden for Huset - Nærb. Peter Nielsen drikker, Overtoning til
 Astrid Holm.
 4 43 Udenfor - Kr. kommer, gaar hen til P.N.
 4 44 " - Nærb. Kr. og P.N.
 4 45 " - A.H. hen til P.N. og Kr., hun gaar.
 4 46 " - Præsten og W. ud.
 4 47 Skov - A.H. ved Søen, løber, kalder.
 4 48 Vej - W. kommer, vender sig.
 4 49 Skov - A.H. vinker, løber.
 4 50 Vej - A.H. og W. mødes, gaar.
 5 51 Paa Toften - Folk hører paa Musikanten.
 5 52 " " - Nærb. Robert Schmidt.
 5 53 " " - W. og A.H. kommer, R.S. hen til dem, de gaar.
 5 54 " " - A.H. og W. hen, sætter sig.
 5 55 " " - Nærb. Andersen spiller.
 5 56 " " - " W. og A.H.
 5 57 " " - " de to gamle.
 5 58 " " - " Andersen bytter Instrument.
 5 59 " " - " Tilhørerne
 5 60 " " - " A.H. og W.
 5 61 " " - " Andersen og de øvrige.
 5 62 " " - " W. og A.H.
 5 63 " " - " W. ser, toner bort.
 5 64 Kirke - Wieth paa Prædikestolen.
 5 65 " - Nærb. W. paa Prædikestolen.
 5 66 Paa Toften - Nærb. W. ser.
 5 67 " " - Andersen spiller.
 5 68 " " - Nærb. W. og A.H.
 5 69 " " - Fjernb. det toner bort.

- 6 70 Mark - Kr. saar.
6 71 " - W. pløjer.
6 72 " - W. med Ploven standser.
6 73 Gaard - Nærb. Kr. med Piben.
6 74 Mark - Nærb. Wieth ved Ploven.
6 75 Gaard - Nærb. Kr. ser.
6 76 Mark - Nærb. W. ved Ploven.
6 77 Gaard - Nærb. Kr. kalder.
6 78 Mark - W. med Ploven.
6 79 Gaard - Kr. gaar.
6 80 Mark - W. ser mod Himlen.
6 81 Fugletrækket.
6 82 Mark - W. ser.
6 83 " - Nærb. W.
6 84 " - Kr. hen til W.
6 85 " - Nærb. Hestene.
6 86 " - " W.
6 87 " - " Kr.
6 88 " - Kr. kaster Jord efter Hestene.
6 89 " - Nærb. Hestene.
6 90 " - " W.
6 91 " - Hestene løber med Ploven.
6 92 " - Hestene løber med Ploven.
6 93 " - Nærb. Kr.
6 94 " - Hestene med Ploven.
6 95 " - Kr. kommer, kalder.
6 96 Mark - Hestene med Ploven.
6 97 " - Nærb. W. og Ploven.
6 98 " - Kr. løber.
6 99 " - W. krænger Tømmen af sig.
6 100 " - Hestene med Ploven.
6 101 " - Kr. hen til W., kalder.
6 102 " - Drengen løber.
7 103 " - Kr. bærer W. bort.
7 104 Gaard - Nærb. Frk. P. ser hen mod Porten.
7 105 " - Hestene ind af Porten.
7 106 " - Nærb. Frk. P. ser.
7 107 " - Kr. kommer med W.
7 108 " - Kr. hen til Frk. P., de gaar ind.
3 109 Stue - Kr. ind lægger W. paa Sengen.
7 110 Gaard - Drengen med Hestene.
3 ~~111 Stue - Kr. gaar fra W. og Frk. P.~~
II. 7 ~~112 Landevej - Kr. kommer kørende.~~
II. 8 113 Værelse - Nærb. Frk. P. ved W.'s Seng.
7 114 Uden for Gaarden - Kr. kommer kørende.
7 115 Gaard - Kr. kommer kørende med Løgen, de gaar ind.
8 116 Entré - Kr. og Hunden ind, Kr. sætter sig.
8 117 " - Wiehe og Frk. P. ud til Kr.
3 118 Entré - Nærb. Frk. P. og Kr.
3 119 " - Frk. P. og Krause gaar fra Wiehe.
8 120 Værelse - Kr. og Frk. P. ved W.'s Seng.
7 121 Mark - W. kommer, ser sig om.
7 122 " - A.H. hen til W.
7 123 Gaard - Kr. og Frk. P.
9 124 Mark - W. gaar fra A.H.
9 125 " - W. ned ad Skrenten.
9 126 " - Nærb. A.H. vinker, gaar.
10 127 Værelse - Nærb. W. læser.
10 128 " - " Værtinden ind.
10 129 " - Værtinden hen til W.
10 130 " - Nærb. W. ser op.
10 131 " - Værtinden lukker Bogen, giver W. Tøjet.
10 132 " - Værtinden gaar, W. læser Brevet.
10 133 " - Nærb. W. læser Brevet.
10 134 " - W. gaar, Overtoning til Balsal.
10 135 Balsal - Nærb. Lindstrøm.
10 136 " - der danses.
10 137 " - Nærb. W. i Døren, ser.
10 138 " - " W. hen til L.
10 139 " - Dansen holder op.
10 140 " - Fru Buck hen, hilser paa W.
10 141 " - Nærb. R. og Damen ser hen.
10 142 " - " W. og Fru B.

- 10 143 Balsal - Nærb. R. og Damen. ud
10 144 " - " R. hen, danser med Fru B.
10 145 " - " W. og Lindst. ser.
10 146 " - " Fru B. og R. danser.
10 147 " - " W. ser.
11 148 " - R. og Fru B. danser, Overtoning til W.
11 149 " - Nærb. Fru B. og de øvrige, Fru B. ser.
11 150 " - " W. ser, gaar ud.
11 151 " - " Fru B. ser efter W.
5 152 Have - W. ned, gaar.
12 153 " - W. hen, sætter sig paa Bænken.
12 154 " - Nærb. W. paa Bænken
12 155 " - Fru B. kommer.
12 156 " - Fru B. hen til W.
12 157 " - W. og Fru B. hen paa ^{Broen} Bænken.
12 158 Svanerne.
12 159 Have - Nærb. Fru B. og W. paa Broen, de kysses.
12 160 " - Fru B. løber fra W.
~~12 161 " - Nærb. W. paa Broen.~~
- ~~III.~~ 13 162 Værelse - Wieth ind til Kr.
13 163 " - Nærb. Kr. fortæller, Overtoning til Have.
9 164 Solopgang.
9 165 Uden for Huset - P.N. ser, gaar hen til Vinduet.
9 166 Værelse - den tomme Seng.
9 167 Udenfor - P.N. bort fra Vinduet.
9 168 " - P.N. kommer hen til Stakittet, ser.
9 169 Skranten - R.S. og A.H. ned.
9 170 Udenfor - P.N. ser.
9 171 Skranten - A.H. gaar fra R.S.
9 172 Udenfor - A.H. kommer, gaar hen til Vinduet, P.N. hen til hende.
14 173 Uden for Huset - A.H. hen til P.N. Overtoning til Værelse W. og Kr.
- ✓ 13 174 Værelse - W. rejser sig gaar hen til Kr.
11 175 Værelse - W. gaar frem og tilbage, gaar hen til Vinduet.
11 176 " - Nærb. W. ved Vinduet.
11 177 " - W. gaar ud.
15 178 Gade - W. ud fra Gadedøren.
15 179 " - Nærb. de to i Gadedøren.
15 180 " - " W. ser efter de to.
15 181 " - " W. gaar.
15 182 " - " A.H. ved Vinduet græder.
15 183 " - W. hen til A.H., A.H. gaar.
15 184 " - W. gaar efter A.H.
15 185 " - W. hen til A.H., Herren ud fra Gadedøren.
15 186 " - Nærb. Herren i Gadedøren.
15 187 " - Herren hilser paa A.H.
15 188 " - Nærb. W.
15 189 " - W. hen til A.H.
15 190 " - Nærb. A.H. gemmer Ansigtet.
15 191 " - W. og A.H. gaar.
11 192 Værelse - A.H. og W. ind, tænder.
11 193 " - Nærb. A.H.
~~11 194 " - " Wieth.~~
~~11 195 " - " A.H.~~
~~16 196 " - " W.~~
16 197 " - " W. hen til A.H.
16 198 " - " W. og A.H. paa Divanen, Overtoning til Trappen, A.H. kommer.
- 17 199 Atelier - der danses.
17 200 " - Nærb. R.S. med Damerne.
17 201 " - der danses.
17 202 " - Nærb. Jacob. ved Døren.
17 203 " - der danses, Damen danser paa Bordet.
17 204 " - Nærb. Jacob. vender Sokrates.
17 205 Trappe - Nærb. A.H. ringer paa.
17 206 Atelier - Nærb. Jacob. gaar fra Døren.
17 207 " - Jacob. hen til R.S.
17 208 " - Nærb. Jacob. og R.S.
17 209 " - Jacob. gaar ud.
17 210 Trappe - Jacob. ud til A.H., de gaar.
16 211 Værelse - A.H. og Jacob. ind.
16 212 " - Nærb. A.H.

deles for
194-196

- 16 213 Værelse - Nærb. Jacob. hen til Døren.
16 214 " - A.H. sætter sig, Jacob. gaar.
17 215 Atelier - Jacob. ind til R.S.
17 216 " - Selskabet holder op med at danse.
16 217 Værelse - R.S. ind til A.H.
16 218 " - Nærb. R.S.
16 219 " - " A.H.
16 220 " - " R.S.
16 221 " - " A.H.
16 222 " - R.S. hen til A.H.
16 223 " - Nærb. A.H. og R.S.
17 224 Atelier - Jacob. ind, Gæsterne gaar.
16 225 Værelse - Nærb. R.S. kysser A.H. paa Haanden, Overtoning til
de to paa Divanen.
- IV. 18 226 Værelse - Nærb. A.H. og W., Overtoning til Restauration.
19 227 Restauration - Nærb. A.H. ind.
20 228 Restauration - der danses.
19 229 " - Nærb. A.H. i Døren, gaar.
20 230 " - der danses.
19 231 " - Nærb. A.H. ser.
19 232 " - " R.S. og Damen.
19 233 " - A.H. forbi Jacob.
19 234 " - Nærb. Jacob. ser efter A.H.
19 235 " - " A.H. ser.
19 236 " - " R.S. og Damen kyskes.
19 237 " - " A.H. i Døren.
19 238 " - A.H. hen til R.S.
19 239 " - Nærb. R.S. og A.H.
19 240 " - Jacob. hen, skælder R.S. ud.
19 241 " - Nærb. Jacob. og R.S.
19 242 " - Jacob. smider R.S. i Gulvet, gaar med A.H.,
Overtoning til Værelse, W. og A.H., Overtone-
ning A.H. med Katteskillingerne.
- 19 243 Trappe - Nærb. Haanden.
18 244 Værelse - Nærb. A.H. Overtoning til hele Værelset, A.H. gaar.
18 245 Entré - A.H. ud lukker R.S. ind.
18 246 Værelse - A.H. og R.S. ind.
18 247 " - Nærb. A.H. og R.S.
18 248 " - R.S. løber efter A.H.
18 249 " - Nærb. A.H. og R.S.
18 250 " - " Haanden rækker efter Piskens.
18 251 " - A.H. slaar R.S.
18 252 " - Nærb. R.S.
18 253 " - " A.H.
18 254 " - A.H. hen, sætter sig.
18 255 " - Nærb. A.H.
21 256 " - R.S. hen til A.H.
21 257 Trappe - Nærb. Nøglen sættes i Døren.
21 258 Værelse - A.H. og R.S. lytter.
21 259 " - R.S. kaster A.H. om paa Gulvet.
21 260 " - Nærb. A.H. paa Gulvet.
21 261 " - " R.S. truer A.H.
21 262 Entré - Jacob. ind., R.S. løber ud.
21 263 Værelse - Jacob. ind, ser.
21 264 " - Nærb. A.H. paa Gulvet.
21 265 " - Jacob. hen til A.H.
21 266 " - Nærb. A.H. og Jacob. i Stolen, Overtoning til
Værelse A.H. og W.
- 21 267 Værelse - W. rejser sig, A.H. hen til W.
14 268 Porten - Overtoning til Haven, W. prædiker.
14 269 Haven - Nærb. Tilhørerne.
14 270 " - Nærb. W. taler.
14 271 " - " Frk. P. og A.H.
14 272 " - " Kr. og Herren.
14 273 " - " W. taler.
14 274 " - " Kr. og Herren.
14 275 " - " Smeden.
14 276 " - " Kr. og Herren.
14 277 " e Menigheden beder: *lyttes*
14 278 " - Nærb. Kr. og Herren
14 279 " - " de to gamle.
14 280 " - " Kr. og Herren.
14 281 " - " W. taler.
14 282 " - W. og Menigheden beder.

- 14 283 Have - Nærb. Tilhørerne.
14 284 " - Overtoning til Kaffe bordet.
22 285 " - A.H. skænker Kaffe for de gamle.
22 286 " - Nærb. W.
22 287 " - " to af de gamle.
22 288 " - " W.
22 289 " - " to af de gamle tager Brød.
22 290 " - Fjernb. alle ved Bordet.
22 291 " - Nærb. en Herre rejser sig.
22 292 " - " W.
22 293 " - Fjernb. alle ved Bordet.
22 294 " - Nærb. en Herre taler.
22 295 " - " W. og A.H.
22 296 " - Fjernb. alle ved Bordet rejser sig.
8 297 Værelse - W. ved Skrivebordet.
8 298 " - Nærb. A.H. ind af Døren.
8 299 " - " A.H. hen til W.
8 300 " - A.H. gaar fra W.
22 301 *Have* - Herrerne ved Bordet.
22 302 " - Nærb. R.S. ved Træet.
22 303 " - Herrerne ved Bordet.
22 304 " - Nærb. Herrerne ved Bordet ser.
22 305 " - Herrerne ser A.H. og Konen.
22 306 " - Nærb. R.S.
22 307 Udenfor - A.H. og Konen gaar.
22 308 Have - R.S. gaar.
22 309 Udenfor - R.S. ud, ser efter A.H. og Konen.
22 310 Vej - A.H. og Konen tager Afsked.
23 311 Udenfor - Nærb. R.S. ser, gaar.
23 312 Have - R.S. hen til Herrerne.
23 313 " - R.S. fortæller.
23 314 " - Nærb. en Herre.
23 315 " - R.S. og Herrerne.
24 316 Værelse - Nærb. Fru S. i Sengen.
24 317 " - " A.H. i Døren.
24 318 " - " Fru S. i Sengen Overtoning.
24 319 " - " Fru S. i Sengen med Kurven.
24 320 " - A.H. sætter sig hos Fru S.
24 321 " - Nærb. A.H. og Fru S.
23 322 Have - R.S. og Herrerne.
23 323 " - Nærb. R.S. fortæller.
23 324 Gade - Konen og Herren sladrer.
24 325 Værelse - Konen ind til Fru S.
25 326 Værelse - Nærb. W. ved Skrivebordet.
25 327 " - " W. ved Skrivebordet, vender sig mod A.H.
25 328 " - " A.H. ser hen paa W.
25 329 " - " W. tager Bibelen.
25 330 " - " A.H. tager sig til Hovedet.
25 331 Værtshus - Haandværkerne og R.S. ved Bordet.
25 332 " - Nærb. Mureren drikker.
25 333 " - " R.S.
25 334 " - R.S. rejser sig, gaar.
25 335 Værelse - A.H. rejser sig, gaar hen til Vinduet.
25 336 " - Nærb. A.H. ved Vinduet, ser R.S.
25 337 " - W. hen til A.H., A.H. sætter sig.
23 338 Uden for Kirken - Menigheden kommer.
23 339 " " " - Nærb. Menigheden samles.
23 340 " " " - " Kvinderne.
23 341 " " " - " Mændene.
23 342 Skovsti - W. og A.H. kommer.
23 343 Uden for Kirken - W. og A.H. kommer.
23 344 " " " - Nærb. W. ser sig omkring.
23 345 " " " - Menigheden gaar ind.
26 346 Forværelse - W. ind til Degnen.
26 347 Kirken - Menigheden paa Plads.
26 348 Værtshus - R.S. rejser sig, gaar, Østerbye ind til L.
26 349 Kirken - Menigheden synger.
26 350 " - Nærb. W. synger.
26 351 " - Fjernb. Kirken.
26 352 " - Nærb. A.H. synger.
26 353 " - Nærb. Tilhørerne ser.
26 354 " - " A.H.

26	355	Kirken	-	W. vender sig, beder.
26	356	"	-	Fjernb. hele Kirken.
26	357	"	-	" W. op paa Prædikestolen.
26	358	Kirken	-	Nærb. W. op paa Prædikestolen.
26	359	"	-	Damen gaar fra Orgelet.
27	360	"	-	Nærb. W. paa Prædikestolen.
27	361	"	-	" Menigheden.
27	362	"	-	" W. taler.
27	363	"	-	" Panorama Menigheden.
27	364	"	-	" W. taler.
27	365	"	-	R.S. op ved Orgelet. Nærb.
27	366	"	-	W. taler. Nærb.
27	367	"	-	R.S. ved Orgelet, ser. Nærb.
27	368	"	-	A.H. Nærb.
27	369	"	-	Nærb. W. taler.
27	370	"	-	" R.S. sætter sig.
27	371	"	-	" A.H. faar Øje paa R.S.
27	372	"	-	" R.S. ser.
27	373	"	-	" A.H.
27	374	"	-	" W. taler.
27	375	"	-	" R.S. ler.
27	376	"	-	" Menigheden vender sig og ser.
27	377	"	-	" W. taler.
27	378	"	-	" A.H. ser op mod W.
27	379	"	-	Fjernb. W. ser paa A.H.
27	380	"	-	Nærb. A.H.
27	381	"	-	" W. ser mod R.S.
27	382	"	-	" R.S. ler.
27	383	"	-	Fjernb. Menigheden rejser sig og ser.
27	384	"	-	Nærb. R.S.
28	385	"	-	Nærb. A.H. sætter sig. <i>Klip i Beg.</i>
28	386	"	-	Menigheden ud fra Stolene.
28	387	"	-	R.S. og W.
28	388	"	-	Nærb. A.H.
28	389	"	-	" W. gaar ned fra Prædikestolen.
28	390	"	-	W. kommer.
28	391	"	-	Nærb. W. hen til A.H.
28	392	"	-	R.S. rejser sig, raaber til W.
28	393	"	-	Nærb. W. og A.H. ser op.
28	394	"	-	" Krogen falder ud.
28	395	"	-	Stilladset falder ned over R.S.
28	396	"	-	R.S. falder.
28	397	"	-	Nærb. A.H. og W.
28	398	"	-	R.S. paa Gulvet.
28	399	"	-	W. bærer A.H. ud.
28	400	Udenfor	-	W. ud med A.H.
28	401	"	-	Nærb. W. og A.H.
28	402	"	-	Menigheden samles om dem.
28	403	"	-	W. og A.H. rejser sig.
28	404	"	-	Nærb. W. og A.H.
28	405	"	-	" Menigheden græder.
29	406	"	-	W. taler til Menigheden.
29	407	"	-	Menigheden.
29	408	"	-	W. og A.H. gaar.
29	409	"	-	en Herre hen til dem.
29	410	"	-	W. takker Menigheden.